

Даниел Стийл

Наградата

Най-емоционалният роман на Даниел Стийл!

ДАНИЕЛ СТИЙЛ НАГРАДАТА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Най-емоционалният роман на Даниел Стийл!

Когато немската армия окупира Франция през 1940 г., шестнайсетгодишната Гаел е съкрушена. Най-близките ѝ хора са избити или депортирани...

Гаел се заема с рисковано начинание: става важен деец на съпротивата и спасява еврейски деца под носа на Гестапо. Внезапно немският комендант ѝ предлага да участва в изумителен, опасен план...

През следващите години тя успешно изпълнява тайни мисии за спасяване на френското културно наследство. А след края на войната я обвиняват в сътрудничество с врага.

Изоставена и сама, тя започва нов живот в Париж, а оттам заминава за Ню Йорк. Бъдещето ѝ носи огромен успех, любов и майчинство.

Но дали ще успее да избяга от духовете на миналото?

Роман, сгряващ сърцето със своята човечност.
Изключително пътуване през десетилетията — от мъка,
страх и безнадеждност към радост, любов и прошка!

www.goodreads.com

*На моите любими и много смели деца Бийти, Тревър,
Тод, Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара.*

*Всички имаме битки, срещу които да се изправим,
начини да оцелеем, загуби, които трябва да изтърпим и
приемем, времена, когато ни обвиняват несправедливо.*

И трябва да се надигнем от пепелта.

*Бъдете колкото се може по-смели, борете се с кураж,
съчувствие и прошка.*

*Обичайте с цялото си сърце, вдъхвайте си сила един на
друг.*

И помнете колко ви обичам и колко се гордея с вас.

Винаги!

С цялото ми сърце и любов,

Мама / Д. С.

ДО ВСИЧКИ ФРАНЦУЗИ

Франция изгуби една битка!

Но Франция не е изгубила войната!

*Безотговорните управници може и да са
капитулирали, отстъпвайки пред паниката,
забравяйки честта, предавайки страната в
робство. Но все пак нищо не е загубено!*

*Нищо не е загубено, защото това е
световна война. В свободния свят има огромни
сили, които още не са отстъпили. Един ден тези
сили ще смажат противника. На този ден
Франция ще трябва да присъства за победата.
Тогавя тя ще си върне свободата и величието.
Такава е целта ми, моята единствена цел!*

*Ето защо заклевам всички французи,
където и да се намират, да се обединят с мен в
действията, в саможертвата и в надеждата.*

Родината ни е в смъртна опасност.

*Да се борим, за да я спасим!
Да живее Франция!^[1]*

*Смелост е силата да превъзмогнеш
опасност, беда, страх, несправедливост, докато
продължаваш да вярваш в душата си, че
животът, с всичките страдания, е добър.*

Доръти Томпсън

Романът „Наградата“ е измислица.

Имена, герои, места и събития са продукт на въображението на авторката. Всяка прилика с истински лица, живи или мъртви, събития или места е напълно случайна.

[1] Послание на генерал Шарл де Гол на 18 юни 1940 г., когато Германия окупира Франция. — Б.пр. ↑

1

През първия ден на новата година Делфин Ламбер — тъмнокоса сериозна, млада жена, напрегнато четеше „Фигаро“ в апартамента си на улица „Шерше Миди“ на Левия бряг в Париж. Проучваше внимателно списъка, както всяка година на този ден. Правеше го от няколко години. Беше на два̀сет и девет, журналист и историк, автор на две книги, пожънали голям успех, а статиите ѝ често се появяваха в пресата. Наведена над вестника, дългата ѝ права коса покриваше част от лицето ѝ. Жорж Поатие, мъжът с когото живееше, я наблюдаваше усмихнат. Можеше да предположи какво чете. Делфин преследваше упорито мечтата си още от седемнайсетгодишна възраст.

— Какво търсиш? — нежно я попита той.

Публикуваха списъка два пъти годишно — на Нова година и на Четиринайсети юли.

— Нали знаеш... баба ми — отговори тя, без да вдигне глава, защото не искаше да изгуби мястото, докдето бе стигнала.

В списъка имаше петстотин имена и тя се страхуваше, че името, което се надяваше да открие, няма да е там. Досега не беше го виждала, въпреки усилията ѝ през последните десетина години и неуморната ѝ работа по проекта.

— Колко дълго ще чакат? — промърмори тя разочаровано.

Баба ѝ, Гаел де Барбет Паски, беше на деветдесет и пет години и не се притесняваше за списъка толкова, колкото внучката си, за която той се бе превърнал в свещена кауза. Списъкът съдържаше имената на носителите на ордена на Почетния легион, най-престижната награда във Франция.

Гаел никога не бе очаквала награда и не споделяше амбициите на Делфин, дори ги смяташе за излишни. Внучката ѝ обаче настояваше, че това бе правилно. Цялото семейство знаеше колко усилия бе положила Делфин, за да реабилитират и признаят баба ѝ. Гаел бе напълно в мир със себе си. Събитията, за които трябваше да я наградят, бяха се случили много отдавна, по време на войната. Тази

част от живота ѝ сега беше далечен спомен. Гаел рядко мислеше за тях, освен когато Делфин я разпитваше, което вече не се случваше често. Внучката ѝ бе наясно с цялата история, а смелостта на баба ѝ бе не само могъщата мотивираща сила в живота ѝ, но и извор на вдъхновение. Баба ѝ бе бляскав пример за всичко, което човек би трябвало да бъде. И независимо дали правителството щеше да я почете или не, тя бе герой в очите на Делфин, както и на много други хора по време на Окупацията на Франция преди седемдесет и девет години.

Докато четеше, Делфин застина за момент и ококори очи. Прочете пасажа отново, за да се увери, че не се е объркала, и вдигна очи към Жорж въодушевено.

— Мили боже... тук е... тя е в списъка!

Най-последно се беше случило. Всичките ѝ писма, годините грижливи проучвания и пламенните ѝ тиради пред всеки член на правителството, до когото успяваше да се добере, накрая бяха свършили работа. Баба ѝ щеше да бъде наградена с прочутия орден на Почетния легион.

В очите на Делфин проблясваха сълзи, когато вдигна глава към Жорж, а ръката ѝ трепереше докато му показваше вестника. Гаел де Барбет Паски. Прочете името отново и отново, за да се увери, че нямаше грешка. Най-последно беше там. Той ѝ се усмихна широко и се наведе да я целуне. Знаеше колко усилия бе положила, за да постигне това. И най-последно се бе случило, благодарение на нея.

— Браво! Отлична работа! — похвали я той, горд с нея.

Нямаше съмнение, че баба ѝ беше забележителна жена и сега светът щеше да знае това, както и сънародниците ѝ.

След минута Делфин стана от масата, за да се обади на баба си. Нямаше търпение да ѝ съобщи новината. Беше сигурна, че тя не си бе направила труда да прочете вестника тази сутрин. Гаел не бе изпълнена с оптимизъм относно наградата. Но Делфин ѝ доказа, че грешеше. Постоянството най-последно се бе увенчало с успех.

Ръцете ѝ още трепереха докато набираше номера на мобилния телефон, който бе подарила на баба си. Включи се гласовата поща, както ставаше обикновено.

— Тя никога не използва телефона, който ѝ подарих — оплака се Делфин.

Гаел твърдеше, че устройството е прекалено сложно и не се нуждае от него, а и предпочиташе да използва домашния си телефон. Делфин звънна на стационарния телефон и изчака дълго време. Но и тук не последва отговор, а и телефонният секретар не бе включен. Делфин се върна до масата, изнервена от безпомощността си. Нямаше търпение да съобщи на баба си, че най-после са постигнали успех.

— Вероятно е отишла на църква сутринта — напомни ѝ Жорж.

— Или пък разхожда кучето. Ще опитам отново след няколко минути.

Но и след десетина минути, и след половин час баба ѝ не отговори. Накрая Делфин звънна на майка си, която се развълнува не по-малко от нея и избухна в сълзи, когато чу новината. Всички в семейството се надяваха Гаел да получи наградата, независимо от нейната скромност. И Делфин, и майка ѝ бяха ядосани на Гаел, защото не си вдига телефона. Въпреки преклонната си възраст, тя бе здрава и независима жена. Ставаше рано и обикновено имаше планове, които я извеждаха от дома за през деня или вечерта. Беше в забележително добра форма, с отлично запазен разсъдък и изглеждаше много добре. Обичаше да се среща с приятели, да ходи на театър, по музеи или да се разхожда с кучето си из квартала и покрай Сена.

— Ще ѝ звънна по-късно — каза Делфин на майка си и отново хвърли поглед върху списъка, сякаш за да се увери, че името на баба ѝ си бе на мястото.

Това бе сбъдната мечта и напълно заслужена награда за Гаел.

Гаел Паски стана рано сутринта, както правеше винаги. Направи няколко упражнения за разтягане, приготви си препечена филийка и голяма чаша кафе с мляко, което изпи с удоволствие. Наслаждаваше се на ежедневните си навици. Изкъпа се и среса добре подстриганата си снежнобяла коса, която подчертаваше аристократичните ѝ черти. После се облече, за да посети приятелката си Луиз. И двете живееха в Седми район, близо до площад „Пале Бурбон“. Гаел имаше малък, елегантен апартамент, а Луиз — къща на улица „Де Варен“. Кварталът на Гаел бе модерен, но кооперацията не изглеждаше тузарска. Тя притежаваше красиви картини и ценни антики. Беше създала уютно жилище с атмосфера, а когато излизаше, винаги извеждаше малкия си кафяв дакел Жозефин, подарък от внуците ѝ. Бяха неразделни.

Жозефин подскачаше въодушевено, когато видеше каишката, а Гаел я закопчаваше нежно около врата ѝ, като ѝ обещавахе чудесна разходка.

Въпреки възрастта си Гаел живееше сама и се справяше чудесно. През седмицата идваше прислужница, но тя предпочиташе да си готви сама и често излизаше с приятели. Преди седем години най-после се пенсионира на осемдесет и осем, макар никак да не ѝ се искаше да го прави. Обичаше работата си като уредник на малкия изискан музей, създаден с нейна помощ, на който бе посветила почти петдесет години.

Гаел не пропускаше важните нови изложби в Париж. Обикновено ги посещаваше с приятелката си Луиз, която бе десет години по-млада от нея и също в отлично здраве. Дъщерята на Луиз живееше в Индия, а синът ѝ — в Бразилия, и тя бе благодарна за компанията на Гаел. Двете жени бяха приятелки от петдесет и седем години, още откакто Гаел се върна във Франция, след като шестнайсет години бе живяла в Ню Йорк. Луиз бе покровителка на музея, създаден с помощта на Гаел, и двете бяха близки приятелки и съюзници.

Гаел имаше две дъщери — една в Ню Йорк и една в Париж, както и трима внуци. Имаше повече късмет от приятелката си, тъй като семейството ѝ беше близо до нея. Луиз виждаше децата и внуците си само веднъж годишно, когато им гостуваше, но въпреки липсата им бе жизнерадостна личност. Съпругът ѝ навремето бе дипломат и на млади години двамата бяха живели в чужбина.

По-голямата дъщеря на Гаел беше инвестиционен banker и финансов вълшебник — приличаше на покойния си баща и живееше в Ню Йорк. Малката ѝ дъщеря, Дафни, бе гинеколог, омъжена за кардиолог. И двамата обичаха работата си, но колкото и да бяха заети, често канеха Гаел на гости. Тя вечно повтаряше, че не иска да им се натрапва, и прекарваше повече време с нещата, които харесваше, и приятелите си, повечето от които бяха по-млади, тъй като малко хора на нейната възраст бяха така активни и енергични като нея.

Внучката на Гаел, Делфин, бе журналистка, а по-малкият ѝ брат учеше медицина, за да тръгне по пътя на родителите си. Най-малкият ѝ внук учеше бизнес в добър университет. Гаел се гордееше безкрайно с внуците си.

Двете с Луиз се забавляваха чудесно и планираха развлеченията и пътешествията си заедно. Често пътуваха някъде за уикенда. Да видят изложба в Рим или опера във Виена, да посетят културно

събитие в Лондон или Мадрид или да се разходят по крайбрежната алея в Довил. Гаел все още успяваше да води интересен живот, дори повече от този на по-младите си приятели.

Тя потегли с уверена крачка към дома на Луиз на улица „Де Варен“, а Жозефин ситнеше енергично до нея. Гаел винаги бе обичала празненствата около Нова година и твърдеше, че ги очаква с нетърпение. Гледаше положително на живота и живееше в настоящето, а не в миналото. Не виждаше смисъл да разсъждава върху останалото зад нея и предпочиташе да гледа напред.

Все още имаше стегната и слаба фигура и око за модата, макар да се обличаше консервативно и подходящо за възрастта си. Нещо в стила ѝ обаче бе несъмнено френско, въпреки годините, прекарани в Съединените щати. Гаел бе абсолютна парижанка, до мозъка на костите си.

Тя стигна до улицата на Луиз, мина покрай музея на Роден и спря пред тежките стари порти, боядисани в бляскаво тъмозелено. Приятелката ѝ живееше във величествена къща от осемнайсети век, с вътрешен двор, заслони за фойтони, превърнати в гаражи, и чудесно поддържана градина. Портiererът отвори тежката врата, когато Гаел удари с месинговото чукало, и я поздрави любезно. Прислужницата ѝ отвори вътрешната врата. Тя остави палтото си в антрето и свали каишката на Жозефин, която се втурна щастливо в дневната, където Луиз седеше до камината заедно с превъзходно фризирания си бял пекинез Фифи. Двете кучета незабавно се заиграха, а Луиз се усмихна широко, когато приятелката ѝ влезе.

— Честита Нова година! — извика Гаел и се наведе да я целуне, после се отпусна в удобното кресло до нея.

Бяха прекарвали безкрайни приятни следобеди и вечери пред камината, унесени в разговори за музея, децата си или плановете си.

— Поздравления! — отвърна Луиз усмихната.

— За какво? — учуди се Гаел, която нямаше представа за какво говореше приятелката ѝ. — Задето съм жива на деветдесет и пет и посрещам поредната Нова година? — засмя се тя. — В такъв случай, поздравления и за теб — каза тя на Луиз, която бе едва на осемдесет и пет години.

Луиз беше по-дребна и закръглена от Гаел и приличаше повече на мила баба, макар да бе не по-малко енергична от приятелката си.

Двете кучета започнаха да се гонят лудо из стаята, след като Жозефин грабна една от играчките на Фифи.

— Не прочете ли вестника тази сутрин? — попита Луиз.

Това бе първото, което тя самата правеше всяка сутрин. И двете жени бяха добре информирани и наясно със световните събития. Четяха всички нови книги и ги обсъждаха. Дафни винаги твърдеше, че майка ѝ я засрамвала, тъй като поради заетостта си в службата тя нямаше време да чете романи, а само медицински списания. Гаел бе запалена читателка, а и Луиз не падаше по-долу.

— Мразя да чета вестника по време на закуска — отбеляза Гаел. — Всички трагедии по света ме потискат, както и престъпленията против човечеството и природните бедствия. Днес не си дадох труда да го направя.

— А трябваше — загадъчно каза Луиз, щастлива заради приятелката си.

— Да не би президентът да е подхванал нова любов и да съм пропуснала поредния скандал? — развеселено попита Гаел.

— Не, скъпа — нежно отвърна Луиз. — С огромно удоволствие ще те поздравя първа, госпожо Кавалер.

Гаел се вторачи в нея. Не можеше да повярва.

— Не говориш сериозно. Не е възможно. Горката Делфин тормози правителството от години, но никога не повярвах, че е възможно това да се случи.

Луиз знаеше, че в тийнейджърските си години Гаел бе работила за Съпротивата и бе рискувала смело живота си по време на войната. А после бе обвинена несправедливо в сътрудничество с немците. Тази сянка я бе следвала цял живот, а внучката ѝ беше се борила упорито да изчисти името ѝ. И най-после бе успяла.

— Е, очевидно си била реабилитирана. Каквото и да им е казала Делфин, явно е свършило работа. Получаваш ордена и признанието, което заслужаваш.

Луиз безкрайно се гордееше с нея и знаеше, че и внучката на Гаел се чувства по същия начин. Сигурно летеше от радост.

— Откъде знаеш, че онова, което говореха, не е вярно? — тъжно попита Гаел, припомняйки си изминалите години. — Може да съм те лъгала.

— Никога не съм се съмнявала в думите ти. Познавам те. Най-после получавах справедливост, Гаел. За всичко, което си извършила.

Гаел поседя мълчаливо, загледана в огъня, после вдигна очи към приятелката си.

— Всичко беше толкова отдавна. Какво значение има сега? Винаги съм знаела истината. А и не можах да спася толкова много животи... или да ги променя...

Като този на Ребека например, помисли си тя. Всичко започна с Ребека, приятелката, която загуби, когато бяха на седемнайсет години. Гаел още пазеше парче от панделката ѝ в малка кожена кутийка в бюрото си и я гледаше от време на време. Ребека... любимата ѝ приятелка.

— Трябва да се обадя на Делфин и да ѝ благодаря — каза Гаел с натезал от спомените глас. — Тя се труди толкова усърдно за това.

Гаел бе зашеметена от новината. Луиз го забеляза и нежно я потупа по ръката.

— Заслужаваш го, Гаел — увери я тя отново. — Няма причина да се чувстваш виновна. Направила си всичко, което си могла. За всички тях.

Гаел кимна, потънала в мислите си. Искаше ѝ се думите на Луиз да бяха верни.

2

Гаел де Барбет навърши шестнайсет през 1940 година, шест месеца след като немците окупираха Франция. Живееше с родителите си в семейния замък във Валенсин, в провинцията близо до Лион. Брат ѝ Томас учеше в Политехниката в Париж и бе две години по-голям от нея.

Животът бе труден откакто преди петнайсет месеца започна войната. Храната намаляваше, а окупацията бе стресираща за всички. Брат ѝ съобщи, че из целия Париж се мотаят немски войници и офицери, които налагат строги правила на парижани и вечерен час. Навсякъде имало пунктове за проверка на документите за самоличност и всички над шестнайсет години трябвало да носят национална идентификационна карта.

Два месеца по-рано, през октомври, указ, наречен „Статут на евреин“, показва ясно отношението на окупаторите към евреите. Повечето от тях загубиха работата си, тъй като не им разрешаваха да заемат правителствени или военни постове. Евреите журналисти бяха уволнени и им беше забранено да упражняват либерални професии. Много студенти бяха изхвърлени от университетите, а стотици евреи арестувани без причина, просто като нежелани елементи. В провинцията се появиха лагери, пълни с еврейски семейства, а домовете и бизнесът им бяха конфискувани от немците. В градовете царяха страх и безпокойство.

Около Лион, където преследването на евреите не беше така страховито, както брат ѝ разказваше за Париж, бе сравнително по-добре. Баща им обаче строго нареди на Гаел да не се мотае на път към училище и да не говори с войниците, макар личната ѝ карта да я идентифицираше като католичка. Бяха семейство аристократи, които живееха в района от триста години, и окупационната армия не се занимаваше с тях. Баща ѝ продължаваше да се грижи за имението и фермите им без проблеми. По-богатите евреи в Лион досега не бяха обезпокоявани. Но бащата на Гаел ѝ обясни, че за евреите ще е по-

разумно да се преместят някъде другаде преди и в техния район да започнат неприятности. Всичко това ѝ се струваше нереално и трудно за вярване. Но нищо лошо не се случи на еврейските семейства, с които се познаваха.

Най-близката приятелка на Гаел беше Ребека Фелдман, чийто баща бе най-богатият и уважаван местен banker. Семейството произхождаше от Германия, но живееше в Лион от три поколения и нямаше от какво да се страхува. Или поне така си мислеха. Гаел сподели с Ребека думите на баща си, а приятелката ѝ отвърна, че и нейните родители обсъждали проблема, но баща ѝ не се тревожел. Няколко от немските офицери бяха депозирали парите си в банката на баща ѝ. Но пък редовно чуваха слухове за по-бедни еврейски семейства, принудени да напуснат домовете си в други градове, както и за лагерите в района. Никое от момичетата обаче не познаваше човек, изпратен там, и за момента ставаше дума само за клюки и слухове.

Не беше тайна, че семейство Фелдман бяха по-преуспели от Барбет, чието състояние бавно се топеше от години. Гаел чу баща си да споменава, че били богати на земя, но бедни откъм пари, но пък си имаха всичко, от което се нуждаеха, а замъкът им беше един от най-старите и изисканите в провинцията. А и като се изключи предупреждението на родителите ѝ да не говори с войниците, те с нищо не ограничаваха Гаел. Тя все още ходеше на училище с колелото си и по пътя се отбиваше да се види с Ребека.

Гаел винаги се опитваше да си остави достатъчно време, за да прекара няколко минути в кухнята на семейство Фелдман, където готвачката и двете прислужници им поднасяха прясно изпечени кроасани и бриоши, както и рулца с разтопен шоколад. Това бе любимото време от деня за Гаел, а и дружелюбната готвачка винаги им даваше по няколко рулца за училище. Двете момичета бяха близки приятелки още от детската градина.

Ребека имаше двама по-малки братя — на дванайсет и четиринайсет години — и петгодишна сестра, Лоти, за която твърдеше, че е голяма досадница. Но Гаел я обичаше още от бебе, а пък Лоти я обожаваше. Братята ѝ ходеха в същото училище като момичетата. Фелдманови имаха огромна къща, не така голяма като замък на Барбет, но много по-люксово, с красиви мебели, картини и украшения,

а майката на Ребека си купуваше великолепни тоалети в Париж, носеше красиви бижута и кожи. Гаел обичаше да им гостува, а те винаги я караха да се чувства добре дошла.

Собствената ѝ майка беше срамежлива, по-резервирана и някак си неприветлива. Гаел се забавляваше много повече в дома на приятелката си, отколкото в замъка. Преди да замине за университета Томас обичаше да се закача с момичетата, но през последната година бе много по-сериозен и притеснен заради Окупацията. Двамата с баща му говореха за това в продължение на часове. Томас прекарваше малко време с Гаел и се отнасяше с нея като с дете.

Две седмици преди Коледа тя потегли към къщата на семейство Фелдман на път към училище и когато зави към нея, видя две полицейски камионетки, паркирани отпред, заобиколени от купчина жандармеристи. Двама от полицаите извличаха бащата на Ребека от дома му, а други двама — съпругата му, която стискаше ръката на Лоти. Ужасеното петгодишно момиченце пищеше истерично. Ченгетата бутнаха двете момчета надолу по стълбите и те се проснаха на земята. Други двама жандармеристи ги натовариха в една от камионетките. После Гаел видя Ребека, чиято дълга руса коса още не бе сресана и сплетена на плитка. Един от войниците я метна в камионетката като парцалена кукла. Тя беше слабо момиче, косата ѝ имаше същия цвят като този на Гаел. В училище често казваха, че двете изглеждат като сестри, макар Гаел да беше по-висока. В мига, когато жандармеристът я сграбчи, Ребека прикова очи в тези на приятелката си, но после я натикаха в камионетката и изчезна. Гаел видя как един от мъжете взе елегантната шапка на господин Фелдман, метна я на земята и я смачка с крак. После чу да казва:

— Там, където отиваш, шапката няма да ти трябва.

Сърцето на Гаел заби лудо. Наблюдаваше сцената ужасена, без да смее да се приближи. След миг камионетките потеглиха, последвани от колата на полицейския капитан. Искаше да се затича след тях, но не можа. Беше ѝ абсолютно невъзможно да разбере защо френските жандармеристи и местните полицаи постъпваха така със семейство Фелдман. Не ставаше дума за немски войници, а за сънародниците им. Тя заплака, качи се на колелото и подкара към къщата. Втурна се по задните стълби и влезе в кухнята. Готвачката и

двете прислужници изглеждаха ужасени, а от фурната долиташе миризма на изгорено тесто. Никой не помръдваше.

— Какво стана? Къде ги водят? — изплака Гаел, потънала в сълзи, а готвачката се обърна към нея ядосано.

— Разкарай се оттук! Тръгвай! Не ти е мястото тук! Изчезвай! — извика жената, като посочи към вратата.

Никога преди не ѝ беше говорила по този начин. Гаел забеляза, че двете прислужници плачеха. Бяха ги предупредили, че ще ги арестуват задето са работили за евреи, ако не напуснат къщата незабавно, а жандармеристите ги бяха уверили, че ще се върнат по-късно. По стълбите се чува забързани стъпки. Другите слугини си събираха багажа.

— Къде отиват? — отчаяно попита Гаел.

— Не знам... вероятно в лагер... трябваше да се махнат по-рано — отговори готвачката, която също изглеждаше уплашена, но вече не така груба с Гаел както в началото. — Трябва да си тръгнеш и никога вече да не се връщаш тук. Офицерите казаха, че следобед в къщата ще се нанесат германци. Семейство Фелдман няма да се върне.

— Трябва да я намеря — трескаво каза Гаел.

— Не, не трябва — възрази едрата жена, като я хвана грубо за ръката. — Не се меси в това. Няма да ти позволят да я видиш.

— Как могат да им причинят подобно нещо? — изхлипа Гаел, докато готвачката, която винаги преди бе изключително любезна с нея, я тикаше към вратата.

— Те са евреи. Забрави, че ги познаваш. Можеш само да си навлечеш неприятности покрай това. Тръгвай сега.

Жената я бутна и заключи вратата зад гърба ѝ. Гаел се запрепъва надолу по стълбите, метна се на колелото и потегли, шокирана от случилото се и смъртно уплашена за приятелката си. Полицайте се бяха отнесли със семейство Фелдман като с боклук, който хвърляха в боклукчийска кола. И Гаел нямаше представа къде ги бяха отвели. Беше толкова разстроена, че падна два пъти от колелото, скъса роклята си и пристигна късно в училище с окървавено коляно и издрана ръка. Изглеждаше ужасно.

— Какво ти се е случило? — попита я едно момче, което никога не беше харесвала.

— Имах инцидент на път към училище — небрежно отвърна тя.

Не възнамеряваше да му каже какво бе станало със семейство Фелдман. Вече нямаше доверие на никого. В миг всичко се беше променило.

— Къде е Ребека? — попита момчето.

Гаел не му отговори, но после подхвърли през рамо:

— Не знам. Може да е болна.

Или пък мъртва, ужасено си помисли тя. Трябваше да я намери, независимо какво ѝ бе казала готвачката. Нямаше да я забрави. Нито нея, нито семейството ѝ. Където и да ги държаха, тя щеше да ги намери.

Гаел седя безмълвно цял ден в училище, а после се качи на колелото и се прибра у дома сама. Веднага отиде да намери баща си. Той тъкмо се връщаше от конюшната и водеше куц кон след себе си. На път към къщи тя мина покрай къщата на семейство Фелдман и видя отвън войници. Някои от мъжете носеха куфари и сандъци и очевидно се нанасяха в дома на приятелката ѝ.

Гаел разказа на баща си за случилото се, а той се намръщи докато слушаше.

— Някой видя ли те там? Имам предвид войниците? — сериозно попита той.

— Не. Изчаках докато си тръгнат.

Но не му каза, че Ребека я беше видяла и за секунда погледите им се бяха срещнали преди войниците да я натикат в камионетката.

— После влязох вътре и говорих с готвачката. Но тя не знаеше къде ги отвеждат.

— В лагер — каза баща ѝ.

Беше се страхувал от подобно нещо. Чуваше какво става в Париж, но досега в Лион и района нямаше опасност. Щом отвеждаха хора като семейство Фелдман, значи евреите вече никъде не бяха в безопасност.

— Не искам да се връщаш в къщата им, нито да се опитваш да откриеш къде е Ребека — каза той. — Не можеш да я видиш, Гаел. Ясно ли е? Бездруго няма да ти позволят. Опасно е дори да питаш.

— Трябва да я намеря, татко — нещастно промълви тя.

— Не, не трябва! — извика баща ѝ. — Прибирай се в стаята си.

Гаел плачеше отчаяно докато отиваше към стаята си. Просна се на леглото и си припомни кошмарната сцена от сутринта. Майка ѝ

беше също така строга с нея вечерта. Знаеше колко силно се обичаха двете момичета, но с това вече бе свършено. А ако Гаел упорстваше в опитите си да намери приятелката си, можеше да навлече неприятности на цялото семейство.

— Обещай ми, че няма да се опитваш да я търсиш — разтревожено каза майка ѝ.

Тя не познаваше семейство Фелдман добре, бяха се срещали само по училищните събития, но очевидно сега бе опасно да познаваш хора като тях. След като ги бяха отвели, можеше да се предположи, че са в лагер, може би дори концентрационен, някъде в Германия или на Изток. Засега държаха арестуваните евреи във Франция, но се носеха слухове, че идват по-страшни времена.

Гаел слезе долу за вечеря, но въпреки настойчивите подканяния на родителите си, не можа да хапне нищо. На следващия ден нямаше училище и тя си остана в леглото. Мислеше за Ребека.

Два дни по-късно чу двама от фермерите на баща ѝ да говорят за арестуваните миналата седмица евреи. Твърдяха, че са отведени в лагер „Шамбаран“ във Виен, на петдесет километра от Лион и шестнайсет километра от Валенсин. Гаел си помисли, че Господ иска тя да научи това.

На следващия ден, вместо да отиде на училище, тя се качи на колелото и кара почти два часа по черните пътища наоколо. Стигна до лагер, какъвто дори не си бе представяла, че съществува. Огромна площ, заобиколена от високи метални огради, с много палатки вътре, както и голям хамбар, от който излизаха хора с вещите си. Наоколо се мотаеха мъже, жени и деца, но не се виждаха войници, нито наблюдателни кули, което бе облекчение за Гаел.

Тя подкара колелото си към лагера и никой не я забеляза. Тесният черен път стигна до оградата и Гаел застана пред нея. По чудо зърна Мишел, един от братята на Ребека. Махна му, той я видя и се доближи до оградата.

— Какво правиш тук? — попита той разтревожен.

— Дойдох да видя как сте. Къде е Ребека?

Той се усмихна на познатото лице с дългите руси плитки. Ако си беше у дома, отново щеше да я закача и дразни весело.

— Тя е вътре с мама и Лоти. Татко имаше пари, които те не успяха да намерят, и плати на някой да ни осигури място в хамбара.

Нощем навън е ужасен студ.

Наближаваше Коледа и по земята имаше лед.

— Мога ли да я видя? — нервно попита Гаел.

— Ти си луда, че въобще си дошла тук. Ако те хванат, ще те хвърлят вътре при нас.

— Не, няма. Не съм еврейка — разумно отговори тя, а Мишел кимна и обеща да каже на сестра си, че Гаел е тук.

Тя изчака десет минути и се зачуди дали Мишел щеше да се върне, а после видя Ребека, беше само по рокля. Не беше имала време да си вземе палтото, когато ги отведоха. Само баща ѝ носеше своето, но го бе дал на майка ѝ, когато пристигнаха в лагера, а Лоти бе сгушена в него в хамбара. Момчетата имаха пуловери, а Ребека — само вълнената рокля, с която се беше приготвила за училище.

— Не трябваше да идваш — уплашено каза Ребека, когато Гаел свали палтото си и го пъкна през решетките на оградата, а приятелката ѝ бързо го грабна. — Ще се разболееш — запротестира тя, но палтото бе топло и беше благодарна, че го е получила.

— Облечи го — настоя Гаел. — Не бъди глупава. Имаш нужда от него много повече от мен. Ще се върна утре — обеща тя.

— Ами ако те хванат? — уплашено извика Ребека.

— Няма да ме хванат. Обичам те, глупаче — каза Гаел, а Ребека се усмихна.

— Ти си глупачката щом идваш тук. И аз те обичам. А сега изчезвай, преди да те пипнат — нареди ѝ тя.

Ребека облече палтото и вече не трепереше толкова силно.

— Ще се видим утре — усмихна се Гаел и се качи на колелото.

— Няма да ти се сърдя, ако не дойдеш — увери я Ребека, макар да се надяваше, че отново ще види приятелката си.

Гаел подкара по обратния път и се опитваше да се успокои. За щастие, никой не я видя. Нужни ѝ бяха два часа да се прибере у дома и когато най-после стигна, трепереше от студ. Втурна се към стаята си преди някой да забележи, че е без палто. Вечерта се промъкна на тавана, за да вземе някои от старите си дрехи, които възнамеряваше да занесе на Лоти на другия ден. Намери палто, което вероятно щеше да стане на момиченцето, нави го на руло и го пъкна в кошницата на колелото. Палтото беше от черно кадифе с яка от самур. Гаел си

спомни, че го бе носила на една отдавна отминала Коледа, когато баба ѝ беше още жива и им гостуваше.

По време на вечерята не каза нито дума, но родителите ѝ сякаш не забелязаха. Напоследък бездруго нямаше много приятни теми за разговор, а всички новини бяха лоши. Майка ѝ беше получила писмо от Томас със силно цензурирано съдържание, но според нея синът ѝ беше добре.

На другия ден Гаел отново избяга от училище и отиде да види Ребека, която беше навън, впила поглед в оградата. Взе палтото за Лоти, а Гаел ѝ подаде и няколко ябълки, шоколади и едри парчета хляб, завити в салфетка. Не беше посмяла да вземе повече храна, но Ребека я пое с благодарност. Каза, че условията в лагера били ужасни, хората мръзтели и боледували и нямали почти нищо за ядене. Давали им само супа, корав хляб и малко зеленчуци, а хората се биели за храна. Клозетите били навън и малко на брой. Срещнали се с няколко познати семейства и с двама от служителите на баща ѝ в банката, които не скрили изненадата си, че и Фелдманови са в лагера. Това доказвало колко кошмарно било положението.

От този ден нататък всеки ден след училище Гаел идваше до лагера. Спря да обядва и носеше храната си на Ребека. Заради посещенията в лагера се прибираще чак за вечеря, но обясняваше, че я задържали в училище, за да помага на по-малките и да почиства. Гаел ходеше при приятелката си всеки ден, с изключение на Коледа и една седмица през февруари, когато се разболя от грип. И по някакво чудо никой от пазачите в лагера не я забеляза. Те не бяха много, а и повечето бяха млади. И като се имаше предвид, че затворниците бяха най-вече семейства с деца, не бяха особено бдителни.

Беше май и Гаел посещаваше Ребека от пет месеца, когато един от пазачите за първи път я забеляза. Тя тъкмо бе подала през оградата синя панделка на приятелката си, в цвета на очите им, които бяха еднакви като дългите им руси коси. Панделката се закачи на оградата и малко парченце от нея остана на бодливата тел. Гаел го грабна и прибра в джоба си. В този момент пазачът ѝ изкрещя и тя замръзна.

— Хей! Какво правиш тук? — попита той, като насочи оръжието си надолу и се опита да прозвучи свирепо.

Беше само няколко години по-голям от момичетата, изглеждаше като някой от съучениците им.

— Просто спрях да попитам какво е това — невинно отговори Гаел и му се усмихна.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ.

— Летен лагер за семейства — усмихна ѝ се момчето в отговор.

Гаел беше красиво момиче. Ребека не ѝ отстъпваше, но пазачът не ѝ обръщаше внимание, защото знаеше, че е еврейка.

— Наблизо ли живееш? — попита той.

Гаел кимна. Той посочи надолу по пътеката с пушката си.

— Тогава се прибирай у дома. Това място не е за теб. То е за бедняци. Изпращат ги тук от градовете, за да подишат чист въздух.

Гаел кимна разбиращо и тръгна по пътеката, без да погледне назад към Ребека. Чу пазачът да ѝ нарежда грубо да се прибере при останалите в хамбара. Лагерът бе далеч от погледа ѝ, когато спря да си поеме дъх и да се успокои. Извади парченцето синя панделка от джоба си и го задържа в ръка за минута. Мислеше за Ребека и се радваше, че не беше се случило нещо по-лошо. Струваше ѝ се невероятно, че семейство Фелдман бе в лагера вече пет месеца. Тук непрестанно пристигаха и нови хора, но приятелите ѝ още не бяха изпратени никъде. Просто ги държаха в лагера. Ребека ѝ разказа за слуховете, че ще ги отведат другаде, но засега това не беше се случило. Бащата на Ребека се опитал да се срещне с началника на лагера, за да разбере къде ще ги изпратят, но онзи отказал да се види с него. До юни на това кошмарно място вече живееха хиляди хора. Гаел и останалите деца забелязаха, че няколко от съучениците им сякаш се бяха изпарили. Еврейските семейства изчезваха едно по едно и никой не говореше за това къде бяха отишли. Никой не знаеше със сигурност, а и бе прекалено опасно да питаш.

През лятото местното немско командване се настани в замъка. Майка ѝ я сложи да си легне веднага, след като ги уведомиха за това, а баща ѝ я предупреди отново да стои далеч от войниците. Когато офицерите се нанесоха, семейство Барбет бяха настанени в слугинските стаи на тавана, докато немците се ширеха долу из стаите им. Те имаха право да слизат в кухнята нощем, за да си сготвят. Агата, майката на Гаел, почти не напускаше стаята. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел от страха да живее под един покрив с окупаторите.

Комендантът беше учтив, но по нареждане на баща си, Гаел също прекарваше времето в стаята си, с изключение на моментите, когато ходеше на училище или посещаваше Ребека, което правеше почти всеки ден. Когато времето се затопли, тя занесе на приятелката си няколко памучни рокли, както и малко дрехи за Лоти. Ребека каза, че майка ѝ не спирала да плаче и кашляла ужасно още от зимата. А господин Фелдман готвел и почиствал тоалетните заедно с останалите мъже. В луксозната къща на семейство Фелдман също живееха немски офицери. Но поне онези в замъка засега се държаха любезно с тях. Един дори остави шоколади в кухнята, но баща ѝ не ѝ позволи да ги отнесе горе в стаята си. Рафаел, баща ѝ, сега излизаше често и посещаваше фермите им. Обясни ѝ, че трябвало да се труди заедно с арендаторите си, тъй като работната ръка не достигала. Рафаел беше доволен, че комендантът държеше хората си под контрол. Досега никой не бе притеснявал Гаел.

Беше дълго, горещо лято и Гаел посещаваше Ребека винаги, когато можеше. Агата боледуваше често и Гаел трябваше да си стои у дома, за да ѝ помага. Приятелката ѝ каза, че и нейната майка непрестанно боледувала, както и много други хора в лагера. Там имало няколко лекари, но никакви лекарства. Ребека бе отслабнала много, но все още носеше синята панделка в косата си. Гаел ѝ подари и червена, но Ребека предпочиташе светлосинята.

През септември започна новата учебна година. След като се дипломираше през юни, Гаел искаше да постъпи в университет в Париж догодина, но баща ѝ каза, че няма да я пусне. Рафаел не искаше дъщеря му да е сама в големия град, пълен с немски войници. Тревожеше се за сина си, но нямаше да позволи и момиченцето му да попадне там. Обясни ѝ, че ще трябва да изчака края на Окупацията, а и се нуждаеше от нея у дома, за да се грижи за майка си. Томас се прибра у дома за няколко седмици през август, а после отново се върна в Париж. Работеше в ресторант, за да се издържа. Нямаха никакви доходи, тъй като продукцията, която отглеждаха и обикновено продаваха, сега бе реквизирана от немците и почти нищо не им оставаше. Старата им икономка Аполин открадваше по нещо от офицерите и го криеше в чекмеджето за тях, но никога не бе достатъчно и всички отслабваха с всеки изминал ден.

Условията в лагера още повече се влошиха, когато отново застудя. Тази година зимата бе тежка и снегът заваля рано. През декември се навърши една година, откакто семейство Фелдман бяха в лагера. Струваше им се, че са тук от цяла вечност, плашеха се от непрестанните слухове, че ще ги изпратят някъде другаде. В лагера вече имаше пет хиляди човека, които живееха при кошмарни условия. Някои бяха докарани от Париж и Марсилия. Из цялата страна се появиха подобни лагери и все повече евреи последваха съдбата на семейство Фелдман. Не знаеха какво ги очаква, най-непоносима беше мисълта за концентрационен лагер.

Момичетата бяха навършили седемнайсет години и един ден Ребека попита приятелката си дали някога отново щяха да водят нормален живот. Гаел я увери, че това ще се случи. Трябваше. Тази лудост не можеше да продължава завинаги. Ужасно ѝ се искаше да го върва. Успокояваше я това, че поне никой от Фелдманови не се бе разболял сериозно, нито бе изпратен на друго място. Гаел се молеше да останат тук. Така виждаше Ребека почти всеки ден, особено след като пазачите, заети с хилядите новодошли в лагера, вече не обръщаха голямо внимание на оградата. Понякога Гаел сядаше на земята и хващаше ръката, на приятелката си през оградата. Двете си бърбяха с часове, а от време на време и братята на Ребека идваха при тях. Родителите им не знаеха за посещенията ѝ, нито пък нейното семейство.

Агата вече не се интересуваше какво се случва извън стаята ѝ, а Рафаел вечно отсъстваше и вършеше нещо някъде из имението. Това предоставяше възможност на Гаел да прави каквото си поиска.

Все още бе мразовит студ през март 1942 година, петнайсет месеца след пристигането на семейство Фелдман в лагера. Ребека бе настинала лошо и очевидно имаше температура. Гаел я целуна по бузата през оградата и усети, че гори, макар да трепереше. Два дни по-късно и Гаел се разболя, вероятно заразена от приятелката си. Майка ѝ я накара да остане в леглото цяла седмица, а икономката ѝ носеше супа в таванската стая. Гаел се чувстваше отпаднала, когато най-после се качи на колелото и потегли към лагера. Краката ѝ тежаха като цимент и пътуването дотам ѝ отне по-дълго от обикновено. Нещата в лагера изглеждаха различни. Забеляза го още отдалеч, но не беше сигурна защо. Когато се приближи до оградата, ужасена осъзна, че лагерът бе

празен. Всички задържани бяха изчезнали и нямаше кого да попита къде бяха изпратени. Може би бяха в някой лагер наблизо, но нямаше представа как да разбере. Чувстваше се изтощена от карането, след като беше боледувала цяла седмица. Застана до оградата безмълвно и се вторачи в празния хамбар и палатките. Накрая подкара по обратния път, като не спираше да плаче. Мислеше само за последния път, когато бе видяла Ребека и я бе целунала, без да знае, че са заедно за последен път.

Тя се отби в малко кафене в първото селце и помоли за чаша чай. Беше премръзнала и трепереше. Келнерката ѝ даде чая безплатно, когато разбра, че доскоро е боледувала. После момичето я разпита с преторена небрежност за лагера, надявайки се да научи нещо.

— Какво стана с хората от лагера? — невинно попита тя, а жената незабавно се намръщи.

— Не трябва да задаваш такива въпроси — прошепна ѝ тя. — Те са просто евреи. Изпратиха ги някъде миналата седмица. Чух, че някои от тях са заминали в концлагери на Изток. Депортират ги и от Париж. На добър им час. Само неприятности ни докараха. Радвам се, че вече ги няма. Чух, че скоро щели да докарат нови, но вече нямало да ги държат тук. Качват ги във влакове и ги откарват. Не знам защо въобще вдигнаха проклетия лагер тук. Евреите са прекалено много и носят болести.

Келнерката се отдалечи от нея, когато влезе войник, който си поръча бира. След минута Гаел стана, благодари на жената, остави празната си чаша на бара и се метна на колелото.

Плака по целия път към къщи. Прибра се в стаята си, отвори чекмеджето и извади малкото парченце от синята панделка, която беше подарила на Ребека предишното лято. Това бе всичко, което бе останало от нея. Малко късче сатен, в същия цвят като очите ѝ. По бузите ѝ се стекоха горещи сълзи, когато прибра парчето плат в чекмеджето и отправи страстна молитва приятелката ѝ да е в безопасност и двете да се съберат отново. Тогава още не знаеше, но този момент щеше да промени живота ѝ завинаги.

3

Дните след изчезването на семейство Фелдман се точеха като замъглен кошмар пред очите на Гаел. Тя се престори, че отново се е разболяла, и остана на легло още една седмица. Мислеше за приятелката си денонощно, продължаваше да се моли за нея и заспиваше изтощена от плач. Изглеждаше сякаш беше боледувала цяла година, когато най-после се надигна от леглото. Майка ѝ не беше по-добре. Страдаше от ужасна мигрена и рядко ставаше. Не можеше да се справи с промените в света, който познаваше. Страхуваше се до смърт от немците и от всичко, което чуваше от Аполин, икономката им, когато ѝ поднасяше храната.

По настояване на баща ѝ, Гаел се върна в училище. Трябваше да се подготви за матурата през юни, макар да нямаше смисъл, тъй като бездруго Рафаел нямаше да ѝ разреши да постъпи в университета. А и брат ѝ, Томас, разказваше, че всичко вече било различно. Много от професорите евреи изчезнали, заедно с други депортирани. Вече не ги държаха във временни лагери, а ги изпращаха по концлагерите в Германия и на Изток. Всички съученици на Гаел от еврейски произход също изчезнаха. Само християните имаха право да учат. Еврейските магазини и предприятия бяха затворени, а собствениците им сякаш се изпарили. В селото вече нямаше аптека и Гаел трябваше да изминава дълъг път, за да купи лекарства за майка си. При това единствените лекове, които успяваше да намери, бяха стари и билкови и не вършеха работа. Майка ѝ страдаше от постоянни болки, бе отслабнала и пребледняла, тъй като не излизаше от стаята. Лекарят, който я посети, каза, че става дума за нерви.

Командващият офицер, превзел замъка им, предложи да уреди посещение от немския лекар, който беше в района, за да се грижи за войниците, но бащата на Гаел отказа. Нямаше да позволи на немски лекар да докосне съпругата му, независимо колко любезен бе офицерът. Веднъж той попита Гаел за майка ѝ, но тя едва му отговори и забърза нагоре по стълбите. От време на време той им оставяше

сладкиши и шоколади, но майка ѝ твърдеше, че те само влошават главоболието ѝ. Гаел въобще не искаше да ги докосне, спомняйки си за Ребека и семейството ѝ. От тях нямаше новини, а и Гаел не очакваше да чуе нещо. Само се надяваше, че Фелдманови са живи и са добре. Може би дори бяха на по-добро място от претъпкания лагер, където прекараха петнайсет ужасни месеца. Но все пак посещенията при приятелката ѝ ужасно ѝ липсваха.

Гаел мислеше за нея непрестанно и се молеше да я види отново или поне да чуе къде се намира. Взе изпитите си през юни с добри оценки, а през август Томас си дойде у дома и им разказа за депортациите в Париж, за това как понякога отвеждали само деца. Депортираните били разведжани из улиците като циркови животни. Откарвали ги на гарите, охранявани от войници. Горките хора били съсипани, а мъжете често били разстрелвани, ако се възпротивявали на войниците или се опитвали да защитят жените и децата си. Гаел се разплака докато го слушаше.

Томас се радваше да види приятелите си отново и да си е у дома за няколко седмици. Също като родителите и сестра си, той стоеше далеч от войниците. Въпреки предупрежденията на баща си нощем се измъкваше от къщата, за да пийне с приятелите след вечерния час и да посети старото си гадже в близкото село. Баща му се ядосваше и постоянно го предупреждаваше да внимава. На никого вече не можеха да имат доверие, а нощем войниците ставаха груби и тормозеха местните жители. Но Томас казваше, че е свикнал с тези неща, тъй като непрестанно се сблъсквал с тях в Париж. Всички се бяха научили да живеят извън обсега на радара и да се промъкват незабелязани. Гаел също го правеше. Ходеше със сведени очи и тихо се прибираше в стаята си на тавана. Тя беше кротко и добро момиче и никога не създаваше неприятности. Родителите ѝ нямаха представа, че дъщеря им бе посещавала Ребека в лагера в продължение на петнайсет месеца, щяха да се ужасят, ако научеха. Но пък не бе ѝ се случило нищо лошо. Селата все още не бяха така опасни като градовете, стига човек да не беше евреин. А и баща ѝ не създаваше проблеми на офицера и странеше от него. Вечно се мотаеше някъде из имението след смрачаване, помагаше на фермерите и се уверяваше, че отгледаните зеленчуци са предадени на немците. Понякога грабваше скришом малко плодове и зеленчуци, които отнасяше право в стаите им на

тавана. Изяждаха ги колкото се може по-бързо, за да няма доказателства за кражбата, а на следващия ден Аполин изхвърляше всички остатъци. Тя беше лоялна към семейството и Франция, макар сега да бе принудена да работи за германците, които мразеше с дива страст. Синът ѝ участваше в Съпротивата, но бе убит малко след като Томас се прибра у дома. Тя бе неутешима, той бе единственото ѝ дете, но в същото време се гордееше с него, защото смело се беше борил за Франция. Другите можеше да са се предали, но тя никога нямаше да го направи. След убийството на сина ѝ я разпитваха многократно, но командващият офицер я защити, а и тя убеди немците, че не е знаела нищо за дейността на сина си, което не бе вярно. После я оставиха на мира, за да скърби за детето си на спокойствие.

Една нощ Гаел чу как брат ѝ се измъква от къщи, за да се види с приятелите си. Тя надникна предпазливо през леко откренатата врата и го видя да носи бутилка вино. Той ѝ намигна и сложи пръст през устните си. Макар вече да беше на деветнайсет години, той си оставаше пакостливо момче. Когато бяха по-малки, с приятелите му вечно вършеха някакви щуротии. Сега обаче се събираха само да пият и да си говорят, да обсъждат слуховете за случващото се в близките градове. Томас просто искаше да излезе с приятелите си и Гаел не го обвиняваше за това. Тя самата нямаше никакви приятели, след като Ребека изчезна. И нямаше с какво да се занимава, освен да се грижи за майка си. Повечето време се криеше в стаята си и четеше. Стараеше се да избягва войниците, както ѝ бе наредил баща ѝ, а и не би посмяла да се измъкне навън през нощта, както правеше брат ѝ. Но той беше по-голям от нея, при това мъж, което не го излагаше на толкова много рискове.

Гаел не го чу да се прибира тази нощ и по-късно предположи, че се е промъкнал в стаята си, след като тя е заспала. На сутринта, когато се събуди, чу писъците на майка си. Излетя от стаята си и видя как баща ѝ утешаваше майка ѝ, която се бе отпуснала тежко в ръцете му.

— Какво става? — попита Гаел и се втурна да помогне на баща си, изтръпнала от ужас. Усети, че нещо се бе случило с Томас.

— Малоумният ти брат излязъл след вечерния час снощи — процеди баща ѝ през зъби, но по лицето му се стичаха сълзи. — Сигурно се е напил. Забил колелото си право във военен джип, който патрулирал из улиците. Загинал на място.

Беше такава нелепа и глупава смърт. Нямаше нищо общо с геройството. Просто неразумна среща на момче с приятели, които искаха да се позабавляват, доколкото могат. Командващият офицер бе съобщил новината на Рафаел рано сутринта и му бе поднесъл съболезнованията и съжаленията си. Той самият бе изгубил сина си, дъщеря си и съпругата си при едно от въздушните нападения в Германия и очите му били насълзени, когато казал кошмарната новина на баща ѝ.

Последваха мрачни дни, в които подготвяха погребението на Томас. Гаел помагаше на баща си, а комендантът им позволи да го погребат в имението, след като опелото бе в местната църква. Агата едва стоеше на краката си, Рафаел и Гаел трябваше почти да я изнесат от църквата, подкрепяйки я от двете ѝ страни. Аполин също плачеше неудържимо за момчето, за което се бе грижила от бебе и което бе загинало само дни след собственото ѝ дете. Смъртта на Томас бе един от онези ужасни и безсмислени инциденти вследствие на Окупацията. Носеха се слухове, че войниците, шофирали джипа в онази нощ, също може би са били пияни. Те бяха на възрастта на Томас. Командващият офицер проучи случая, но не откри солидни доказателства, а и те бездруго нямаше да променят нищо.

Гаел бе изгубила най-добрата си приятелка и брат си, а Агата повече не излезе от стаята си. Заболяването ѝ се влоши светкавично бързо и лекарят заяви, че не може да ѝ помогне с нищо. Тя просто не притежаваше психическата издръжливост да се справи с онова, което преживяваха. От време на време изпадаше в делириум и питаше дъщеря си къде е брат ѝ и защо още не се е прибрал у дома. Гаел спря да се опитва да ѝ обяснява и просто ѝ отговаряше, че е навън. Това бе най-потискащото лято в живота на младото момиче.

Най-ужасният удар дойде през септември. Гаел чу високи мъжки гласове в двора и се опита да види през прозореца какво се случва. Отначало не видя нищо, но после забеляза баща си. Носеше същите дрехи и обувки, с които винаги обикаляше из фермите и се трудеше на полето. С него имаше още двама мъже. Войниците му крещяха и бутаха тримата мъже, насочили пушките си към тях. Тя чу, че баща ѝ каза нещо, но не разбра думите. Втурна се надолу по задното стълбище и надникна навън през малкия покрит с решетки прозорец в мига, когато войниците застреляха баща ѝ и трупът му се просна на земята в

локва кръв. После застреляха и другите двама мъже и ги завлякоха настрани.

Гаел изпадна в шок, не знаеше какво да мисли, какво да предприеме. Може би сега щяха да убият и нея, и майка ѝ. Не знаеше дали да се затича нагоре, за да защити майка си, или да слезе на двора да провери дали може да помогне на баща си. Но когато видя как натовариха трупа му в каросерията на камион, разбра със сигурност, че бе мъртъв. Чу думата „съпротива“, казана от немците със силен акцент, но не можеше да повярва, че баща ѝ бе участвал в движението. Той бе категоричен, когато им нареждаше да избягват войниците и да си държат главите сведени. Не беше възможно да е участвал в Съпротивата. Но после си припомни безбройните пъти, когато не бе се прибирал у дома през последната година, и се зачуди дали все пак не бе вярно.

Не посмя да слезе в двора, за да не убият и нея. Качи се безмълвно по задното стълбище и отиде да нагледа майка си, която бе проспала изстрелите, упоена от приспивателните. Гаел се прибра в стаята си, легна и заплака. Не можеше да повярва, че току-що бе изгубила и баща си. Всичко ѝ се струваше нереално.

Малко по-късно Аполин дойде при нея с насълзени очи. Жената я прегърна и двете заплакаха за ужасните загуби в тази кошмарна война.

— Баща ти беше в същата група като сина ми — прошепна Аполин на Гаел, която се отдръпна от нея и я изгледа шокирано. — Беше много смел.

Гаел не можеше да повярва и вече бе убедена, че тя и майка ѝ щяха да са следващите убити. Аполин ѝ каза, че и тя се страхува, но ако се опитат да избягат и ги заловят, щеше да е още по-страшно.

— Какво да правя? — тихо попита Гаел. — Дали все пак да се опитаме да избягаме?

Но къде щяха да отидат? А и майка ѝ беше прекалено болна, физически и психически, за да замине някъде. На всичкото отгоре не познаваше някой, който би ги приел. Баща ѝ не бе споделил за връзките си в Съпротивата, нито дори факта, че бе замесен в нелегални дейности. Рафаел бе наясно с опасностите, но все пак бе рискувал. Никой от тях нямаше представа какво бе правил, освен Аполин, която бе чула за това само веднъж от сина си. Но тя бе лоялна и почтена жена

и никога не би направила нищо, за да изложи на опасност Рафаел и семейството му.

— Може да ви оставят тук — каза икономката обнадеждаващо, тъй като знаеше колко болна и обърквана беше майката на Гаел.

Агата все по-рядко идваше в пълно съзнание и искаше само да спи. Реалността на живота им и случващото се наоколо бяха непосилни за нея.

— Не мисля, че ще ни оставят тук — замислено отговори Гаел.

Но не можеше да изостави майка си и да избяга. Трябваше да остане с нея до края.

Аполин се върна в кухнята, за да не я заподозрат, че знае нещо или бе говорила с Гаел. След няколко часа им донесе обяд и двете заедно съобщиха на майка ѝ ужасната новина. Агата дори не реагира, лежеше със стъклен поглед, все още под влиянието на приспивателните. Дадох ѝ още една солидна доза. Гаел се надяваше, че ако немците дойдат, тя ще спи непробудно. Така щеше да е по-добре за нея. Тя изскимтя тихо и се унесе, като мърмореше името на съпруга си.

Следобед извикаха Гаел в кабинета на коменданта. В стаята имаше още двама мъже, освен него. Тя се опита да прогони страха си и смело срещна погледа на офицера, който я изгледа мрачно.

— Убеден съм, че сигурно знаеш какво стана тази сутрин. В една от фермите имаше неприятен инцидент, в който бе замесен и баща ти. Криеха еврейско семейство. Не съм напълно сигурен, че баща ти е бил наясно с това, но хората, които го откриха, вярваха, че е знаел. В момента проверяват и останалите ферми. Преди час намериха второ семейство. Не знаем дали фермерите са действали независимо, или баща ти е отговарял за тайна операция с цел измъкването на евреи от Франция. Това са много сериозни престъпления против окупационната армия и собствената ти страна — строго каза той. — Тези предателски действия са незаконни.

Гаел не отговори. Очакваше смъртната присъда. Вярваше, че ще я изведат навън и ще я разстрелят, както бяха постъпили с баща ѝ сутринта. Нямаше представа къде бяха отнесли трупа му, нито какво тя и майка ѝ щяха да правят без него, ако оцелеят.

— Вие бяхте ли наясно с дейността на баща си, госпожице Барбет? — попита той, като се вгледа в очите ѝ.

Гаел изглеждаше като малко момиченце, беше много слаба, с големи сини очи и сплетена на плитки руса коса. Напомняше му за изгубената му дъщеря всеки път, когато я видеше. Това разкъсваше сърцето му и го караше да е по-снизходителен към нея, което останалите офицери не знаеха. А беше харесвал и баща ѝ. В друг момент от историята можеха да са приятели.

— Не, господин комендант, не знаех. Той никога не ми каза и дума — отговори тя с разтреперан глас.

Офицерът забеляза, че рамената ѝ трепереха, макар да го гледаше в очите. Останалите подозрително я наблюдаваха. За тях французите се бяха оказали невероятни лъжци, способни на страхотни унищожителни действия, при това извършени със съвсем невинен вид. Дори и млади момичета на нейната възраст. Съпротивата се превръщаше в заплашителна и тревожна сила, която те правеха всичко възможно да унищожат. Правителството се бе предало лесно и без борба, но жителите на страната полагаха усилия да подронят мощта на немците и им създаваха препятствия навсякъде, където можеха.

Офицерът се поколеба за миг, после кимна. По очите ѝ разбра, че говори истината. Тя нямаше представа за дейността на баща си в Съпротивата докато войниците не го убиха. Изглеждаше шокирана и уплашена, макар да се опитваше да си вдъхне смелост. Той бе сигурен, че не ставаше дума за вина, а само за силен страх.

— Наясно съм със здравословното състояние на майка ти — продължи той със строг глас, — и колко тежко ще е за нея да бъде изпратена някъде.

Всъщност, той се съмняваше, че майка ѝ въобще би преживяла подобно нещо, а също и Гаел. Беше убеден, че и Агата не знаеше абсолютно нищо за дейността на съпруга си, особено като се имаше предвид състоянието ѝ. Рафаел никога не би ѝ казал с какво се занимава, това щеше да я подлуди напълно, което вероятно щеше да се случи сега след смъртта му, както и офицерът, и Гаел предполагаха.

— От съчувствие към нея ще ви оставя да живеете тук. Но ви предупреждавам, че ако се появи и най-слабо подозрение, че сте замесени в каквато и да е подривна дейност, и двете незабавно ще бъдете депортирани. Признавам, че това е вашият дом и ние се радваме заедно сме настанени тук. Но ще ви се наложи да проявявате

към нас уважение, да ни се подчинявате и да спазвате новите закони на Франция.

Гаел кимна безмълвно. Не възнамеряваше да се противопоставя — и заради майка си, и дори заради себе си, и бързо се съгласи. Агата никога нямаше да оцелее, ако я депортираха или вкараха в затвора. Стаите на тавана бяха най-безопасното място за тях, знаеше, че и баща ѝ би искал това за тях. Без него и брат ѝ вече нямаше кой да ги защити. Бяха изложени на милостта на окупаторите и немците, които бяха превзели дома им.

— Съгласна ли си? — сериозно попита офицерът.

Немците бяха убили баща ѝ, но тя и майка ѝ нямаше къде да отидат.

— Да, господине, съгласна съм — каза тя с преbledняло лице.

— Много добре. И ще ви позволя да погребете баща ти в гробището на имението.

Другите двама офицери изглеждаха недоволни от решението му и възразиха енергично на немски. Рафаел бе извършил престъпления срещу Райха и не заслужаваше смърт на герой. Командирът им отговори строго и отново се обърна към Гаел.

— Направете го тихо и бързо. Майка ти достатъчно добре ли е, за да присъства?

— Не мисля — сериозно отговори Гаел.

Той кимна и я пусна да си ходи. Догади ѝ се докато се връщаше към таванския етаж на замъка и се качваше по тъмното задно стълбище, което преди войната използваша само слугите. Окупаторите бяха заели къщата, но изпитваше благодарност заедно комендантът бе пощадил живота им. Сега искаше само спокойствие за майка си, която вече бе преживяла прекалено много.

Гаел се отпусна на леглото и заплака от облекчение и мъка. Тази сутрин бе изгубила баща си, само преди месец и брат си, а майка ѝ не бе нещо повече от привидение. Любимата ѝ приятелка бе изчезнала и Гаел беше съвсем сама в този свят.

Вечерта, докато майка ѝ спеше, тя прегледа някои от вещите на баща си и отиде да се види със свещеника. Той вече бе чул за случилото се с Рафаел. Новините пътуваха бързо. В същия ден още няколко човека в имението бяха убити. Те също бяха укривали евреи, за да ги спасят от концлагерите. Бежанците вече бяха депортирани, а

благодетелите им — убити. Бяха платили висока цена за смелостта и съчувствието си, а вълните на злото не можеха да бъдат овладени. Свещеникът се съгласи да погребее баща ѝ на следващия ден. Щеше да проведе церемонията на гроба, където щеше да присъства само тя, по настояване на командващия офицер.

Докато преглеждаше книгите и документите на баща си, тя се натъкна на писмо и плик с пари. Сумата беше малка, но той я бе скътал, в случай че го заловят и убият. Нямаше да им стигне за дълго, но бе най-доброто, което бе успял да направи. А и Рафаел бе наясно, че ако Гаел чете писмото, той вече е мъртъв. Молеше я да се грижи за майка си и да бъде внимателна, мъдра и да стои далеч от опасностите. Беше го написал само преди месец и не споменаваше нищо за дейността си в Съпротивата, за да не навреди на нея и майка ѝ. Но Гаел вече знаеше за смелостта му. Беше съсипана от смъртта му, но и страшно се гордееше с него. Искаше ѝ се да бе знаела за геройството му и преди и се чудеше дали той щеше да успее да помогне на семейство Фелдман, ако го беше помолила. Едва ли, защото в лагера никой не можеше да им помогне. Само няколко човека бяха успели да избягат от лагерите, а и повечето задържани бяха прекалено уплашени, за да бягат или да се съпротивляват. Няколко младежи се опитаха, но бяха застреляни за назидание на останалите. А и лагерите бяха пълни с жени и деца, момчета и старци, които вярваха, че ако не оказват съпротива, близките им няма да пострадат. А и все пак бяха французи, а не чужденци. Бяха поданици на Франция. Как бе възможно собствената им страна да се настрои така срещу тях и да ги предаде за депортация на окупаторите? Те бяха уважавани хора, много от тях с добри служби, красиви домове и водеха живот за пример. Между тях имаше лекари и адвокати, банкери като господин Фелдман, професионалисти, участващи дейно в светския живот. Но бяха евреи — най-страшното престъпление от всички. Никой досега не бе осъзнавал колко огромна бе омразата към тях. Всяваха страх, всички ги избягваха и отказваха да имат каквото и да било общо с тях. Парите и имотите им бяха конфискувани, службите им — отнети, а горките хора не бяха извършили абсолютно никакви престъпления. Беше невъзможно да разбереш подобно нещо.

Гаел прибра плика с парите под матрака, твърдо решена да не ги използва за нищо друго, освен за лекарства на майка си или за

непредвиден спешен случай. Това бяха единствените пари, с които разполагаха.

Аполин дойде да я нагледа късно вечерта, но Гаел не ѝ каза за парите. Вече нямаше доверие на никого, дори на нея. Прекалено много неща бяха заложени на карта, включително животът им. На следващия ден тя се срещна със свещеника и двамата погребяха Рафаел до брат ѝ, с обикновен дървен кръст отгоре. Тя се зарече да осигури попочтително погребение на баща си след войната, но засега нямаше друг избор. Поне можеха да го погребат у дома. По-късно щеше да поръча надгробен камък. Това лято беше най-тежкото в живота ѝ.

Два месеца по-късно Гаел навърши осемнайсет и Аполин ѝ изпече малко хлебче — истински лукс в тези трудни времена. Сложи и свещичка върху него. С изключение на това, денят мина незабелязано. Тя не спомена нищо за рождения си ден на майка си, която не бе ставала от леглото след смъртта на съпруга си. Агата взимаше приспивателни вече два пъти дневно. Гаел също не се отдалечаваше от имението. Разхождаше се из него и от време на време посещаваше фермите. Отбиваше се в селото да купи дреболии за майка си и да вземе храната, която купоните им осигуряваха. Налагаше ѝ се да отива с колелото до едно от съседните две села, където имаше аптека, за да купи приспивателните за Агата. Опитваше се да избяга от действителността и да се потопи в собствения си измислен свят, където нищо лошо не можеше да я докосне. Животът на Гаел бе самотен и тежък.

Късно един следобед тя караше колелото си от селото към замъка и мислеше за брат си и баща си. Ужасно ѝ липсваха. Беше благодарна, че поне тя и майка ѝ имаха място, където да живеят, а също и храна, с която да оцелеят. Беше на половината път към къщи, когато видя полицейска камионетка пред една къща и няколко жандармеристи. Гаел отби от пътя, преди да я забележат. Не искаше да я разпитват. Докато ги наблюдаваше отдалеч, видя позната гледка, която я върна в болезнените ѝ спомени. Семейство с две малки деца и бебе беше изведено насила от дома им и натикани в камионетката. Кошмарната сцена ѝ напомни за семейство Фелдман и сърцето ѝ се сви. В този момент долови внезапно движение с крайчеца на окото си. Вгледа се внимателно и видя как някой изскочи от страничен прозорец на къщата. Беше малко момченце, което се скри зад някакви ръждясали

тръби. Жандармеристите очевидно го бяха забравили, качиха се в камионетката и отпътуваха. Гаел забеляза, че хлапето беше с къси панталонки и нямаше палто. Човек не би го забелязал, ако не знаеше, че е там. Тя го наблюдаваше и чакаше, но момченцето не помръдваше. Гаел се зачуди дали жандармеристите щяха да се върнат за него, но никой не се появи. След като реши, че бе изчакала достатъчно дълго, тя скочи на колелото си, спря на няколко крачки от детето и се върна до тръбите, където то се криеше. Протегна му ръка, но то уплашено се сви в сянката.

— Ела. Няма да те нараня — тихо каза тя.

— Ще ме заведеш ли при мама?

Тя кимна, макар да се засрами от лъжата си. Момченцето пристъпи към нея предпазливо. Тя бързо го качи в кошницата на колелото си и го покри с палтото си. Огледа се наоколо, за да се увери, че никой не ги беше видял.

— Не говори и не издавай никакви звуци — нареди му тя, а хлапето не отговори.

Беше се свило на топка в кошницата, която бе достатъчно голяма за него. Беше студено и Гаел завъртя педалите енергично. Внимаваше да не изсипе скъпоценния товар, макар че нямаше представа какво щеше да прави с него. Взе решението да му помогне в мига, когато видя детето, и се опита да измисли къде да го скрие докато измисли разумен план. Спомни си старата барака отвъд овощната им градина. Намираще се на черен път, по който никой никога не минаваше, близо до гробището, където бе ходила наскоро, за да се погрижи за гроба на баща си. Представляваше малка барачка, а под нея имаше дълбоко мазе, където навремето държаха ябълковото вино. Това бе единственото място, където хлапето щеше да е в безопасност. Поне засега.

Тя мина покрай замъка по задния път и никой не я забеляза. Беше се стъмнило, когато стигнаха до бараката. Тя вкара колелото вътре. Помещението ухаеше на ябълки. Подът бе от кал, която бе замръзнала. В него имаше вратичка към мазето, където с Томас се криеха, когато си играеха. Гаел внимателно извади момченцето от кошницата, а то вдигна очи към нея. Лицето му бе бледо, а очите му изглеждаха огромни на малкото личице.

— Как се казваш? — нежно го попита тя, като се наведе към него.

Детето беше чисто, дрехите му спретнати. Косата му бе сресана и си личеше, че майка му се е грижила добре за него. Гаел се замисли дали майка му го беше накарала да избяга през прозореца, или той сам се беше сетил. Другите две деца изглеждаха по-малки от него, а бебето бе родено наскоро. Това хлапе бе най-голямото от четирите деца в семейството.

— Аз съм Джейкъб — тихо отговори детето, все още уплашено.

— Аз съм Гаел — представи се тя, после го погали по косата и целуна бузката му.

— Къде е мама?

— Не знам — честно отговори тя, после го помоли да направи нещо, което щеше да е трудно за него. — Искам да си наистина смел. Трябва да те оставя тук за известно време. Не можеш да излизаш навън. Ще се върна по-късно. Тук никой няма да те намери. Ще направиш ли това за мен? Ще останеш ли в тази малка къщичка в тъмното?

За дете на неговата възраст това бе ужасяваща перспектива, но безопасността му зависеше от нея. Той кимна след минута.

— Лошите полицаи с оръжията ще се върнат ли?

— Не, ако си тук вътре и си много тих. Ще ти донеса нещо за ядене.

Той кимна отново. Гаел го погали по главата, усмихна се, изкара колелото навън и потегли към замъка. Остави палтото си на Джейкъб, в случай че му станеше студено, и докато караше към къщи, се молеше никой да не го намери. Щеше да открие начин да го запази в безопасност. Правеше го заради Ребека и семейството ѝ и за всички други хора, на които не бе могла да помогне. Искаше да спаси поне един живот.

Остави колелото в двора и се качи да види майка си. Както обикновено, Агата спеше. Беше отслабнала страхотно, приличаше на труп. Гаел остави приспивателните до леглото ѝ, в случай че се събудеше, и се върна в стаята си. Трябваше да реши как да действа. Налагаше се да се промъкне в кухнята и да открадне малко храна за детето, а после да се върне и да го настани за нощта. На сутринта щеше да реши какво да предприеме. Нямахше кого да попита и не

знаеше къде да отиде, нито как да скрие хлапето за дълъг период от време, както правеха останалите. Не можеше да го остави в бараката завинаги. Молеше се да намери отговор, когато Аполин пристигна с малко храна за нея и поднос със супа и парче хляб за майка ѝ. Имаше и още коричка хляб за Гаел, от масата на командващия офицер, заедно с малко изсушено месо, яхния и парченце сирене. Гаел ѝ благодари и уви хляба, месото и сиренето в салфетка. Наля вода в термоса, който държеше в стаята си, и бързо изяде яхнията, защото нямаше как да я занесе на Джейкъб. Час по-късно тя излезе отново, прибрала храната в кошницата си, и с одеяло, което взе от килера на тавана.

Когато вкара колелото в бараката, не можа да види детето. Не се чуваше никакъв звук и Джейкъб не отговори, когато тя го извика. Гаел се паникьоса. Помисли си, че са го намерили и отвели, но после видя очите му на лунната светлина.

— Здравсти, Джейкъб — каза тя. — Донесох ти вечеря.

Гаел извади храната от кошницата и му я подаде. Хлапето бавно се приближи. Изяде всичко и изпи част от водата. Гаел остана с него около час, уви го в одеялото и палтото си и му остави термоса с водата. Обясни му, че на сутринта трябва да слезе в мазето, в случай че дойде някой, после му показа как да отваря вратичката.

— Ще се върна при теб рано сутринта — обеща му тя.

Джейкъб извади нещо от джоба си тъкмо преди Гаел да си тръгне и ѝ го подаде. Беше листче с адрес на него, очевидно надраскан набързо.

— Какво е това? — попита Гаел, след като го разгледа и му го върна.

Можеше да разчете думите на сумрачната светлина, но не знаеше какво означават.

— Не знам. Мама каза да отида там, ако някой ме намери.

Досега Джейкъб не ѝ бе споменавал нищо, но сега Гаел осъзна, че бягството му през прозореца бе планирано от майка му в мига, когато жандармеристите бяха нахлули в дома им.

— Ще отидем там утре — спокойно каза Гаел, като се зачуди в какво се беше замесила.

Но нямаше връщане назад, а и тя искаше да помогне. Копнееше да направи това за детето, за майка му и за всички останали като тях.

— Мама и татко ще бъдат ли там? — попита Джейкъб с поглед, от който ѝ се сви сърцето.

— Не мисля така. Но след като майка ти е казала да отидеш там, сигурна съм, че мястото е безопасно.

Джейкъб кимна, доволен от отговора ѝ, а тя го настани в набързо направеното легло на пода, после подкара обратно към замъка, вече уверена в себе си.

Хлапето се превърна в нейна мисия. Тя щеше да го отведе в безопасност заради майка му, която не познаваше. Струваше ѝ се дребна услуга и не се замисляше за риска, който поемаше. Какво значение имаше? Какво бъдеще имаха и какви човешки същества щяха да са, ако въобще не се опитваха да помогнат?

Тази нощ Гаел спа с дрехите, за да не губи време за обличане на сутринта. Заспа дълбоко и сънува Ребека. Тя ѝ се усмихваше в съня ѝ, а Джейкъб стоеше до нея. Ребека ѝ каза, че и двамата очаквали пристигането ѝ.

4

Когато малко след зазоряване на следващия ден Гаел влезе в бараката, Джейкъб все още спеше. Беше откраднала още няколко корички хляб, когато мина покрай килера, но те надали щяха да липсват на някого. Беше взела и градинарски инструменти, за да обясни, че иска да се погрижи за гроба на баща си, ако някой я попиташе къде отива. Но, слава богу, не срещна никого по пътя.

Тя нежно събуди момченцето. То се стресна, когато я видя, но после се успокои. Надрасканият на листчето адрес се намираще в малко съседно градче, след двете близки села, и тя знаеше как да стигне дотам.

— Трябва ли да сляза в мазето сега? — попита Джейкъб, но тя поклати глава отрицателно.

— Не, отиваме при приятелите на майка ти.

Гаел напъха детето отново в кошницата, покри го с одеялото и остави градинарските инструменти в бараката. Реши, че пътуването през деня ще изглежда по-малко подозрително. Прецени, че им трябва около час, за да стигнат до градчето. Тя носеше документите си за самоличност и разрешителното да се движи безпрепятствено в района. Стига Джейкъб да не издадеше звук или да не се размърдаше в кошницата, щяха да стигнат без проблеми. Войниците никога не я безпокояха, макар да бе красиво момиче. Бяха предупредени да се отнасят с уважение с местните жени. Командирът не искаше в Париж да се получат оплаквания от жителите в околността и бе много строг с хората си. А и беше очевидно, че Гаел е от почтено семейство. Адресът ѝ бе замък „Мотон-Барбет“, където бе настанен и офицерът.

Тя провери как се чувства Джейкъб в кошницата и пое по черните пътища, после се качи на тясното шосе, по което минаваха много хора, отиващи в съседното село на пазар или на работа. Няколко човека ѝ се усмигнаха по пътя, а и тя не видя войници в продължение на цял час. Първите, които срещна, не я спряха, нито ѝ поискаха

документите, а само ѝ магнаха. Видът ѝ бе чисто арийски и никой не изпитваше подозрения към нея.

Нужни им бяха почти два часа, за да стигнат до адреса. Не се виждаше име и тя просто натисна звънеца. Висок млад мъж ѝ отвори след няколко минути и я изгледа подозрително.

— Да. Какво има?

Тя не беше сигурна какво да каже. Не разполагаше с парола, нито указания, нито с името на човек, когото да потърси.

— Имам пакет за вас — протичко отговори тя, като хвърли поглед към кошницата на колелото.

Мъжът се вторачи в нея. Очите му зададоха въпрос, на който тя не посмя да отговори.

— Какъв пакет? — притисна я той.

Гаел извади листчето от джоба си и му го подаде. Той реагира незабавно.

— Влез вътре — рязко ѝ нареди той.

Тя мина през портата и той я насочи към гараж зад къщата. Гаел отправи гореща молитва към Господ. Надяваше се, че постъпва правилно. Внимателно свали одеялото от Джейкъб, който се надигна и се вторачи в тях. Младежът се усмихна, когато видя хлапето, извади го от кошницата и го задържа в ръцете си.

— Добре дошъл — каза му той. — Ще се грижим добре за теб.

— Мама и татко тук ли са? — притеснено попита детето, но високият мъж поклати глава отрицателно.

— Не, не са. Но тук имаш приятели, които искат да ти помогнат.

— Името му е Джейкъб — каза Гаел на младежа и се усмихна на хлапето.

Младият мъж се представи като Симон. Занесе детето понавътре в гаража, почука на вратата, която след миг се отвори. Красива млада жена се усмихна и пое детето от ръцете му.

— Това е Джейкъб — представи го Симон.

Жената изглеждаше много щастлива, сякаш ги бе очаквала с нетърпение. Гаел видя, че в стаята имаше и други деца. После вратата се затвори.

— Точно навреме дойде — обясни ѝ Симон. — Довечера ще отведем пет други деца в Шамбон. Той може да дойде с нас.

Гаел знаеше, че Ле Шамбон сюр Линьон се намира в От Лоар в Оверн, но само толкова, а младежът се държеше така, сякаш тя би трябвало да е наясно.

— През последните две години отведохме там повече от две хиляди деца, всичките еврейски бежанци като Джейкъб. Приятели и съседи ги крият в домовете си, в хотели, ферми и училища — обясни й той набързо.

Шамбон и съседните селца още три месеца преди началото на Окупацията бяха взели решение да отвеждат еврейските деца в безопасност. Движението било основано от хугеноти, водени от пастор Андре Трокме, когото всички считали за светец. Из цяла Франция вече имало тайни квартири с хора като Симон и жената, поела Джейкъб, които помагали на децата да се доберат до безопасни места. По някакво чудо майката на Джейкъб бе чула за тях и бе надраскала адреса им на листчето, в случай че някой откриеше сина й и искаше да му помогне.

— Отвеждаме ги до швейцарската граница, когато можем, крием ги при местните хора или непрестанно ги разместваме. Осигуряваме им нови документи и самоличности.

Преди няколко месеца пастор Трокме беше произнесъл реч в Париж, в която бе обвинил сънародниците си, че са страхливци, тъй като са се поддали на антисемитизма. Пасторът беше открит пацифист, твърдо решен да саботира дейността на местните власти по какъвто и да е възможен начин. Засега не бяха го задържали. Той работеше в тясна връзка с американските квакери и лидера им, Бърнс Чалмърс, който от две години се мъчеше да договори освобождаването на затворени евреи, но още не бе стигнал до никъде. Трокме бе превърнал цялото си село в мрежа, укриваща и защитаваща еврейските деца. Някои от съседните селца също вече участваха в мрежата.

Симон каза, че това са най-смелите хора във Франция, помагал им и швейцарският Червен кръст. Шведското правителство напоследък също започнало да изпраща парични дарения, за да подпомага усилията на Трокме в Шамбон.

— Група към църквата ли сте? — попита Гаел, объркана от думите му.

— Работим за ОСД, Общество за спасяване на децата. Ако някой ни доведе деца, ние ги откарваме в Шамбон. Работим заедно с пастор

Трокме, американските квакери и всеки друг, който би ни помогнал. Ти би ли ни донесла и друг пакет? — попита я той прямо.

Гаел се поколеба, после кимна. Никога преди не беше мислила за това, но искаше да помогне. Реши, че и Ребека би се зарадвала на новото ѝ начинание, а и беше възможност да се покае за онова, което не бе успяла да направи за приятелката си. Беше я посещавала, но не можа да я освободи. Зачуди се дали щеше да спаси Ребека, ако я беше откарала до Шамбон. Но сега бе прекалено болезнено да мисли за миналото.

— Джейкъб ще бъде в добри ръце — увери я Симон докато я изпращаше до портата.

— Случайно го видях да бяга през прозореца, когато отведоха родителите му и другите им три деца.

— Извадил е късмет, че си го видяла.

За Гаел бе трудно да повярва, че цял град успешно се съпротивляваше на немците. Пастор Трокме сигурно бе невероятна личност, за да накара всички да се съюзят и да помогнат за спасяването на толкова много деца и дори да осигурят помощта на чужденци за каузата си.

— Той ще има ново име и самоличност до утре — увери я Симон.

— А семейството му? — тъжно попита Гаел, макар вече да знаеше отговора.

— След като ги депортират е много по-трудно. Бърнс Чалмърс имаше няколко успешни преговора, но твърде малко на брой. Изпращат семействата в концлагери в Германия и никога не се завръщат. Повечето деца, които крием, ще бъдат сираци до края на войната, или вече са такива — сериозно отговори той.

Гаел знаеше, че това се отнасяше и за Ребека, която бе изпратена Господ знае къде със семейството си.

— Ще поддържаме връзка — каза Симон, когато тя се качи на колелото си.

Той ѝ заприлича малко на брат ѝ и тя се опита да прогони тъжните спомени.

— Живея в замък „Мотон-Барбет“ — каза тя свенливо. — Но у нас живее и командирът на Гестапо за нашия район. Оставиха ни в стаите на тавана.

Симон кимна и разбра, че трябва да се свързват с нея изключително внимателно. Гаел бе смело момиче.

— Справи се великолепно днес — тихо я окуражи той.

— Той е само едно дете, а те отведоха толкова много — тъжно отвърна тя.

Прекалено много хора, които тя познаваше. Приятели от училище, семейства от селото им, Фелдманови и още безброй други.

— В „Галмуд“ пише, че да спасиш един живот, означава да спасиш целия свят. Това е вярно. Ти спаси Джейкъб, а това е чудо за него.

— Евреин ли си? — любопитно попита тя.

— Не, протестант. Хугенот като пастор Трокме. Но това е без значение. Протестанти, католици, евреи, хугеноти, всички искаме да спасим тези деца. Заслужават го. Това, което немците вършат, е долна мерзост. Опитват се да настроят цяла страна и дори цяла Европа срещу една раса. Не можем да ги спрем, но ще се опитаме да спасим колкото се може повече деца. Така че, добре дошла в ОСД. Карай внимателно по обратния път. Искаме да си в безопасност — каза сериозно той.

— Предай любовта ми на Джейкъб — меко отвърна тя и се понесе напред, размишлявайки върху странните прищевки на съдбата, която я бе отвела точно навреме до дома на Джейкъб, за да го види как бяга и да му помогне.

Всичко, което Симон ѝ разказа за организацията им, за Шамбон и пастор Трокме, я вдъхнови. Беше чудесно да знаеш, че в света има такива хора. Тя се усмихваше докато караше към замъка. Дори видът на войниците по пътя не я уплаши. Сега нямаше какво да крие. Зачуди се кога ли щеше да има новини от Симон.

Следващите седмици бяха тежки и потискащи. Беше първата Коледа без брат ѝ и баща ѝ, а здравето на майка ѝ се влошаваше. Агата бе упоена през повечето време, а Гаел беше съвсем сама. Коледата сега не беше празникът, който обичаше, и тя прекара повечето време до гробовете на брат си и баща си. Когато един ден се връщаше към къщи, усети, че някой я следи. Уплаши се, че е някой от немските войници. Завъртя педалите по-бързо, но след няколко минути някакъв мъж изскочи отпред и ѝ препречи пътя. Гаел се изплаши, когато го видя. Изглеждаше ядосан. Имаше гъста, тъмна коса и брада и заплашителен вид. Преди тя да успее да побегне, той каза:

— Изпраща ме Симон от ОСД.

Внезапно Гаел осъзна защо той стоеше на пътя ѝ.

— Имаме друга доставка за теб. Деветгодишно момиченце. Трябва да я отведем бързо в Сен Шеф. Ще го направиш ли?

Гаел не се поколеба и за миг.

— Къде е детето? — попита тя.

— В една близка ферма, но не може да остане там. Вчера имаха проблеми.

Гаел се зачуди дали фермата се намиреше в тяхното имение, но не попита.

— Близко до гробището има барака с мазе — обясни тя бързо, почувствала прилив на адреналин.

— Ако я доведем там, можеш ли да я откараш утре? — попита той и Гаел кимна.

Градът, който ѝ бе споменал, се намиреше на три часа път, а деветгодишно дете бе прекалено едро, за да бъде скрито в кошницата на колелото. Замисли се как да свърши работата.

— Твоят фермер ще ми даде ли трактора си назаем? — попита Гаел.

— Не знам, но предполагам, че няма да откаже. Ще го помоля — отвърна той, изненадан от идеята ѝ. — Ще пътуваш три часа с трактор?

Тя кимна и той се усмихна. Никой не беше опитвал подобно нещо преди, но понякога най-дръзките бягства минаваха най-гладко.

— Остави го до овощната градина — каза Гаел.

— Ще я доведем в бараката по някое време довечера — обеща мъжът.

— Ще я взема рано сутринта. Кажи им да я облекат в работни дрехи.

След миг и двамата се качиха на колелетата си и потеглиха в различни посоки. Гаел обмисля плана си цяла нощ, разтревожена, че идеята ѝ бе прекалено дръзка.

На следващата сутрин, още преди зазоряване, тя подкара към бараката. Намери малкото момиченце в мазето, облечено в гащеризон и дебел пуловер, разтреперано под одеялото. Гаел се зарадва, когато видя светлорусата коса на детето. Щеше да е лесно да минат за сестри, ако си приличаха поне малко. Момиченцето бе красиво, казваше се

Изабел. Гаел му обясни плана си, след като се представи. Двете щяха да бъдат сестри, помагачи на баща си, който бе фермер. Брат им живееше в Париж и вече не можеше да бъде полезен във фермата.

— Как ти звучи това? — попита тя детето, което имаше буден поглед, но изглеждаше уплашено.

— Не знам нищо за фермите. Живеем в града — нервно отговори Изабел.

Цялото ѝ семейство бе депортирано, а тя гостувала на приятелка, когато това се случило. Приятели в близко градче я бяха укривали в мазето през последните пет месеца, но вече не можеха да поемат риска. Страхуваха се, че властите бяха ги разкрили. А ОСД искаше да я отведе в Шамбон и в безопасност колкото се може по-бързо.

— Не се тревожи, няма да ни карат да орем ниви — успокои я Гаел.

След минути двете поеха с трактора. Изабел почти не проговори по време на пътуването. Придвижването с трактора беше неудобно и три пъти минаха покрай групи войници. Всеки път мъжете поглеждаха двете момичета, решаваха, че са фермерски деца, и ги пускаха, без да проверят документите им. Нито за миг не заподозряха, че тракторът бе за заблуда. Гаел бе изненадана от лекотата, с която стигнаха до тайната квартира в Сен Шеф. Изабел ѝ благодари учтиво и изчезна вътре. Мъжът, с когото се бе срещнала на пътя предишния ден, я чакаше там, когато пристигнаха.

— Гладко ли мина? — попита той.

— Идеално — усмихна се Гаел. — Ако някога искаш да извършиш нещо нелегално, направи го с трактор. Никой не ти обръща внимание.

Наистина беше така. Вероятно защото бяха две невинни млади момичета, а и не приличаха на еврейки. И двете изглеждаха чисти арийки за немците.

— Трябва да го запомня — засмя се той, после каза сериозно. — Имаме и друг пакет за теб. Но след няколко дни. В момента е болен.

— Колко болен? — притесни се Гаел.

Тя не беше медицинска сестра, но имаше известен опит в грижите за болни.

— Мислехме, че има пневмония, което щеше да е твърде сериозно, но лекарят ни увери, че е само бронхит. Искаме да му дадем

няколко дни да се съвземе. Ще те уведоим, когато е готов.

Гаел се съгласи и след няколко минути пое обратно към къщи с трактора. Пристигна в бараката преди смрачаване, остави трактора там, където го беше намерила, и подкара колелото си към замъка. Качи се в стаята си на тавана и се просна изтощена на леглото. Беше изкарала дълъг, опасен ден, притеснена да не я заловят. Шест ужасни часа на трактора, но всичко мина добре.

Тя нямаше новини от ОСД през следващите две седмици и се зачуди какво бе станало с болното дете. Макар досега да бе помогнала само на две деца, това бе вдъхнало ново значение и цел в живота ѝ и тя с радост очакваше следващите задачи. Идеята, че цяло едно село се бе обрекло да спасява еврейските деца, я караше да копнее да се присъедини към тях и да положи всички възможни усилия да помогне.

Две седмици след пътуването ѝ до Сен Шеф с Изабел, същият мъж мина с колелото си покрай нея в селото и тихо ѝ каза:

— Утре на същото място. Шест сутринта.

Тя се престори, че не го забелязва, и влезе в сладкарницата, където рафтовете бяха почти празни. Купи парче черен хляб, а собственикът ѝ даде канелена кифла за майка ѝ. Беше я измъкнал тайно от поръчката за коменданта. Агата вече не ядеше почти нищо и Гаел и Аполин се тревожеха за нея. Беше прекалено слаба, за да стане от леглото, а приспивателните още повече убиваха апетита ѝ. Но пък мигрените ѝ бяха кошмарно силни без тях.

На следващия ден Гаел стана в пет и половина и подкара към бараката, за да се срещне с детето. Навън беше мрачно, студено и потискащо. Няколко минути, след като пристигна там, Симон влезе вътре с кошница, която изглеждаше пълна с пазарски покупки. Гаел чу скимтене, сякаш някъде имаше скрито котенце. Тя се ококори стреснато, когато Симон дръпна одеялото настрани и тя видя миниатюрно бебе.

— Мили боже, на каква възраст е? — попита тя и се зачуди как ще го транспортира.

— На осем седмици. Давид е най-младият ни клиент засега. Майка му го оставила в кофа за боклук преди месец, в деня, когато ги депортирали. На одеялото му имаше закачена бележка с нашия адрес. Слугинята им ни го донесе и той се разболя почти веднага. Сега е по-добре.

Бебето ги гледаше тревожно и сви устнички, готово да заплаче. Сърцето на Гаел се сви от болка, когато осъзна, че той бе загубил майка си на толкова ранна възраст.

— Баща му е лекар и раждането станало у дома. Не й разрешили да роди в болница, защото са евреи, макар съпругът й да работил там в продължение на двайсет години.

Историите винаги бяха шокиращи и зловещи. Гаел взе бебето в прегръдките си, а то се сгуши в нея и поиска да суче.

— Как ще го закарам? Ами ако заплаче?

— Може би просто трябва да го представиш за свое дете. Ще кажеш, че документите му още не са готови. Не мисля, че той е добър кандидат за трактора.

Нито пък за кошницата на колелото й. Гаел се замисли притеснено, трябваше да реши проблема. Мисията нямаше да е лесна.

— Колко далеч трябва да отиде?

— На около два часа път.

Симон тъкмо бе взел бебето от близка ферма, но не искаше да рискува да го води в тайната квартира. Щеше да му бъде много трудно да обясни присъствието на двумесечно бебе с него, отколкото на Гаел. А и не можеха да разчитат, че бебето ще си мълчи. Час по-късно бебето и Гаел вече пътуваха. Този път я спряха за проверка и поискаха да видят документите, но не и тези на бебето. Нейните бяха наред и войникът я попита къде отива.

— На гости на баба ми. Тя още не го е виждала, защото беше болен.

В същия миг бебето се закашля, сякаш искаше да потвърди думите й.

— Не трябва да го извеждаш на такъв студ — сгълча я войникът и й каза, че той самият има три деца.

Изглежда я неодобрително, защото тя бе толкова млада и очевидно не беше омъжена. Но се усмихна, когато погали бебето по бузката, а после строго й нареди да го отведе на топло колкото се може по-бързо. Беше януари, адски мразовито време. Гаел се уплаши за минута, но изпита силно облекчение, когато войникът я отпрати. След час стигна до къщата и радостно предаде бебето на жените, които работеха там. Никога не се бе грижила за бебе, но всичко завърши без проблеми.

— Имаме възможност да го прехвърлим през границата довчера. Тръгваме веднага — казаха й те.

Семейство в Швейцария щеше да приеме бебето и то щеше да живее със седем други деца, на които бяха помогнали да избягат миналата година. Навсякъде имаше забележително смели хора. Гаел само се надяваше да не се натъкне на същия войник по обратния път, защото той със сигурност щеше да я попита къде е бебето. Разбира се, щеше да го излъже, че го е оставила при баба си. Войникът бездруго я смяташе за лоша майка, извела болно дете в мразовития студ. Но за щастие тя не го видя повече и никой не я спря.

След този случай известно време не чу нищо от ОСД, а през февруари научи лоши новини. Немците бяха арестували пастор Трокке и помощника му, пастор Тайс, а също и директора на училището в Шамбон. Местните власти изпратили и тримата в лагер в Лимож. Последва страхотно възмущение заради затварянето на религиозни водачи и подкрепа за тях от страна на Червения кръст, американските квакери и шведското правителство и след месец те бяха освободени. Гаел се видя със Симон и той й каза, че са подновили спасителните си мисии из цяла Франция. Бяха неустрашими и непоколебими и Гаел ги смяташе за светци.

Но немската полиция и Гестапо станаха още по-жестоки след освобождаването им. Нахлуха в училище в Шамбон през юни, арестуваха осемнайсет ученици, откриха, че петима от тях са евреи, и ги изпратиха в концлагер, където бяха убити малко след пристигането си. Новината за смъртта им се разчу из цялата страна. Арестуваха и братовчедата на пастор Трокке, Даниел, изпратиха го в концлагер „Люблин-Майданек“ и го убиха. Едно страховито послание до хората на ОСД в Оверн и цяла Франция. Немското Главно командване не възнамеряваше да търпи неподчинението им завинаги, независимо кой ги подкрепяше извън Франция. Тези жестокости накараха всички от ОСД да бъдат по-внимателни. Гаел изпълняваше мисии все по-често. Всеки път опасността за нея нарастваше, но това не можеше да я спре. Дори й вдъхваше повече решителност да направи всичко възможно, за да помогне на ОСД и децата. До есента на 1943 година тя беше транспортирала десетки деца до Оверн. Оттам повечето биваха прекарвани през швейцарската граница. В Лион немците дебнеха настървено всеки, който помагаше на еврейски деца, и на няколко пъти

Гаел едва не бе заловена, но имаше късмет. Тази дейност бе единственото, което даваше смисъл на трудния ѝ живот през войната. От ОСД твърдяха, че е истинска вълшебница. Тайното ѝ име беше Мари-Анж. Тогава вече бе на деветнайсет години и всеки път, когато спасяваше дете, се молеше Господ да ѝ се отплати и да ѝ върне близката приятелка. Не бе чула нищо за нея откакто изчезна от лагера.

5

През пролетта на 1944 година войната вървеше лошо за немците. Съпротивата извършваше нападения и причиняваше хаос навсякъде, където можеше из окупирана Франция. Съюзниците бомбардираха Германия неуморно, и от двете страни имаше безброй жертви. През юни, когато се заговори, че немската армия се оттегля от Париж, окупаторите започнаха да обират музеите, да крадат безценни произведения на изкуството, които отнасяха в Германия. Главното командване съвсем официално разрешаваше да вземат всичко, което искат от Лувъра, през последните четири години. Херман Гьоринг, началникът на Луфтвафе и прочут колекционер, посети Париж двайсет пъти и откара влакове със съкровища в Германия. Хитлер пристигна само веднъж. Еврейските домове отдавна бяха ограбени, вещите на нещастните хора бяха плячкосани, а парите им — конфискувани в името на немското правителство. Ограбването на френските съкровища предизвика бурно възмущение от страна на французите, макар и не така силно, както възмущението от загубата на хилядите човешки животи.

Но единственото, което интересуваше Гаел, бяха мисиите ѝ за ОСД. Стремехът ѝ бе да заведе колкото се може повече еврейски деца при хугенотите и Червения кръст, отвъд швейцарската граница и тя се превърна във важен член на Съпротивата. Вече дори не помнеше през последната година и половина колко хлапета бе отвела до тайните квартири. Нямахше представа колко точно деца бяха спасени от различните организации, но със сигурност бяха хиляди. Но войната още не бе приключила, въпреки че краят ѝ очевидно наближаваше. Паниката на немската армия бе показател, че хитлеристите вече планираха оттеглянето си и грабеха всичко, което можеха да докопат. В много случаи ставаше дума за чиста кражба, под предлог, че е за военни цели.

Гаел тъкмо бе завършила поредната си мисия — осемгодишно момиченце, което бе крило в мазе в продължение на две години.

Хората, които се грижеха за него, се страхуваха да не бъдат заловени точно преди края на Окупацията и помолиха ОСД за помощ. Операцията премина гладко. Гаел никога не бе загубвала дете, нито я бяха подозирали в нелегална дейност.

Лежеше в леглото и си почиваше след мисията, когато Аполин се качи на тавана, за да ѝ съобщи, че комендантът иска да я види. Той никога не изпращаше войници при тях за каквото и да било и през цялото време се бе държал учтиво и почтително. Интересуваше се за майката на Гаел, която се бе превърнала в сянка. Самата Гаел, макар и много слаба поради нищожното количество храна, с което разполагаха, бе станала изключително красива. Изпитваше искрена благодарност, че нито комендантът, нито войниците и офицерите му се бяха държали неприлично с нея. Няколко от местните момичета обаче имаха връзка с офицери и дори бебета от тях, за възмущение на сънародниците си, които плюеха по тях презрително, когато ги подминеха на улицата, и ги наричаха „предателки“.

— Знаеш ли какво иска? — попита Гаел шепнешком докато следваше Аполин надолу по стълбите.

Баща ѝ ѝ беше казвал никога да не кара немските офицери да я чакат и винаги да се държи с тях почтително.

— Не ми каза. Просто помоли да отидеш при него във всекидневната.

Гаел влезе в стаята, където офицерът стоеше вторачен в празното пространство, сякаш мислите му бяха на милиони километри оттук. Разпита я за майка ѝ, както винаги, а тя му каза, че Агата не се чувства по-добре и страда от жегата, която влошава кошмарните ѝ мигрени.

— Съжалявам да го чуя. Войната бе много тежка за нея — каза той със съчувствие, макар и двамата да знаеха, че същата тази война бе убила безброй други хора.

Беше унищожила и здравето на майка ѝ, особено след смъртта на съпруга ѝ и сина ѝ преди две години.

— А ти добре ли си? — попита той, като погледна Гаел така, както никога преди.

Тя се почувства странно за миг, стори ѝ се сякаш той внезапно я вижда по различен начин, а това я стресна.

— Сигурно баща ти и брат ти ти липсват много — каза той, а Гаел нервно се зачуди какво ли се върти в ума му.

За първи път тя се почувства толкова уязвима, помоли се на Господ да не ѝ се случи нещо. Опита се да си придаде сериозен вид, да покаже уважение към него, но изглеждаше просто млада и красива. Гаел знаеше, че той бе овдовял още в началото на войната, но не ѝ се струваше женкар. За разлика от много от другите офицери, той никога не се сближаваше с местните жени и обикновено бе дискретен и учтив.

— Да, липсват ми — призна сдържано Гаел.

Чувствата ѝ не бяха негова работа, той бе отговорен за смъртта на баща ѝ, а и за изчезването на семейство Фелдман и много други.

— Вярвам, че си лоялна към страната си — каза той внимателно.

За миг я обзе истински ужас, помисли си, че той бе разбрал за работата ѝ за ОСД.

— Да, лоялна съм — тихо отговори тя, а лицето ѝ бе напълно безизразно.

— Израснала си, заобиколена от красиви неща тук, в замъка. Късметлийка си, че страната ти притежава толкова много национални съкровища. Германия също има такива, но се страхувам, че някои от нас бяха ужасно алчни тук.

Гаел нямаше представа накъде отива разговорът. В очите на коменданта имаше болка и съжаление, докато говореше. Беше мислил дълго и внимателно, преди да я повика, но не му дойде друга идея как да изпълни плана си. Не се доверяваше на никого от хората си, а и не създаваше приятели сред местните хора, за да не бъде обвинен в нелоялност към Германия. Беше чист немец, макар да не бе съгласен с много от заповедите, които изпълняваше.

— Как се отнасяш към френските национални съкровища? Прочутите произведения на изкуството? — попита той прямо, като наблегна на думата „съкровища“.

Тя го погледна объркано. Не виждаше смисъла на думите му. Но пък поне не я разпитваше за децата, подобен въпрос щеше да е прелюдия към екзекуцията ѝ, въпреки че отдавна бе решила да поеме този риск. Животът на бедните деца струваше много повече от нейния.

— Според мен, имаме късмет да притежаваме всички тези неща във Франция — предпазливо отговори тя.

Не беше посещавала музей още от началото на войната и националните съкровища бяха последното нещо в ума ѝ, но комендантът очевидно възнамеряваше да говори за тях.

— И аз така мисля — усмихна се той и я погледна бащински, сякаш двамата бяха нещо като съюзници.

Хрумна ѝ, че това може да е капан, но се надяваше да греши.

— За разлика от моите сънародници, аз вярвам, че френските произведения на изкуството трябва да си останат във Франция, а не да бъдат изпращани в Германия, както става през последните месеци.

Комендантът се възмущаваше от влаковете с безценни произведения на изкуството, отпътували от Франция, за да бъдат разпределени между колекционерите от Главното командване. Фюрерът винаги бе имал силна страст към изкуството и създаваше нов национален музей в Линц, Австрия.

— Някои от произведенията, изпратени в Германия, бяха взети от музеи. Други са от частни колекции, конфискувани от Райха — обясни той. — Не мисля, че това е редно — сериозно продължи офицерът. — Бих искал да ми помогнеш с един проект, госпожице Барбет. Мой приятел в Париж от Главното командване на Гестапо иска да спаси колкото може произведения на изкуството, да ги запази тук и да ги върне след войната на правителството ви или на националните музеи. Картините от частни колекции ще бъдат върнати на собствениците, които си ги потърсят. А дотогава, националните ви музеи могат да ги пазят. Би ли се съгласила да ми помогнеш с това?

Тя го изгледа втрещено.

— Молите ме да ги открадна за вас? — дрезгаво попита тя. — Ще ме застрелят.

— Да, наистина биха те застреляли. А и „кражба“ е прекалено силна дума, когато говорим за запазване на национални съкровища за правителството и колекционерите, на които принадлежат по право. Не, не искам да ги откраднеш. Вече са били откраднати веднъж. Приятелят ми бе помолен от немски офицери да изпрати солиден брой прочути картини в Германия. Той успя да отклони някои от тях и дори ги прибра в трезор, който ще предаде на френското правителство, преди да си заминем. Но има и други, за които иска да намери безопасен дом във Франция. Временно. Ако се съгласиш, бих искал да ти дам тези картини. Ще те помоля да ги върнеш в Лувъра, когато вече ни няма. Смятам, че си честна, млада жена с безукорен морал и мога да ти се доверя. А ако приемеш, никой не трябва да узнае за това, защото ще ни застрелят и двамата — откровено каза той.

— Но къде ще ги скрия? — шокирано попита Гаел.

— Някъде в имението. Оставям това на теб. Ще ти дам навити на рула платна, повечето са малки. Приятелят ми уреди нещата с по-големите картини в Париж. Трябва да ги скриеш на безопасно място и да ги върнеш, след като си заминем. Ние ще се оттеглим през следващите няколко месеца. Това не е официално, разбира се, но всички виждаме накъде отиват нещата. И точно поради тази причина хората в Париж, а дори и тук, крадат всичко, което могат, но това не е редно. Нямаме право да гледаме на изкуството като на военна плячка. Ще направиш ли това, госпожице Барбет? Мисля, че е много важно за страната ти.

Това бе неговият личен начин да обезщети пострадалата ѝ страна. Гаел замълча за известно време и се загледа в него. Опитваше се да реши дали трябва да се съгласи с плана му, или просто става дума за капан. Но пък ѝ се стори опасно да му откаже. А ако той наистина говореше сериозно, това бе смела и благородна постъпка. Много от картините бяха взети от депортирани евреи. Тя се поколеба, преди да му отговори.

— Ще се опитам да те защита, ако ни хванат, и ще поема вината — обеща ѝ той.

Гаел бе така отдадена на каузата на децата, че допълнителният риск за картините не я тревожеше. А и комендантът беше прав. Мястото на националните съкровища беше във Франция. Това, което можеше да се спаси сега, накрая, бе само малка част от изгубеното, но си струваше. Тя кимна в отговор и офицерът ѝ се усмихна.

— Вероятно можем да прием кафе заедно вечер. Ще ти давам пресен хляб за майка ти като благодарност, че живях в красивия ви дом в продължение на четири години.

Гаел изпита истинско облекчение, всичките ѝ притеснения бяха напразно. Укриването на картините не бе толкова страшно, макар да бе доста рисковано и за двамата.

— Благодарен съм ти за сътрудничеството. Мисля, че вършим нещо важно за Франция. Тук ми харесва и бих искал да се отплатя с нещо за щетите, които нанесохме.

Комендантът я изглежда многозначително и тя го разбра. Връщането на картините в Лувъра не компенсираше смъртта на баща ѝ и на останалите, но той поне правеше нещо.

— Трябва да ми обещаеш, че ще върнеш всичко в музеите, след като си заминем. В Лувъра или в Жо де Пом. Уредниците там ще открият и частните собственици на картините.

— Разбира се — увери го тя.

Комендантът бе убеден, че Гаел ще изпълни обещанието си. Беше я наблюдавал в продължение на четири години и бе наясно с морала ѝ. Не се съмняваше в думите ѝ. Беше сигурен, че преценката му за нея бе правилна.

Той ѝ даде самун хляб и тя го отнесе на тавана. Хлябът, особено багетите, бе станал забранена храна през войната и бе почти невъзможно да го купиш с купоните. След като се прибра на безопасно място в малката си таванска стаичка, Гаел дръпна двете му части, които бяха силно притиснати една в друга, и видя малко навито руло, опаковано в специална хартия. Извади го, разви го и разстла картината на леглото си. Беше малък Реноар, глава на дете. Тя се вторачи в картината за известно време, после я нави отново и я скри в задната част на едно от чекмеджетата. Знаеше, че трябва да намери по-добро скривалище, особено след като комендантът ѝ връчеше още няколко картини. Замисли се какво ли щеше да си помисли баща ѝ за всичко това. Вярваше, че той щеше да го одобри. Тя си легна и се замисли за думите на офицера, за вярата му в нея и за картината на Реноар в чекмеджето. После притисна двете половини на хляба и го приготви да го даде на майка си на следващия ден.

На сутринта отиде да се разходи из имението и спря пред гроба на баща си.

— Е, какво мислиш, татко? — попита тя на глас.

Мислеше за децата, които беше спасила, а сега и за картините. Децата означаваха много за нея, бяха свързани с Ребека и семейството ѝ, но укриването на значими произведения на изкуството, които трябваше да бъдат върнати в Лувъра след войната, също бе важен проект. Тя се зачуди колко ли картини щеше да получи от коменданта преди заминаването на немците. Харесваше ѝ да очаква момента, когато домът ѝ щеше да е свободен. Може би пък някой ден майка ѝ щеше да оздравее, а Ребека — да се завърне у дома. Хубаво бе да си мечтае, че ще я види отново. По обратния път от гробището тя се отби в бараката и намери добро скривалище за картините, които щеше да получи от коменданта. Представляваше чудесно сухо местенце, зад

шкаф, където никой нямаше да ги открие. Помисли си за децата, които беше крила там през последните осемнайсет месеца, за Джейкъб и всички останали. Имаше и учудващо много новородени бебета, чиито майки отчаяно искаха да ги изведат от Франция, без дори да знаят в чии ръце щяха да попаднат. Но всичко щеше да е по-добро от изпращането им в концлагери, които вече открито бяха наричани „лагери на смъртта“. Гаел се молеше Ребека и семейството ѝ да не са били изпратени в някой от тях.

През юни и юли комендантът често приемаше Гаел в стаята си след вечеря. Виждаха се в спалнята на родителите ѝ, заета от него при пристигането му. И двамата знаеха, че ако се срещаха във всекидневната, някой от офицерите можеше да ги хване на местопрестъплението. А сега хората му можеха да видят само самун хляб и малко сирене, понякога и плодове от овощните градини или изсушено месо. От време на време ѝ подаряваше и шоколади. И вместо да изпраща войниците си да я доведат, когато имаше картина, той молеше за това Аполин, струваше му се по-дискретно. След два месеца никой не се съмняваше какво се случваше зад затворената врата. Гаел излизаше с пълни с храна ръце и дори багета, която комендантът караше готвача да пече само за нея, под предлог, че е за майка ѝ.

Една вечер Аполин погледна многозначително Гаел, когато тя излезе от стаята на коменданта.

— Значи сега продаваш тялото си за самун хляб и парче сирене. Никога не съм вярвала, че ще паднеш дотам — изсумтя тя и изгледа с погнуса момичето, което бе отгледала. — Синът ми и баща ти загинаха като герои, а ти стана курва за германците. Радвам се, че майка ти е прекалено болна, за да разбере какви ги вършиш. А и тя бездруго не яде хляб. Не разбирам защо въобще си правиш труда.

Икономката смяташе Гаел за долна проститутка, а момичето не можеше да се защити по никакъв начин. Беше се заклела пред коменданта да пази тайната и не смееше да довери дори на Аполин, че в бараката на овощната градина бяха скрити повече от четиридесет ценни картини. Няколко от Реноар, Дега, Коро, Писаро и две малки от Моне. Всички велики художници на Франция бяха сред майсторите на скритите от нея картини. Приятелят на коменданта в Париж, чието име Гаел никога не узна, бе инструктиран да изнесе произведенията на

изкуството от Франция, но вместо това ги изпращаше в Лион, за да бъдат укрити и по-късно върнати в музеите. Но никой не биваше да знае за това и тя не можеше да се защити срещу обвиненията на Аполин. Трябваше да приеме факта. Офицерите и войниците мислеха същото, макар да им бе странно и смешно, че комендантът бе започнал връзка с деветнайсетгодишно момиче в края на войната.

Американците дебаркираха в Нормандия през юни, но още не бяха стигнали до Лион. В края на месеца освободиха Шербург, а в началото на юли англичаните и канадците завладяха Кан. В средата на юли американците стигнаха до Сен Ло, а десет дни по-късно превзеха и Кутан. Напредъкът на Съюзниците беше бавен, но категоричен и немците бягаха. Съюзниците завладяха Авранш на първи август, а две седмици по-късно нахлуха в Южна Франция. Гаел завърши последната си мисия за ОСД в средата на август, отвеждайки шестгодишно момченце на свобода, а няколко дни по-късно комендантът ѝ каза, че заминават. Тя бе скрила четиридесет и девет прочути произведения на изкуството в бараката и когато видя немец за последен път, отново му обеща да ги върне в музея веднага щом станеше безопасно да замине за Париж. Офицерът бе извършил истински подвиг в името на Франция. Най-вероятно за него проблемите тепърва предстояха, но той можеше да твърди, че картините са изчезнали по време на транспортирането им. Комендантът държеше само да се увери, че се намират в подходящите ръце, и бе убеден, че това е Гаел.

— Благодаря ти за помощта — каза той в нощта, когато се сбогуваха.

Заминаваха на следващата сутрин, връщаха се обратно в Германия. Съюзниците щяха да се появят тук след дни и никой от немските войници не искаше да рискува да бъде заловен. Нямаха търпение да изчезнат. А и се носеха слухове за засилване на Съпротивата в Париж.

— Беше много благородна постъпка от ваша страна — тихо отговори тя.

Ръкуваха се, той отново ѝ благодари и ѝ пожела всичко хубаво. Истината бе различни от обвиненията и обидите на Аполин. Икономката дори не можеше да си представи, че Гаел измъкваше безценни картини, скрити в багетите. Презрението на Аполин беше

безгранично и тя вече отказваше да говори с Гаел, дори след като германците си заминаха.

Гаел се опита да обясни на майка си, че немците са си заминали. Надяваше се това да повдигне духа ѝ, но Агата просто вече не се интересуваше от новините. Нямахше какво да очаква, нито за какво да живее. Съпругът и синът ѝ бяха мъртви, а годините на окупация я бяха съсипали.

Последните дни на войната бяха тъжни и унили. Страната бе разграбена, безброй хора — убити или депортирани. Много младежи загинаха в Съпротивата, а с тях умряха и мечтите им. Но Гаел някак си оцеля. Стана по-силна и зряла в годините на войната, най-вече заради успешните мисии. Липсата на хора, които да се грижат за нея и да я защитават, бързо я бе превърнала във възрастен човек. Мечтите ѝ да следва в Сорбоната се бяха изпарили — просто вече нямаше смисъл, и тя лежеше нощем и мислеше за децата, които бе спасила. Чудеше се къде ли се намират сега, каква е съдбата им. Почти всички бяха сирачета, но поне бяха живи.

В края на август пристигнаха американците. Те заляха страната като вълна от чиста вода, донесоха надежда и победа със себе си, а хората ги прегръщаха, целуваха и се хвърляха в ръцете им. Париж бе освободен на двацет и пети август. Навсякъде свиреше музика, хората танцуваха, войниците раздаваха шоколади и бонбони на децата и се усмихваха на красивите момичета. През следващите дни бяха освободени и много други градове. Народът беше изтощен, но събра енергия, за да отпразнува пристигането на спасителите си. Най-после Франция беше свободна.

6

След като еуфорията и празничната атмосфера отшумя, настана време за разплата. В повечето случаи хората знаеха кои са предателите, но имаше и изненади — хора, предали страната си, тайно бяха изобличени от близките и приятелите си.

Кметът на Виши бе прогонен от града и бе избран нов. Той беше лоялен на Франция и член на Съпротивата, извършил изключително смели геройства. Хората настояваха за правосъдие и често взимаха нещата в собствените си ръце.

Аполин беше една от първите, които отидоха в общината, когато назначиха новия кмет. Той бе участвал в същата група на Съпротивата като сина ѝ. Икономката изобличи Гаел задето бе спала с коменданта и бе продавала тялото си за храна. Специална комисия се занимаваше с оплакванията на хората и определяше дали става дума за военни престъпления, или само за невярност към Франция. Повечето оплаквания бяха свързани с жени, които са имали връзка с немски офицери и войници, бяха живели с тях, родили децата им, но не бяха действали като шпиони. Те бяха предали най-вече себе си. Аполин гордо съобщи името на Гаел за списъка. Искаше да я изобличат публично за извършеното от нея.

Банда хулигани и възмутени местни жители извлякоха обвинените на улицата, биха ги, блъскаха ги, а после обръснаха главите им и ги принудиха да маршируват из улиците, за да покажат срама си на целия град. Хората им крещяха обиди, замеряха ги с развалена храна, празни бутилки и боклуци. Кошмарно унижение.

Намериха Гаел във вътрешния двор на замъка и я завлякоха на главната улица, където мъжете я шамаросваха, а жените я удряха с метли. Когато всичко приключи, тя се върна в замъка цялата в синини, с обръсната глава и дълбока рана на ръката, причинена от счупена бутилка. Дрехите ѝ бяха изцапани с гнусно вонящи боклуци. Сърцето ѝ бе разбито от постъпката на съселяните ѝ. Нямахме никаква справедливост, нито някой, който да я защити. Хората от ОСД се бяха

върнали в Шамбон и Марсилия, където им предстоеше да се захванат с издирването на семействата на децата. Никой не се появи, за да обясни с какво се беше занимавала в продължение на две години. Никой не знаеше за картините, които криеше, за да върне в Лувъра, а и тя бе обещала да не споделя с никого тайната си. В ръцете си държеше истинско национално богатство и не искаше да го изгуби. Налагаше ѝ се да изтърпи незаслужения срам и се прибра у дома съсипана и погнусена. Дори американските войници бяха подвиквали презрително по нея. Никой не обичаше предателите.

Когато се прибра, срещна Аполин в подножието на задното стълбище. Не искаше никой да я види, но обръсната ѝ глава казваше всичко. Погледна жената, която се беше грижила за нея като дете. Двете жени се вторачиха една в друга. Икономката заплю Гаел. Това бе последният удар от човек, когото беше обичала. Гаел бавно се качи горе, а по бузите ѝ се стекоха сълзи. Все още живееше на тавана, за да е близо до майка си. Тя отказваше да се прибере в спалнята си, тъй като немците бяха живели там. Агата твърдеше, че никога вече не можела да спи там.

Гаел не влезе да види майка си тази вечер, а изчака до следващата сутрин. Аполин тъкмо излизаше от стаята ѝ, след като ѝ бе занесла подноса. Икономката отново се вторачи в нея с омраза, сякаш всичко, което се случи предишната вечер, не бе достатъчно наказание. Агата веднага забеляза обръснатата глава и насиненото око на дъщеря си. Не знаеше какво означава това.

— Какво се случи? — ужасено извика тя. — Защо ти причиниха това? Какво си направила? Как предаде страната си? С кого си сътрудничеше?

Агата дори не можеше да си представи как дъщеря ѝ бе могла да извърши нещо толкова ужасно, след като баща ѝ бе загинал в Съпротивата.

— Никого, мамо — тихо отговори момичето. — Грешка е и мога да я обясня.

— Не, не можеш — възмутено възрази майка ѝ. — Те не допускат подобни грешки. Сигурно си спала с немците докато аз тук боледувах.

— Не, не съм — отговори Гаел с достойнство. — Никога не съм спала с никого. Още съм девствена.

Това беше вярно. Не бе имала приятел, а немските войници я бяха оставили на спокойствие, благодарение на заповедите на коменданта. Той самият също не беше извършил нищо нередно или непочтено.

— Не ти вярвам! — изврещя майка ѝ. — Посрами ни! Как ще погледнем хората в очите? Всички знаят коя си. Погледни се! — посочи тя обръснатата ѝ глава.

Очите на Гаел се наляха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ. Знаеше, че майка ѝ бе прекалено разстроена, за да чуе каквото и да е обяснение. Агата бе изпаднала в истерия и нямаше да повярва на думите ѝ.

Гаел тихо излезе от стаята, щеше да се върне по-късно, и слезе долу, за да говори с Аполин в кухнята.

— Никога не съм извършила нищо нередно. Кълна ти се — каза тя, но старата икономка запази леденото си изражение.

— Не ти вярвам. И никой друг няма да ти повярва. Продаде тялото си за храна.

Да, много други жени го бяха правили, но не и Гаел. А ако го беше направила, щеше да е заради майка ѝ. Но така или иначе, това не бе вярно.

— Спала си с врага. Никой тук няма да го забрави. Омърсена си завинаги. Посрами родителите си, семейството си и всички, които те познаваха.

След депортирането на Ребека и убийството на баща ѝ това бе най-отвратителният момент в живота на Гаел и тя знаеше, че никога няма да го забрави.

Качи се на тавана при майка си, а тя ѝ обърна гръб и отказа да яде. През следващите три седмици Агата пиеше само приспивателните си с няколко трохи хляб и чаша вода. Беше прекалено слаба, за да говори, но когато виждаше дъщеря си, я гледаше с омраза и срам. Гаел повика лекар, но той също не може да принуди майка ѝ да се храни. След три седмици глад здравословното ѝ състояние се влоши и се разболя от пневмония. Три дни по-късно, докато Гаел седеше до нея, Агата се обърна и погледна дъщеря си. Гаел никога не бе получила шанс да ѝ каже истината за картините и децата. Опита се да хване ръката на майка си, но тя я отдръпна. Не искаше да има нищо общо със собствената си дъщеря. Смяташе Гаел за предателка, това бе най-

лошото, за което можеше да се сети след пет години война и четири години немска окупация. Агата затвори очи и отново се унесе. Въздъхна, промълви името на мъжа си и издъхна. Всичко приключи. Никога не успя да се съвземе от смъртта на съпруга си. Войната бе прекален товар за нея.

Гаел затвори очите ѝ и се разплака. Аполин влезе в стаята след минути.

— Ти уби майка си — ледено процеди тя.

— Не — ядосано извика Гаел. — Войната я уби. И всички нас. Теб, мен, баща ми, брат ми, сина ти, хиляди еврейски деца. Никой от нас не е същият, а аз не съм това, за което ме мислиш. Но всъщност няма значение ти какво мислиш. Аз знам коя съм.

Тя излезе от стаята и след два дни погребва майка си. Каза на Аполин да не идва на погребението. Не искаше икономката да я тормози в мъката ѝ. Беше на деветнайсет години, но бе преживяла достатъчно.

— Можеш да си ходиш — каза тя на Аполин на сутринта след погребението.

Старата икономка я погледна шокирано.

— Работих тук цял живот — каза тя.

Очите ѝ молеха за милост, каквато Гаел вече не изпитваше към нея.

— Трябваше да помислиш за това, преди да ме набедиш за колаборационистка, да ме замеряш с боклук и да ме обвиняваш, че съм убила майка си.

— Но ти... видях те... ти влизаше в спалнята му... — измънка старата жена.

— Да, влизах в спалнята му, но не правех онова, което си мислиш. А и бездруго напускам къщата и не искам да си тук.

Мисълта да остане в града, където я бяха развеждали из улиците като предателка, бе повече, отколкото можеше да понесе.

— Къде ще отидеш?

— Не знам. Ще реша. А сега си събирай багажа и тръгвай.

Аполин не спори с нея. Все още вярваше, че е постъпила правилно, като я е обявила за предателка, но не беше помислила за последиците, нито че майката на Гаел ще умре, а тя ще затвори замъка и ще напусне селото. Но Гаел вече нямаше друг избор. Знаеше, че не

може да остане тук. Не и сега, след като я бяха набедили за изменник на родината.

Следобед Аполин напусна замъка с двата си куфара. Бе живяла тук двайсет и пет години. Знаеше, че никога вече няма да види Гаел и замъка. Заминаваше при сестра си в Бордо. Гаел затвори вратата зад гърба ѝ, седна във всекидневната и заплака. Беше съвсем сама.

Мина цял месец докато косата ѝ порасна. Беше къса и повечето хора можеха да отгатнат защо, но тя я пооправи с ножицата и се хареса. Все още бе много красиво момиче, дори и след всичко, което ѝ се беше случило. Притежаваше издръжливостта на младостта.

Прекара няколко часа в бараката, където опакова навитите картини с чист бял памучен плат и ги прибра в три куфара. Беше краят на октомври и започваше да застудява. Нямахше търпение да върне картините в Лувъра. Не искаше повече да носи отговорността за тези четиресет и девет безценни картини. Натъпка още два куфара с оскъдните си дрехи и плика с парите, оставен от баща ѝ. Разполагаше с достатъчно за няколко седмици в Париж и нямахше представа какво щеше да прави после. Може би Аполин беше права и щеше да стане проститутка, каза си тя саркастично, но знаеше, че никога не би го направила. Трябваше да си намери работа, но не можеше да остане в селото, след този позор. Може би един ден щеше да се върне в замъка или да го продаде. Покри всички мебели и портрети с чаршафи и заключи. Преди да тръгне помоли един от фермерите да наглежда замъка. Когато затвори вратата след себе си, си помисли, че никога вече не иска да види това място.

Взе влака за Париж, натовари петте си куфара, а когато пристигна на гарата, помоли един шофьор на такси да я откара до евтин хотел в квартал „Сен Жермен де Пре“. Обади се в Лувъра от фойайето на хотела, говори с човек от администрацията и помоли за среща с някой от уредниците. Не знаеше кого да търси и как точно да действа. После отиде да хапне в близкото бистро. Хората се вторачиха в късата ѝ коса, а американските войници започнаха да ѝ подсвиркват и правят неприлични предложения. Всички бяха наясно, че в повечето случаи това означаваше лека жена, която би спала с всеки в униформа. Гаел се върна в хотела разплакана.

Имаше среща в Лувъра на следващия ден. Служителите там нямаха причина да мислят, че срещата бе важна и, както тя

подозираше, когато пристигна в музея, бе отведена в миниатюрния кабинет на млада жена, вероятно секретарка. Гаел носеше трите куфара със себе си и искаше да се увери, че картините ще попаднат в правилните ръце.

— Как мога да ви помогна? — попита жената хладно, забелязала късата ѝ коса.

Всички я забелязваха. Някоя жена във Франция сега не искаше да изглежда така. Дългата коса означаваше лоялност към Франция.

Гаел не знаеше как да започне.

— Имам картини, които бяха изпратени на немски комендант, главния офицер в района близо до Лион, където живеех. Той и негов приятел се сдобиха с тях от други офицери, които ги бяха откраднали. Комендантът ми ги даде преди оттеглянето на немската войска и ме помоли да ги върна в Лувъра. И ето ме тук.

Историята звучеше смахнато дори за самата нея, но беше чистата истина.

— Разбира се — отвърна секретарката презрително. — Просто ги оставете при мен.

— Съжалявам — учтиво възрази Гаел, — но не мисля, че мога да го направя. Те са изключително ценни. Бихте ли се обадила на някой друг?

Младата жена се поколеба и я изгледа снизходително, но когато Гаел не помръдна, най-после вдигна телефона. Съобщи, че в кабинета ѝ има жена, която твърди, че разполага с откраднати от немците картини и иска да ги върне. Последва дълга пауза.

— Тя няма да ги остави, освен ако някой не дойде да ги огледа — каза секретарката.

Нова дълга пауза, после тя затвори и се вторачи в Гаел, която седеше нервно срещу нея. Надяваше се да не я обвинят, че е откраднала картините, но пък комендантът я бе инструктирал да посочи името и ранга му.

Пет минути по-късно в стаята влезе жена с посивяла коса и изгледа Гаел.

— За какво става дума? И откъде взехте картините, които ни носите? — попита тя.

Гаел повтори историята, този път с повече подробности. Нещо в колебливия ѝ и внимателен разказ убеди уредничката на музея, че

момичето може би казваше истината. И по-странни неща се бяха случвали по време на Окупацията.

— Мога ли да ви ги покажа? — любезно попита Гаел.

Жената кимна, личеше, че е заинтересована. Париж бе освободен преди осем седмици, може пък историята да беше вярна. Гаел грижливо разопакова една от малките картини на Реноар и я постави внимателно на бюрото. По-възрастната жена се вторачи в нея невярващо. Втората беше на Дега. Третата — Моне. Уредничката вдигна телефона и повика и някакъв друг човек. Той пристигна след няколко минути. Всичките четиресет и девет картини бяха там, точно както Гаел се бе опитала да им обясни. Жената я изгледа учудено, а мъжът продължи да разглежда картините. Гаел разбра, че е експерт по фалшификати.

— Всичките са истински. Няма никакво съмнение — решително заяви той, а жената се обърна към Гаел.

— Знаете ли нещо за произхода им? Откъде са? Кой ги е притежавал? От кого са ги откраднали немците?

— Не, нямам представа — честно отговори Гаел. — Знам само, че двама немски офицери искаха да предотвратят изпращането им в Германия. Техни колеги ги окрали от музеи, може би от еврейски семейства. Комендантът ме помоли да ви ги донеса след края на войната. Даваше ми ги тайно, навити на руло и скрити в багети. Намерих им добро скривалище, а сега ви ги връщам, както обещах да направя.

Гаел каза името на коменданта и обясни, че той и офицерите му били настанени в замъка им по време на Окупацията.

— Той ваш приятел ли беше? — попита уредничката, търсеца обяснение за късата коса на Гаел, която никоя францужойка не би носила по собствен избор.

— Не, беше просто командващият офицер на района ни. Много се изненадах, когато ме помоли да свърша тази работа — простичко отговори тя.

Нямаше какво да крие. По-възрастната жена се сети още нещо, тъй като бе настроена подозрително към младото момиче, донесло четиресет и девет изключителни картини в музея.

— Да не се опитвате да ни ги продадете? — попита тя.

Може би пък ставаше дума за някакво мошенничество.

Гаел я изглежда шокирана.

— Разбира се, че не. Връщам ви ги. Не знам кои са били собствениците им, но той каза, че ще успеете да ги откриете.

— Не съм сигурна колко бързо ще можем да го направим, но все някога ще се случи. Бихте ли ни казала и вашето име? — попита тя, този път по-любезно.

Оказа се невероятен късмет, че картините бяха истински. Момичето бе донесло в Лувъра шедьоври, спасени от немски офицер, който бе предотвратил изнасянето им от Франция. Това беше истинско чудо.

— Разбира се — отговори Гаел, като написа името си, това на хотела си и адреса на замъка. — Не знам къде ще бъда. И двамата ми родителите починаха, брат ми също. Дойдох в Париж, за да си търся работа. Не знам колко дълго ще остана в хотела, но можете да ми пишете у дома, ако искате. Все някой ще ми препрати писмото.

Би могла да помоли фермера да ѝ препраща пощата веднъж седмично, след като се установи някъде за постоянно.

— Не знам как да ви благодаря — каза жената и поклати глава. — Това са изключително необичайни обстоятелства.

— Повечето неща са такива по време на война — тихо отвърна Гаел. — Радвам се, че ги получихте обратно.

— Много благородно от страна на двамата офицери, а и от ваша, че ни ги върнахте.

Жената си помисли, че момичето можеше да продаде картините с лекота и да си осигури доста охолен живот. Гаел кимна. Не можеше да си представи да постъпи по друг начин и да не изпълни обещанието си към коменданта.

После жената се сети още нещо и написа име и адрес на малка картичка.

— Какво е това? — попита Гаел, когато ѝ подаде картичката.

— Може би работа — отговори тя и ѝ се усмихна.

Уредничката имаше деца на възрастта на Гаел, а горкото момиче изглеждаше толкова изгубено и младо. След като Гаел си тръгна, тя се обърна към секретарката зад бюрото.

— Следващия път, когато някой се появи и ти каже, че носи четиресет и девет шедьовъра в куфар, не се опитвай да се отървеш от него. Звънни ми веднага — нареди тя с леден глас.

— Разбира се — нервно отговори секретарката.

Но кой би могъл да си представи, че картините ще се окажат истински? Гаел се усмихваше доволно, когато си тръгна. Помисли си, че комендантът също щеше да е доволен. Всичко мина отлично. Картините бяха обратно в музея и тя се надяваше, че някои от тях скоро щяха да бъдат при собствениците си.

След Лувъра Гаел отиде на друг адрес, който сутринта бе получила от хотела. Беше офис на Червения кръст. Мястото беше претъпкано с хора, всички се опитваха да открият роднините си из Европа. Наложиха й се да чака два часа, за да се види с някого, но заедно с картините, това бе най-важната й задача. Беше чакала две години и половина.

Обясни на жената, с която се срещна, кого се опитва да открие. Даде й имената на всички от семейство Фелдман, датата, на която бяха изпратени в лагера за първи път, и кога бяха депортирани в Германия или някъде другаде.

Жената грижливо си водеше бележки. Тя изгледа Гаел със съчувствие и заговори с нежен глас.

— Осъзнавате, че е възможно никой от семейство Фелдман да не е жив, нали? Много малко хора оцеляха в концлагерите. Ако сме късметлии, можем да намерим един-двама от тях, но е възможно и да не се случи.

През последните седмици един по един лагерите бяха затворени, като първия бе този в Майданет, превзет от руснаците през юли. Историите за тези места бяха шокиращи, нечовешки и страшни. Снимките, които Гаел бе виждала, особено тези с хора, които приличаха на скелети, я караха да плаче всеки път.

— Искам да узная какво е станало с тях — упорито настоя Гаел. — Трябва да знам. Може Ребека да е била в един от току-що освободените лагери и да е прекалено слаба, за да се прибере у дома. Искам да отида при нея, ако е жива.

— Разбира се — мило отговори жената и я посъветва да се отбие отново след три седмици.

Времето й се стори дълго, но си струваше чакането, ако успееш да намерят приятелката й. Може би тя бе една от оцелелите. Ребека

беше млада и силна. Гаел отказваше да повярва, че е мъртва. Беше сигурна, че ако отделят достатъчно време, ще я намерят.

После се върна в хотела. Денят беше изтощителен и натоварен. Беше гладна, но не искаше да седне в бистро, където войниците отново да ѝ правят неприлични предложения, затова се върна в стаята си, просна се на леглото и веднага заспа.

Събуди се прегладняла на следващата сутрин и отиде в друго бистро, където нямаше войници. Носеше обикновена черна пола, черно сако, което бе на майка ѝ и твърде голямо за нея, и ниски обувки. Поръча си кафе с мляко и два кроасана, които се оказаха невероятно вкусни. Спомни си за картичката, която жената в Лувъра ѝ беше дала. Помисли си, че може би става дума за работа като секретарка или в някоя художествена галерия и се надяваше да я одобрят. Нямаше опит, никога не бе работила като секретарка или келнерка, или каквото и да било друго, но трябваше да си намери работа скоро, преди парите ѝ да свършат. Извади картичката и я прочете отново. Името, написано от уредничката, бе Люсиен Лелонг. Не ѝ говореше нищо. Адресът също ѝ бе непознат. Купи си карта на Париж, отиде пеша до адреса и застана пред малка елегантна сграда, на която имаше дискретна табелка „Лелонг“. След малко две добре облечени жени излязоха оттам. Гаел ги проследи с поглед, после натисна звънеца.

Вратата ѝ отвори мъж в тъмен костюм, който я изгледа изненадано и я попита дали има уговорена среща. Тя видя просторно помещение зад него, но още нямаше представа за каква работа ставаше дума. Вероятно това беше частен дом и тя се зачуди дали уредничката я бе изпратила да потърси работа като слугиня. Беше готова да приеме всякаква работа, стига да бе законна и почтена.

— Тук съм за работа — каза тя, като се опита да бъде спокойна.

Мъжът се усмихна и я отведе в малка дневна. Помоли да я изчака за минута и изчезна. Стаята беше обзаведена семпло, с бели мебели, тапицирани в сива коприна. По стените имаше рамкирани скици на вечерни тоалети, снимки от модни ревюта и на манекени отпреди войната. Гаел се зачуди дали не се намира в някакъв бутик, но мястото не приличаше на магазин. Мъжът се върна, придружен от висока и слаба руса жена. Тя имаше красиво лице, изглеждаше елегантна и строга в тесен черен костюм с пола над коляното. Платовете не достигаха по време на войната и модата се промени. Дрехите станаха

по-къси и тесни, прилепнали по тялото, за да се използва по-малко плат. Жената носеше косата си прибрана на стегнато кокче и се стресна, когато видя късо подстриганата коса на Гаел. Прическата ѝ изглеждаше момчешка, но пък страшно ѝ отиваше. Беше толкова красива, че можеше да носи косата си както си иска. Мъжът излезе и остави Гаел с жената, която ѝ представи като госпожа Сесил. Блондинката продължи да разглежда Гаел внимателно.

— За работа ли сте дошла? — попита тя накрая, след като бе огледала всеки сантиметър от Гаел и старомодния ѝ костюм, който сигурно бе наследила от баба си. — Като продавачка ли? — добави Сесил.

— Това ще е чудесно — отговори Гаел, притеснена от зоркия поглед на русата жена, макар да нямаше представа какво щеше да продава.

Транспортирането на еврейски деца за ОСД бе по-малко страшно за нея от погледа на жената в елегантния черен костюм. Гаел не знаеше нищо за модата, но разбираше, че жената е облечена стилно. Личеше си по уверения, изящен начин, по който се държеше и наблюдаваше всяко движение на Гаел, сякаш то имаше огромно значение. Гаел никога не бе обръщала внимание на дрехите, а майка ѝ бе ползвала местната шивачка и се обличаше съвсем обикновено. Госпожа Фелдман понякога пазаруваше в Париж и имаше много по-красиви дрехи от Агата, а и шивачка в Лион.

— Бихте ли се разходила из стаята? — попита жената.

Гаел изпълни молбата ѝ, а жената я наблюдаваше внимателно, после се намръщи.

— Отново, моля ви. А сега се изправете и погледнете напред.

Гаел отново прекоси малката стая, а мадам Сесил кимна доволно.

— Сега беше по-добре — похвали я тя.

Гаел изпадна в недоумение относно какво правеше тук, каква можеше да е работата и какво продаваха.

— Щяхте да се справите чудесно преди войната — загадъчно каза жената. — Не организираме ревюта откакто започна Окупацията, но все още правим мостри, които момичетата носят, за да покажат на клиентите ни.

Косата на Гаел не я притесняваше. Бяха изработвали дрехи за съпругите на немските офицери, както и за богатите си френски клиенти през последните четири години. Бяха видели и безброй обръснати глави в Париж от август досега.

— Елате с мен — каза тя и Гаел я последва по дълъг коридор.

Мадам Сесил отключи една врата и влязоха в стая, пълна с жени в бели престилки. Режеха платове на дълги маси, пробваха дрехи върху манекени, шиеха на ръка. Платовете все още не достигаха, но тук имаше повече от достатъчно, за да осигурят работа на доста жени.

— Това ли е магазинът? — попита Гаел с ококорени очи.

— Не, скъпа — усмихна се мадам Сесил на невинността ѝ. — Това е ателието, работното помещение. Господин Лелонг изработва откутюор.

Гаел нямаше представа какво е откутюор, но от устата на мадам Сесил прозвуча адски важно, а и готовите тоалети, които видя, бяха великолепни. Люсиен Лелонг беше един от най-прочутите дизайнери в Париж, засенчен само от Коко Шанел, чиито тесни връзки с немското Главно командване бяха позволили на бизнеса ѝ да процъфти по време на войната. Лелонг беше по-въздържан, макар и той да бе обличал германките.

Гаел все още се оглеждаше наоколо, когато слаб, млад мъж влезе в стаята и всички заработиха още по-усърдно. Мадам Сесил го представи на Гаел. Беше Кристиян Диор, изгряваща звезда като дизайнер в ателието на Лелонг. Наскоро бяха открили, че макар да бе обслужвал важни немски клиенти, той бе предавал дочутата от тях информация на Съпротивата по време на цялата Окупация. Това го направи герой, за разлика от Коко Шанел, която не само бе обвинена в колаборационизъм, но и заподозряна като немска агентка, и бързо бе напуснала Франция и заминала за Швейцария след освобождението на Париж. Сестрата на Диор, Катрин, също участвала в Съпротивата, бе заловена от Гестапо и изпратена в концлагер. Брат ѝ се надяваше скоро да я освободят.

— Какво мислиш за нея? — попита го Сесил тихо, докато Гаел си бърбеше с шивачките, които бродираха вечерна рокля.

— Като каква? — разсеяно попита дизайнерът.

Той работеше по мострите за пролетната им колекция и се тревожеше дали ще се сдобие с достатъчно платове, за да изпълни

желанията на клиентите. Диор се вгледа внимателно в Гаел.

— Хубаво момиче — отбеляза той. — Всъщност, красиво. Искате ми се да я имахме за ревюта ни преди войната.

Но пък все още използваха манекенки, за да показват дрехите си на клиентите. А след края на Окупацията, когато недостигът на платове приключи, Сесил бе сигурна, че отново ще започнат да правят пищни ревюта.

— Имаме ли нужда от нея? — попита той Сесил.

— Ще имаме. Но за момента не толкова, колкото тя се нуждае от нас. Пристигнала е от Лион. Загубила е цялото си семейство по време на войната. Майка, баща, брат — каза Сесил, която бе разпитала Гаел за семейството ѝ. — Дошла е в Париж, за да си търси работа. Много е млада. Само на деветнайсет години.

— Можем да я използваме да показва мострите ни — замислено каза Диор. — Красива е и притежава изящност. Може да я научиш как да върви и да демонстрира дрехите. Има естествена грация и елегантност, които ми харесват — добави той и отново огледа Гаел преценяващо. — Тя може да е доброто ни попадение за деня. Вероятно се нуждае от помощ — усмихна се той, после забеляза косата на Гаел — Колаборационистка? — разтревожено прошепна той.

— Тя твърди, че не е — отговори Сесил, която я бе разпитала и за това. — Не знам защо, но ѝ вярвам. Но някой в селото ѝ очевидно не ѝ е вярвал, като се има предвид косата ѝ.

— Искате ми се да вярвам, че казва истината — каза дизайнерът и Сесил кимна.

— На мен също — съгласи се тя.

Гаел излъчваше невинност, доброта и изящност, нетипични за годините ѝ, което вероятно се дължеше на войната.

— Защо не се захванеш с нея веднага? Двама нови клиенти ще дойдат тази седмица. Идвали са тук и преди, но никога не купиха нищо. Ново лице винаги прави дрехите по-вълнуващи.

Сесил кимна и Диор напусна ателието. След няколко минути елегантната блондинка отведе Гаел в кабинета си.

— Започваш утре, ако искаш — каза ѝ Сесил усмихнато. — Страхотна късметлийка си. Господин Диор те хареса, а това е най-важното тук. Ще трябва да се научиш как да ходиш, да се движиш и да

показваш дрехите. И никога да не говориш с клиентите, освен ако те не те заговорят — строго добави тя. — Къде си отседнала?

— В хотел, но не мога да остана там много дълго. Трябва да си намеря квартира.

Гаел изглеждаше притеснена, но и много развълнувана от предстоящата работа. Струваше ѝ се, че мечтата ѝ се бе осъществила.

— Имаме апартамент за манекенките. Ще живееш с други четири момичета, но очакваме да се държите като дами и да сте мили една с друга.

Мадам Сесил каза това с тона на директорка на училище, каквато понякога се чувстваше, а Гаел се вторачи в нея невярващо.

— Колко ще трябва да плащам? — попита тя разтревожено.

— Нищо. Безплатно е, стига да работиш за господин Диор.

Гаел ѝ благодари с насълзени очи. Имаше работа и апартамент. Щеше да е модел на откутюр! Когато след няколко минути напусна сградата, прошепна на мъжа до вратата, че е получила работа, а той ѝ се усмихна широко и я поздрави. Носеше се леко, сякаш летеше, докато се връщаше към хотела. Когато стигна там, бързо звънна на уредничката в Лувъра, за да ѝ благодари. Жената се зарадва да я чуе и да научи добрата новина.

Вечерта, докато си събираше багажа в хотела, Гаел си помисли каква късметлийка беше. Започваше нов живот. Единственото, което ѝ липсваше, бе, че няма на кого да разкаже за това. Нямахме приятели, нито семейство. Знаеше, че Ребека би се зарадвала за нея. Но хората, с които можеше да сподели радостта си сега, бяха само портиерът на Люсиен Лелонг и администраторката в хотела, която беше заета и не се интересуваше от нея. Е, важното беше, че има работа. Щеше да е модел на главния дизайнер на Лелонг, Кристиян Диор. Знаеше, че родителите ѝ биха са гордели с нея.

Гаел стана призори през първия си работен ден при Люсиен Лелонг. Не знаеше какво да очаква и се притесняваше. Облече сива плисирана пола, която бе носила в училище, сив пуловер и същите ниски обувки, както и черното сако на майка си. Никога не слагаше грим, а и още не можеше да направи нищо за косата си, която бе прекалено къса.

Пристигна в работата с двата си куфара и ги остави в гримьорната на манекенките. Другите момичета още не бяха дошли и тя нямаше търпение да се запознае с тях. Мадам Сесил ѝ каза, че всички били свестни момичета, а после я изпрати при фризьорката.

— Искате я по-къса ли? — изненадано попита тя.

— Не. Само по-хубава — засмя се Сесил.

Беше обяснила на фризьорката какво искаше господин Диор. Елегантна прическа, така че късата коса да изглежда нарочно подстригана, а не творба на възмутени селяни.

Гаел се почувства уплашена от модната фризьорка, но беше изненадана от ефекта, който жената постигна с няколко сръчни кръцвания тук и там. Косата ѝ вече бе моден, а не срамен белег. Гаел се върна в ателието след два часа. Другите манекенки вече бяха пристигнали и се вълнуваха от запознанството си с нея. Увериха я, че косата ѝ е страхотна и много им харесва. Момичетата бяха на възраст от осемнайсет до двавет и две години, а Гаел имаше чувството, че се е върнала в училище, докато се смееха и шегуваха в гримьорната. Тази сутрин нямаше клиенти, за които да се обличат.

Обядваха заедно в близкото бистро. Момичетата и Гаел се опознаха, а следобед, докато другите показваха дрехи на клиенти, Сесил научи Гаел как да върви, да се държи и да придава привлекателност на тоалетите на господин Диор.

След работа момичетата я заведоха в апартамента. Елоди, която беше от Марсилия, ѝ помогна да пренесе куфарите си. Сградата беше малка и елегантна, а в просторния апартамент имаше пет спални. Гаел

се настани в най-малката, която все пак бе много по-голяма от таванската стаичка, където бе прекарала последните четири години. Веднага щом разопакова багажа си, англичанката Айви извади бутилка шампанско, за да отпразнуват случая. Тя беше изгубила родителите и малката си сестра в едно от бомбените нападения над Лондон, за което разказа на Гаел по време на обяда. Приличаха си, и двете бяха съвсем сами на този свят. Приятелят на Айви, пилот, бил убит преди две години. Всички момичета бяха пострадали по време на войната и изпитваха искрена благодарност за работата си при Лелонг, където демонстрираха тоалетите на господин Диор. Всички го харесваха и говореха колко свестен човек е. А и работата бе добре платена.

Айви предложи на Гаел да упражнява английския си с нея, за да може да говори с американските клиенти. Гаел бе учила езика в училище, но не беше го упражнявала от няколко години и бе забравила много неща.

Мари, най-възрастната от групата, която се държеше като майка на останалите, вечерта прегледа дрехите на Гаел и я посъветва какво да облича за работа. Казаха ѝ, че постепенно ще получи дрехи от фирмата, но дотогава трябваше да е колкото се може по-стилна с малкото, с което разполагаше.

— Нямам много дрехи, нали? — засрамено попита Гаел.

В нейните очи всички други момичета бяха страшно изискани. Тя беше с училищните си дрехи и няколко на майка ѝ, които не ѝ прилягаха добре. Не бе имала нови дрехи от началото на войната, още когато беше на четиринайсет години. И не се нуждаеше от специални дрехи у дома.

— Не се тревожи за това — каза Елоди. — Можеш да вземеш назаем нещо от мен.

Всяко от момичетата ѝ даде едно-две неща от гардероба си и Гаел бе трогната от жеста им. Не бе говорила с хора на нейната възраст откакто Ребека бе депортирана. А и никога не беше познавала такива момичета. Животът с тях бе забавен. Всичко в Париж ѝ се струваше бляскаво.

На следващата вечер я заведоха в любимото им бистро. Често излизаха заедно, с изключение на Мари, която имаше приятел и се надяваше да се сгоди веднага щом съберат достатъчно пари. Приятелят ѝ бил студент по право преди войната и бе участвал в Съпротивата, а

сега работеше като шофьор на такси в Париж. Господин Диор я бе видял в едно кафене, където работела като келнерка. Впечатлил се от красотата ѝ и я назначил на работа като манекенка. Всички момичета се бяха озовали тук случайно и се чувстваха страхотни късметлийки. Обичаха това, което правеха, но не възнамеряваха да останат манекенки завинаги. Елоди искаше да постъпи в университет, Айви се надяваше някой ден да се върне в Англия, а Мари искаше да се омъжи и да има деца. Хуана, четвъртото момиче, беше бразилка и също искаше да се прибере у дома. Беше срамежлива и копнееше да стане медицинска сестра. Имаше голямо семейство, което силно ѝ липсваше.

Гаел не знаеше какво точно искаше, освен да е далеч от селото си, от болката и загубите, които бе претърпяла там. Още не можеше да размишлява върху бъдещето, нито как или с кого ще бъде. Настоящото и работата ѝ в Париж за Кристиан Диор бяха повече от достатъчни, за да я направят щастлива. Не беше се забавлявала толкова от години, нито се бе чувствала така добре приета и в безопасност, както с новите си съквартирантки. Беше луда по тях. Деляха си домакинските задължения, което бе съвсем справедливо. Тя се радваше да прави всичко, което можеше. Беше благословия да не ти се налага да живееш под един покрив с вражески войници. Разбира се, из улиците имаше безброй мъже в униформи, французи и момчета от Съюзническите сили, които флиртуваха с парижанките.

Два дни по-късно ѝ направиха първите снимки и мадам Сесил ѝ показва как трябва да позира. Гримираха я изкусно и я облякоха в многобройни красиви тоалети, които страхотно ѝ отиваха. Господин Диор се появи за малко, направи няколко забележки и напусна студиото. Фотографът, Ед Томпсън, беше американец. Каза, че тъкмо се уволнил от армията. Беше доволен, че е изкарал по-голямата част от времето във Вашингтон, където снимал висшите военачалници. Историите, които беше чувал за битките в Европа, го накараха да осъзнае какъв късметлия беше. Немците все още воюваха в някои райони. Хитлер се опитваше да окупира Италия, за да задържи Съюзниците вън от нея, а французите се бореха да си върнат Страсбург. Животът в Париж бе по-добър, отколкото преди освобождението, но войната още не бе приключила напълно.

— Чух, че е било доста страшно тук — каза Ед на Гаел, докато тя позираше.

Една от манекенките ѝ бе казала, че Ед е известен фотограф и всички момичета обичат да работят с него. В края на сеанса той сподели с Гаел, че му е доставило истинско удоволствие да я снима.

— Ще станеш прочут модел един ден — каза той искрено. — Би трябвало да порботиш и в Ню Йорк.

— Тъкмо пристигнах тук и ми харесва — отвърна тя с момичешки възторг и той се засмя.

Английският ѝ не беше много добър, но Айви ѝ помагаше да го усъвършенства.

— Труден бизнес е, но ти започваш от върха.

Гаел се замисли за думите му. Пристигна в Париж преди по-малко от седмица, а вече бе манекенка за Кристиан Диор, живееше в красив апартамент и имаше четири нови приятелки. Тук целият ѝ живот се промени. Войната във Франция почти бе приключила. Париж бе отново свободен. А тя нямаше търпение да види какво ѝ предстои. Помисли си, че си има много ангели пазители. Мадам Сесил и Кристиан Диор бяха сред тях, а също и момичетата.

Вечерта след снимките фотографът и две от манекенките, Айви и Елоди, заведоха Гаел в бара на „Риц“, за да пийнат. Елоди ѝ обясни, че красивият хотел бил пълнен с немски офицери по време на Окупацията. Единственото цивилно лице, допуснато да живее там, била дизайнерката Коко Шанел, благодарение на връзките ѝ с Главното командване. Тя затворила магазините си в началото на войната и познавала всички в Париж. Била яростна антисемитка и се сприятелила с Гьоринг, Химлер и Гьобелс. На всичкото отгоре имала романтична връзка с немския офицер барон Ханс Гюнтер фон Динлаге, което ѝ осигурило достъп до немските светски и военни кръгове. Дори се опитала да установи пълнен контрол над „Парфюми Шанел“, притежавани от семейство Вертхаймер. Искала да им измъкне фирмата, като твърдяла, че са евреи и следователно съвсем законно са изоставили бизнеса си. Претендирала да получи пълни права върху него, но през май 1940 година, месец преди Окупацията, разбрала, че те са предпазили бизнеса си, като го прехвърлили на Феликс Амиот. Коко Шанел не успяла да превземе бизнеса им, но станала една от най-богатите жени във Франция от дела си в компанията им. Тя вече бе избягала от Париж, когато Гаел пристигна, но хората все още говореха за тесните ѝ връзки с немците по време на Окупацията. Заради

работата си в Съпротивата Кристиан Диор бе пълна противоположност на нея и уважаван от всички.

Момичетата и Гаел си бърбеха с Ед за мадам Шанел в бара на „Риц“, когато Елоди забеляза красив американски офицер, който седна на маса близо до тях. Беше сам и не можеше да отмести очи от трите красиви жени. След няколко разменени усмивки Ед го покани да се присъедини към тях, с одобрението на момичетата, разбира се. Офицерът се представи като Били Джоунс от Хюстън, Тексас, и за всеобщо учудване говореше много добър френски. Преди седмица бе освободен от военнопленнически лагер в Германия. Обясни на момичетата, че научил езика от френските затворници в лагера. А от пазачите научил немския.

— Сигурно нямате търпение да се приберете у дома? — каза Ед Томпсън със съчувствие, след като чу преживяванията на тексасеца.

Били бе организиран два опита за бягство от лагера, но бил заловен и прекарал две години там.

— Защо все още сте в Париж? — попита Ед.

Джоунс се засмя.

— Тук съм по специалната покана на генерал Айзенхауер. Той ни даде избор. Да се приберем у дома със следващия полет, или да приемем „специална“ мисия в Париж за следващите две седмици и да правим каквото си поискаме, а те ще ни „покрият“ пред близките у дома. Момичето ми се омъжи за друг след първите шест месеца, които изкарах в лагера, затова реших: защо не, по дяволите, и приех поканата на генерала.

Американецът се усмихна широко. Очевидно се забавляваше страхотно и се наслаждаваше на компанията на трите красиви манекенки. Трудно му беше да избере между Елоди и Гаел и флиртуваше и с двете.

— Май ще трябва да благодаря на генерала лично за това — каза той, когато Елоди напълни чашата му с шампанско.

Всички бяха в чудесно настроение и всяка вечер бе празник. Еди отлеташе обратно за Ню Йорк на следващия ден, но Били имаше още една седмица в Париж и възнамеряваше да се възползва от нея. Оставиха го пред „Риц“, а той обеща да им се обади на другия ден.

Гаел тъкмо се беше прибрала от работа, когато той звънна. Беше сама в апартамента, другите имаха проби в ателието на господин Диор.

Били не прозвуча разочарован, когато чу гласа ѝ. Покани я на вечеря в „Максим“. Тя предложи да заведе и Елоди, но той каза, че ще се види с нея някой друг път и иска да вечеря само с Гаел.

Били мина да я вземе и я заведе на елегантна вечеря. Гаел се извини на Елоди, преди да излезе, но тя я увери, че всичко е наред. Забавляваха се великолепно, след вечеря отидоха на танци. Американецът на няколко пъти се опита да я целуне, но тя му обясни невинно, че много го харесва, но не иска да страда, когато той си тръгне. Едва ли някога щяха да се видят отново. В думите ѝ имаше логика, но той не желаше да чува подобно нещо след двете години в лагера. Имаше две седмици в Париж за истинско забавление. Но Гаел не беше такава момиче.

— В такъв случай може би просто ще трябва да ми дойдеш на гости в Тексас — предложи той, след като изпи по-голямата част от бутилката шампанско.

Беше пил доста и по време на вечерята, но беше симпатичен, весел и приятен.

Били я закара до дома ѝ в четири сутринта след още една бутилка шампанско, танци и последен опит да я целуне. Тя би го харесала за приятел, но се съмняваше, че пътищата им отново щяха да се пресекат. Били щеше да се уволни от армията, след като се прибере у дома и не планираше да се върне в Европа. Не си търсеше булка, а просто развлечение в Париж за двете седмици, преди да отпътува. Беше си го заслужил.

На следващата сутрин по време на закуската Гаел каза на Елоди, че тя би трябвало да излезе с него.

— И нямаш нищо против? — попита Елоди изненадана.

— Ни най-малко — искрено отговори Гаел.

Били звънна на Гаел следобед, но тя му каза, че вечерта е заета и връчи слушалката на Елоди. Американецът я заведе на вечеря и Елоди се прибра в шест сутринта със замаян вид. На закуска, когато видя замечтания ѝ поглед, Гаел се усмихна. Предположи, че Били бе получил онова, което искаше. Незабравима нощ в Париж, с красиво момиче, което щеше да помни завинаги.

Няколко седмици, след като започна работа при Лелонг, Гаел бе научила почти всичко за занаята — как да върви, как да позира, как да се гримира. Фотографите предпочитаха да работят с нея, а

фотоапаратите я обичаха. Беше мила, добродушна и забавна и изпълняваше нарежданията без цупене и драми. Изпитваше невероятно удоволствие от работата си. Трудно ѝ бе да повярва, че само преди няколко месеца животът ѝ беше изпълнен с лишения, опасности и мъка. И много риск заради еврейските деца. Сега само трябваше да изглежда красива, а това не беше трудно с прекрасните дрехи, фризьори, гримьори, дори бижута.

Повечето от другите момичета бяха живели в Париж по време на Окупацията и бяха работили като манекенки известно време. Бяха впечатлени от бързината, с която Гаел напредваше. Петте съквартирантки се разбираха отлично, като стари приятелки. Всички имаха безброй истории, но Гаел никога не говореше за своята. Подробностите за убийството на баща ѝ, участвал в Съпротивата, за смъртта на брат ѝ месец по-рано, за агонията на майка ѝ до края, за най-близката ѝ приятелка, депортирана задето бе еврейка — това бяха разкази, които не желаше да споделя. Но слушаше внимателно думите на приятелките си. Те усещаха, че в живота ѝ е имало прекалено много болезнени моменти, и не я притискаха. Много хора бяха понесли тежки загуби и не искаха дори да си спомнят за годините на войната. Гаел предпочиташе да говори за работата, за дрехите и клиентите, за снимките в списанията и красотата, която сътворяваше господин Диор. Беше вълнуващо да наблюдаваш появата на всеки нов тоалет с марката Диор.

През пролетта, шест месеца след като започна работа, Гаел бе една от най-популярните и търсени манекенки в Париж. Уредиха ѝ снимки за корицата на „Вог“ в Ню Йорк през юни и тя нямаше търпение да замине. Всеки ден за нея бе ново приключение.

Когато германците се предадоха през май, Франция стана друга. Войната в Европа най-после свърши и за Гаел бъдещето изглеждаше блестящо. На няколко пъти посети Червения кръст, но винаги ѝ отговаряха, че нямат новини за нея. Един ден през май ѝ се обадиха и я поканиха на среща. Най-после бяха открили семейство Фелдман, въпреки бюрократичния хаос в Германия. Жената на телефона ѝ каза, че иска да обсъди новината с нея лично. Гаел не знаеше дали това бе добър знак или не, но се надяваше да са открили Ребека. Може би приятелката ѝ се съвземаше в болница в Германия след освобождението си от концлагера. Един топъл следобед след работа

Гаел отиде в офиса на Червения кръст. Носеше черен панталон и бяла копринена риза. Изглеждаше зашеметяващо и съвсем различно от момичето, което отиде там за първи път. Но когато се настани срещу служителката от Червения кръст, вече не беше модел на Диор, а най-добрата приятелка на Ребека. Вгледа се напрегнато в жената, с която говореше от месеци, и нетърпеливо зачака новини.

— Все още е много трудно да се сдобием с информация в Германия. Поддържали безукорна документация, но накрая унищожили голяма част от нея. Говорим с всеки, който идва тук. Разпитваме за хората, които издирваме, някои може да са били в един и същи концлагер. А и оцелелите започнаха да се прибират у дома. Много от тях са прекалено болни или слаби, за да пътуват, и са в болници в Германия, което ги прави още по-трудни за откриване. Получихме доклад от Германия за семейство Фелдман преди месец, който бе потвърден от двама оцелели от същия лагер. Смятаме, че вече знаем цялата история, но искам да ви предупредя, че новините не са добри.

Гаел се страхуваше от това цели три години, още откакто Фелдманови бяха депортирани от лагера в Шамбаран.

— Къде са ги изпратили? — попита тя тихо.

— От Шамбаран били откарани в лагера в Арандон, а оттам цялото семейство било изпратено в Аушвиц — мрачно отговори жената.

Аушвиц бе име, от което Гаел се ужасяваше. Беше чула достатъчно истории след закриването на концлагерите и бе видяла кошмарни снимки и филмови репортажи. Всичко изглеждаше толкова страшно, че веднъж дори излезе от киносалона по време на прегледа. Освободените затворници приличаха на ходещи трупове. Просто стояха и плачеха, неспособни да повярват, че най-после са свободни. Повечето бяха прекалено слаби, за да вървят, и се налагаше да ги изнасят оттам.

— В доклада бяха отбелязани всички членове на семейство Фелдман. Били вписани в същия ден. Пристигнали заедно с влак. Господин Фелдман и двете момчета били осъдени на тежък труд в концлагера. Госпожа Фелдман и двете ѝ дъщери били в женския лагер. Лоти е починала месец след като пристигнали там, не знаем как.

Очите на Гаел се изпълниха със сълзи, но внимателно поглъщаше всяка дума. Беше очаквала новините дълго време и искаше да знае всичко, независимо колко ужасно беше то.

— Госпожа Фелдман и Ребека били убити през октомври 1942 година — тихо продължи служителката от Червения кръст. — По израза на немците, „били изтребени“. Много от жените били изпращани в газовите камери, за да направят място за новопристигналите. А господин Фелдман и момчетата загинали през януари 1943-та.

Думите ѝ се стовариха върху Гаел като рушаща се сграда. Сега знаеше със сигурност. Приятелката ѝ никога нямаше да се върне. През цялото време беше се молила Ребека да оцелее и да се срещнат отново, но цялото семейство бе загинало в Аушвиц. Гаел мразеше немците с цялото си същество за онова, което бяха извършили. Дори децата, които бе отвела в безопасност, не можеха да компенсират това. Хората, които обичаше, бяха зверски убити.

— Съжалявам. Надявах се да ви съобщя по-добри новини. Безброй хора бяха убити там и много малко оцеляха.

Немците се бяха опитали да унищожат цял един народ.

Гаел излезе замаяна навън, без да обръща внимание на яркото слънце. Не спираше да мисли за Ребека, за последния път, когато я беше видяла, за годините, които бяха споделили, и ужасното чувство, когато видя празния лагер последния път, когато отиде там. Страхуваше се за семейство Фелдман, но бе поддържала надеждата си жива. Вече нямаше на какво да се надява. Ребека бе умряла на седемнайсет години, малко преди осемнайсетия си рожден ден. Гаел вървеше, без да вижда нищо, едно такси за малко не я прегازی. Прибра се в стаята си и затвори вратата. Извади малката кутийка от чекмеджето. Винаги я държеше близо до себе си. Взе внимателно парченцето синя сатенена панделка и си спомни как бе изглеждала в косата на Ребека, когато ѝ я подари, после как я свали от телената ограда, за да има спомен от приятелката си. Все още чуваше смеха ѝ, виждаше усмивката ѝ, припомняше си как я целуваше по бузата през оградата. А горката малка Лоти... и родителите им... и момчетата... Всички бяха загинали. „Изтребени“. Мразеше тази дума. Можеше да изтребиш насекомо, но не и човек. Ако ги бяха изпратили в друг концлагер, можеше да са живи. Или пък ако немците въобще не ги

бяха затворили в лагер във Франция, а французите не бяха предали сънародниците си като последни страхливци. Знаеше, че тя бе една от хилядите, които чуваха ужасни новини от Червения кръст, но никога в живота си не беше се чувствала по-зле.

На вратата тихо се почука и Айви надникна в стаята. Гаел седеше до бюрото си, държеше панделката и плачеше.

— Гаел? Добре ли си? — уплашено извика момичето.

Гаел изглеждаше много зле, беше съсипана.

— Какво не е наред? Мога ли да помогна?

Айви беше мило момиче и Гаел я харесваше. Двете бяха станали добри приятелки.

— Станало е отдавна, но аз научих лошите новини днес — отговори Гаел с разтреперан глас, после прибра панделката в кутийката, сложи я в чекмеджето и го затвори.

Знаеше, че ще пази парченцето сатен завинаги. То бе единственото нещо, останало от приятелката ѝ, заедно с няколко снимки, които родителите ѝ бяха направили, когато бяха малки момиченца. Нямаше снимки на останалите от семейство Фелдман, макар да бяха запечатани в паметта ѝ.

— Военни истории? — попита Айви, а Гаел кимна и се изправи.

— Трудно е да разбереш как се случи всичко и защо никой не направи нищо по въпроса. Никой дори не се опита да го спре.

— Знам. При нас живееха две деца от Полша по време на войната. Родителите им бяха загинали във варшавското гето. Майка ми и баща ми ги осиновиха, а после децата загинаха заедно с тях по време на бомбардировката.

Гаел кимна с разбиране. Англичаните бяха изпратили влакове в Германия, Полша, Унгария, Австрия и Чехословакия, за да изведат децата оттам точно преди войната. Повечето от тях бяха загубили всичките си роднини.

— Родителите ти са постъпили чудесно. Трудно е да сравниш това с живота ни сега, нали? Толкова е различен.

Понякога Гаел изпитваше чувство за вина заради красивите си дрехи и интересния си живот. И често се чудеше дали ги заслужаваше, когато толкова много хора като Ребека бяха загинали, а други все още страдаха от последиците на войната в Европа.

— Свършено е — простичко каза Айви. — Трябва да продължим живота си. Не можем да ги върнем.

Гаел последва приятелката си във всекидневната. Всяка от тях носеше рани от войната, макар да не говореха за тях. Но Гаел знаеше, че никога няма да забравят. Трябваше да помнят ужасите завинаги, за да не се случат отново.

Гаел не спираше да мисли за Ребека. Легна си рано и отново си спомни думите на Айви. Страданията им нямаше да променят нещата. Трябваше да продължат живота си заради загиналите, заради себе си, дори заради онези, които не познаваха. Сега можеха само да помнят колко ги обичаха и да позволят на раните да заздравеят с времето. Гаел знаеше, че щеше да ѝ е нужно доста време, а спомените ѝ щяха да са с нея завинаги. Никога нямаше да забрави приятелите си. Заспа с парченцето панделка в ръка и сънува Ребека. Тя се смееше весело, а до нея стояха Лоти, родителите ѝ и братята ѝ. Гаел се надяваше, че сега са на едно по-добро място и почиват в мир. Щеше да ги помни завинаги. Ребека винаги щеше да остане най-добрата ѝ приятелка.

8

Пътуването до Ню Йорк за снимките на „Вог“ през юни беше зашеметяващо. Помощничката на мадам Сесил замина с Гаел, за да ѝ помага, а и да се увери, че с момичето всичко е наред. Някои от манекенките правеха глупости, когато получеха такава възможност като пътешествието до Ню Йорк, но Гаел беше изключително благоразумна, отначало дори доста смутена и объркана.

Взеха полет на „ПанАм“ от Париж, първа класа. Стюардесите бяха в елегантни сини униформи и приличаха на манекенки. Грижеха се прекрасно за пътниците и щедро наливаха шампанско. Пътуването продължи четиринайсет часа. Кацнаха на летище „Ла Гуардия“ и отседнаха в хотел „Уолдорф Астория“ на Парк авеню.

Ървинг Пен, един от любимите фотографи на „Вог“, бе нает за снимките. Главната редакторка, Една Улман Чейс, беше в студиото и през повечето време ги наблюдаваше. Тя бе изключително доволна и лично звънна на Кристиян Диор, за да му каже, че Гаел има прекрасно лице, свежа невинност и проницателен поглед. Невероятна комбинация от красота и изящност, а дрехите ѝ стояха великолепно, благодарение на перфектното ѝ тяло и късата сексапилна руса коса. Момичето следваше указанията с лекота, а снимките се получиха точно такива, каквито очакваха.

Сътрудниците на „Вог“ я водеха всеки ден на вечеря, по приеми, запознаваха я с прочути хора и други манекенки. След кошмарните военни години Гаел имаше чувството, че е попаднала в рая. Получи много предложения от различни агенции за модели, които искаха да я представляват, а редакторите от „Вог“ я окуражаваха да приеме да работи в Ню Йорк. Бизнесът в американския град вървеше с други темпове, страната не бе пострадала като Европа, която бе съсипана и бедна. Но Гаел искаше да се върне в Париж, бе лоялна към Лелонг и Кристиян Диор, когото безкрайно уважаваше. Секретарката на мадам Сесил бе впечатлена от безукорното ѝ поведение. Добрите маниери,

достойнството и отличното ѝ възпитание ѝ служеха добре и я правеха идеален партньор за съвместна работа. Всички бяха възхитени от нея.

Една вечер две от по-младите редакторки във „Вог“ я заведоха на частен купон в клуб „Сторк“. Те често получаваха покани, в които ги молеха да заведат манекенки на бляскавите светски събития. Приемът в „Сторк“ беше в чест на премиерата на филм на Рита Хейуърт. Хъмфри Богарт също щеше да присъства. Гаел беше във възторг от предложението. Носеше сексапилна рокля от бял сатен, почти без гръб, но с висока яка, и каскада от перли, избрани лично от господин Диор. Богарт беше с красивата Лорън Бакол, за която се бе оженил само преди две седмици. Медиите ги определяха като двойка от приказка. Присъстваха много важни хора. А господин Диор харесваше идеята Гаел да бъде забелязана на международната сцена. Мадам Сесил предварително одобряваше всяко място, което Гаел посещаваше. Предстоеше да се появи на корицата на „Вог“ през септември и искаха дотогава да е звезда. Това можеше да им осигури чудесна реклама и внимание от страна на медиите за ателието на Лелонг и Кристиан Диор. Гаел бе вече част от маркетинга им, както и останалите известни манекенки преди нея, но в нея имаше нещо специално. Притежаваше дълбочина и изключително лице. А гримът, прическата, красивите дрехи допълнително го подчертаваха.

Войната в Тихия океан почти бе приключила и всички в Ню Йорк бяха в превъзходно настроение. Гаел и двете редакторки пристигнаха в клуба заедно с помощничката на мадам Сесил, а пресата полудя, когато видя френската красавица. Направиха ѝ безброй снимки, интересуваха се коя е новата зашеметяваща хубавица. На партито се появи и един от най-прочутите ергени в Ню Йорк. Робърт Бартлет. Изглеждаше много елегантен, във фрак и бяла папийонка. Беше важен инвестиционен banker и не бе тайна, че е страшно богат. Най-красивите жени в града редовно се появяваха подръка с него. Тази вечер обаче беше сам. Той незабавно забеляза Гаел, проправи си път сред тълпата и срещна погледа ѝ, докато чакаше пресата да сложи край на суматохата около нея. Една от редакторките каза на Гаел кой е, още преди да я заговори.

— Добре дошла в Ню Йорк — усмихна ѝ се той широко и ѝ подаде чаша шампанско.

Тъкмо бе научил, че тя е нова манекенка от Париж. Бартлет поздравя любезно редакторките от „Вог“, моделите бяха любимото му занимание. Смятаха го за гений на Уол Стрийт, а красивите жени бяха негово хоби, както и колекционирането на модерно изкуство. Притежаваше една от най-значимите колекции в Съединените щати.

Гаел му благодари учтиво за шампанското, а той се опита да завърже разговор на френски. Каза ѝ, че бил в Париж преди няколко седмици и съжалява, че не са се запознали тогава.

— Доставя ли ви удоволствие да работите с Кристиан Диор? — попита той.

Очите ѝ заблестяха, когато чу въпроса. Бартлет си помисли, че у нея има нещо трогателно, което кара хората да искат да я защитят. Тя му отговори на английски, че обича работата си, а господин Диор е много мил човек. Благодарение на Айви, Гаел вече се справяше с английския много добре, а акцентът ѝ звучеше много секси. Той знаеше, че акулите скоро щяха да се хвърлят след нея. Хора, които искаха да я експлоатират по безброй начини, макар че ателието на Люсиен Лелонг се ползваше с добра репутация.

— Те са тук, за да ви предпазват от мъже като мен — погледна той към жените, които я придружаваха, а Гаел се засмя.

Бартлет притежаваше безукорни маниери на истински джентълмен.

— Не ми се виждате опасен — отвърна тя с детска усмивка.

— Това само показва колко сте невинна. От Париж ли сте?

— Не. От малък град близо до Лион.

— Ясно. Внимавайте в големия град, независимо дали става дума за Париж или Ню Йорк. Къде бяхте по време на войната? — попита той с интерес.

— У дома, с родителите ми.

Не му каза, че вече нямаше семейство и бе съвсем сама в света.

— Нещата още не са се нормализирали съвсем — отбеляза той.
— Но ми се струва, че страната ви започва да се съвзема.

Окупацията бе приключила преди десет месеца и постепенно всичко идваше на мястото си, въпреки преживяното. Бартлет знаеше, че Париж бе жив и интересен град дори по време на Окупацията и германците се бяха възползвали добре от това красиво място.

— Живеехме тежко по време на войната, почти нямахме храна, а и немците бяха брутални.

Тя се поколеба за миг, после добави:

— Убиха баща ми, защото участваше в Съпротивата.

— А вие участвахте ли? — прямо попита Бартлет, но тя не отговори на въпроса му.

Темата бе прекалено сериозна и тя не искаше да я захваща. А и какво можеше да му каже? Да сподели, че бе транспортирала еврейски деца към тайните квартири? Или че бе спасила откраднатите от нацистите картини с помощта на коменданта, настанен в дома ѝ? Истината бе прекалено лична, за да я обсъжда с непознат. Беше сложно за обяснение и прекалено болезнено, както повечето преживявания по време на войната. Не беше споменавала за това дори на момичетата, с които живееше, макар те да бяха чули слуха, че е била обвинена за колаборационистка. Гаел не се опита да се оправдава. Повечето истински изменници бездруго отричаха енергично, с изключение на Коко Шанел, която очевидно не се интересуваше какво говорят за нея. Беше независима жена и не обръщаше внимание на мнението на хората, но Гаел не беше като нея. Не желаше да обяснява миналото си на Робърт Бартлет. Той разбра и смени темата.

— Колко дълго планирате да останете в Ню Йорк? — попита той.

— Заминавам след два дни — отговори тя.

— Толкова скоро? — разочаровано изсумтя Бартлет.

— Бих искал да ви покажа града и някои от любимите ми нощни клубове.

Гаел предположи, че той е в края на четиридесетте, но беше красавец и изглеждаше страхотно. Танцуваха на препълнения дансинг, а след това редакторките настояха да си тръгнат. Гаел не видя Бартлет сред множеството в залата и не успя да се сбoguва с него. Той я потърси по-късно, но не успя да я намери.

На следващия ден Гаел получи в хотела три дюзини червени рози. На картичката пишеше: „Докато се срещнем отново. Робърт Бартлет“.

Гаел бе впечатлена. Никога преди никой не ѝ бе изпращал цветя.

— Той плейбой ли е? — попита тя една от редакторките на „Вог“ следобед.

Не беше съвсем сигурна какво означаваше това, а младата жена се засмя.

— Да, такъв е.

— А какво точно означава това? — напрегнато я погледна Гаел.

— Означава, че излиза с много красиви жени. Актриси, манекенки, светски дами. Разведен е и е смятан за страхотна партия. Преуспял мъж. Не мисля, че скоро ще се ожени отново. Забавлява се прекалено много.

Навремето Бартлет бе женен за прочута дебютантка от известно семейство. Тя бе на половината на възрастта му, бракът им продължи няколко години и наскоро се разведоха в Рино. Вестниците бяха пълни с истории за тях. Бившата му съпруга получи огромно състояние от него, както и елегантната им къща в Ню Йорк, и вече бе сгодена за друг.

— Трябва да внимаваш с мъже като него, Гаел — предупреди я редакторката.

Милионерът притежаваше безукорни маниери, жените го харесваха, а той се отнасяше с тях като джентълмен и бе изключително щедър. За младо провинциално момиче като нея Робърт Бартлет определено не беше подходящ и Гаел го знаеше. А и бе достатъчно възрастен, за да ѝ е баща. Не беше имала приятел, само няколко леки флирта в училище, а след началото на войната въобще не мислеше за любов. Внимателно избягваше немските войници, за разлика от местните момчета. А и беше едва на двайсет години. Разполагаше с време и досега не се нуждаеше от мъж. Имаше много работа, макар че успешната ѝ кариера като модел можеше да промени това. Всички бяха виждали момичета като нея, които внезапно се превръщаха във фокус за всеки актьор и плейбой по света. Но Гаел още бе невинна и ѝ личеше. Робърт Бартлет също го бе забелязал, намираще го за интересно.

Вечерта, преди да отпътува, той ѝ се обади в хотела, докато си събираше багажа. Покани я да пийнат в бара, но тя му отказа. Неподатливостта ѝ също бе нещо ново за него. Обикновено жените бяха тези, които го преследваха. Той ѝ пожела приятно пътуване и обеща да ѝ звънне следващия път, когато посети Париж. Тя предположи, че това няма да е скоро.

През юли Гаел бе заета с новата колекция на Диор и с няколко снимачни сеанса, които мадам Сесил ѝ бе уредила по инструкции на господин Диор. Работеше толкова много, че едва се виждаше със съквартирантките си. През август ателието затвори за един месец и всички отидоха на почивка. Гаел остана сама в апартамента. Нямаше планове и не желаше да се прибира у дома. Отпътуването ѝ оттам бе прекалено потискащо и унижително и не искаше да се връща в замъка. Смяташе някой ден да го продаде, но засега не се нуждаеше от пари.

Войната свърши през август, с бурни празненства по целия свят. Гаел се наслаждаваше на тихия и спокоен месец в града, когато всички бяха заминали някъде. Разхождаше се из Булонския лес и градините на Тюйлери. Посети Версай, където не беше ходила преди, Живерни и Малмезон, дома на императрица Жозефин. Беше в ролята на туристка и това страшно ѝ допадаше. В края на месеца момичетата се прибраха и всички се заеха с работа.

Корицата на „Вог“ се превърна в сензация и Гаел стана изключително търсена. Не ѝ оставаше време да си поеме дъх. Навърши двайсет и една през ноември и на другия ден ѝ съобщиха, че отново заминава за Ню Йорк и нови снимки за „Вог“ с Ървинг Пен, млад фотограф на име Ричард Ейдън щеше да я снима за корицата на „Харпърс Базар“.

Тя се замисли дали да пише на Робърт Бартлет, за да му съобщи, че заминава за Ню Йорк, но реши да не го прави. Струваше ѝ се прекалено нескромно, а и вероятно щеше да е достатъчно заета, за да се видят.

За своя изненада го срещна още първата вечер в града, на прием в „Делмоникос“. Беше голям благотворителен бал, където от „Вог“ искаха тя да присъства. Носеше великолепна бледорозова рокля откутюр, изработена от Диор. Видя Робърт Бартлет в компанията на Ингрид Бергман, която предизвикваше страхотна сензация. Той успя да дойде и да поздрави Гаел, а по-късно и танцува с нея. Докато танцуваха, госпожица Бергман си тръгна с друг, но това не разочарова Бартлет.

— Ние сме само приятели и тя ме помоли да я доведа тук тази вечер.

Той бе изкарал бурна връзка с млада дама от хайлайфа предишното лято, но Ингрид Бергман, макар и красива, не беше по

неговия вкус, той се интересуваше много повече от Гаел. Неочаквано Гаел срещна на партито Били Джоунс, военнопленника, с когото се бе запознала в Париж преди завръщането му у дома. Придружаваше го хубаво тексаско момиче. Каза ѝ, че е сгоден и обеща да ѝ се обади, когато посети Париж.

На следващия ден Робърт отново ѝ изпрати цветя. Този път текстът в картичката гласеше: „Страшно се радвам, че си пак в града. Робърт“. По-късно ѝ се обади да я покани на вечеря в „21“. Тя се поколеба, но прие, а от „Вог“ нямаха нищо против. За нея бе добра реклама да я видят из града с известния ерген.

Прекараха чудесна вечер, отидоха на танци и към три сутринта той я върна в хотела с лимузината си. На другия ден нямаше ангажименти и можеше да поспи. Робърт я покани отново на следващата вечер, но ѝ предстояха снимки за „Харпърс Базар“, които обикновено продължаваха до късно, и ѝ се наложи да му откаже. Гаел остана в Ню Йорк една седмица и успяха да обядват заедно преди заминаването ѝ.

Бартлет заговори за брака си и разочарованието си от него. Гаел бе впечатлена от това, че той обвиняваше себе си не по-малко от бившата си съпруга. Сподели, че тя била разглезена млада жена и очаквала от него стил на живот, който бил прекален. Той пък искал семеен живот, от какъвто тя не се интересувала, предпочитала купоните всяка вечер.

— Но пък щом исках семеен живот, просто трябваше да се ожения за друга — призна грешката си той. — Знаех каква е, още преди да се оженим. Достатъчно стар съм, за да съм наясно с нещата, а очаквах тя да се промени.

Той замълча за минута, после продължи:

— Притиснах я да роди бебе, което не искаше. Не беше готова за деца, а бебето бе родено с тежко сърдечно увреждане. Почина след три месеца. Мислех, че бившата ми съпруга е виновна за това, тъй като не спазваше никакъв режим, когато беше бременна. Вероятно не е вярно, но тогава така мислех. Беше трагедия и за двама ни и никога не се съвзахме. Разделихме се шест месеца по-късно, а тя отиде в Рино за развода. Съжалявам, че я изтормозих с бебе, което само аз исках. Тя копнееше за бляскав живот, а аз — за деца.

Гаел бе трогната, че Робърт споделяше най-съкровени си тайни с нея.

— Ужасно е да го призная — добави той, — но съжалявам за бебето повече, отколкото за нея. Беше красиво малко момиченце — каза Робърт и докосна ръката ѝ.

— Ще имаш други деца някой ден — опита се да го успокои тя. — Просто не е било писано.

— Може и така да е. Бившата ми съпруга вече е сгодена за друг. Той е по-възрастен от мен и има деца на нейната възраст. Не мисля, че иска други, а тя не би опитала отново да роди. Преживя тежка травма.

После той смени темата и я разпита за плановете ѝ, когато се прибере в Париж. Тя вече имаше ангажименти за снимки и пътуване до Лондон за корицата на английския „Вог“. Гаел се радваше на кариерата си. И защо не? Беше млада, красива и се забавляваше след тежките години на войната.

Той искрено съжаляваше, когато се сбогуваха, а тя се почувства по-близка с него от преди. Обеща ѝ скоро да дойде в Париж. Гаел го чувстваше като добър приятел. Говореха си дълго за изкуство. Робърт бе пътувал из цяла Франция и познаваше добре страната ѝ. Тя все още не бе споделила с него преживяванията си през войната, смяташе, че са прекалено лични. Но се наслаждаваше на компанията му, а и той очевидно обичаше да прекарва време с нея. Вечерта преди заминаването ѝ той ѝ изпрати красива вечерна чантичка от „Картие“. Беше от черен сатен с рамка от злато и слонова кост и малка диамантена закопчалка. Впечатляващ подарък. Влюби се в чантичката и веднага я показа на съквартирантките си, когато се прибра в Париж. Разказа им подробно за Ню Йорк. Завиждаха ѝ за невероятните възможности, които получаваше, но Гаел бе толкова мила и добра, че всички я обичаха. Едно от момичетата, Хуана, се бе върнало в Бразилия, а новото попълнение бе сладка италианка от Милано, която всички харесваха. Атмосферата в апартамента напомняше за ученически пансион. Петте момичета бяха млади и щастливи заедно. Джована, новата италианка, им разказа за ужасите на войната, които прозвучаха по-страшни от преживяното във Франция. И двамата ѝ братя бяха убити. Разплака се, когато им разказа за тях, а момичетата я прегърнаха и успокоиха.

Две седмици преди Коледа Робърт Бартлет се обади на Гаел от хотел „Риц“. Беше в Париж на път за Лондон.

Вечеряха в „Ле Пре Кателан“, един от най-добрите ресторанти в Париж, в Булонския лес. Животът ѝ тук не бе така динамичен както престоя в Ню Йорк. Не ѝ предстояха много ангажименти и тя се наслади на две тихи вечери с него и приятна разходка покрай Сена в събота следобед. Бартлет я заведе на вечеря в „Ле Волтер“, малко елегантно бистро, едно от любимите му места в Париж. Беше великолепно, макар че почти не опита храната. Господин Диор не искаше манекенките да надебеляват и държеше на безупречните им фигури. За Гаел това не беше проблем. По време на войната бе свикнала да преживява със съвсем малко храна.

— Какво ще правиш по Коледа? — попита я той небрежно след вечеря.

Гаел се загледа през прозореца, после реши да му каже истината.

— Нищо. Ще остана тук. Цялото ми семейство си отиде през войната. Някои от момичетата ще се приберат у дома, но аз обичам да съм сама в апартамента, когато в Париж е тихо. Остава ми време за четене и скитане по музеите. Никога не разполагам с време за това, когато работя.

Бартлет се изненада, когато разбра, че Гаел няма никакви роднини. Никога преди не го беше споменавала. Той също нямаше с кого да прекара Коледа. Родителите му бяха починали преди няколко години, а той бе единствено дете.

Робърт се поколеба за миг преди да ѝ зададе въпрос, който можеше да ѝ се стори прекалено нагъл.

— Би ли искала да дойдеш в Сен Мориц с мен? — предпазливо попита той. — В отделни стаи, разбира се — бързо добави той.

Винаги се отнасяше много почтително с нея и уважаваше консервативните ѝ възгледи. В нея нямаше нищо предизвикателно, независимо колко бе красива.

— Обещавам да се държа прилично — добави той, а тя се засмя и каза, че ще си помисли, макар да не се чувстваше удобно да замине с него.

Робърт бе известен женкар, но сега настояваше, че е различно. Искаше да прекара Коледа с нея и обичаше Сен Мориц от дете.

Гаел реши да обсъди проблема с момичетата. Всички те смятаха, че трябва да замине, но тя не беше сигурна. Не знаеше и дали господин Диор щеше да одобри това. Робърт много ѝ харесваше, но никога преди не бе ходила никъде с мъж, а това ѝ се струваше сериозна стъпка. Но му вярваше, че ще се държи като джентълмен. Той я покани отново, когато ѝ звънна да се сбогуват, преди да замине за Лондон. Звучеше толкова мило и искрено, че Гаел спонтанно прие поканата. Но след като затвори телефона, тя се паникьоса. Робърт щеше да остане в Лондон една седмица. Каза ѝ, че ще се видят в Париж на двайсет и трети декември, за да отлетят заедно за Женева.

Гаел се колеба цяла седмица. В един момент решаваше да му се обади и да откаже, в следващия се вълнуваше и искаше да замине. Обичаше да е с него, но не искаше да рискува. Харесваше ѝ идеята за пътуването, но се страхуваше.

Бартлет се върна в уречения ден в Париж и я взе от апартамента. Въпреки колебанията, Гаел бе събрала багажа си и бе готова, когато той се появи с ролс-ройс с шофьор, който ги откара до летището за краткия им полет до Женева. Робърт забеляза нервността ѝ и бе много нежен и мил с нея. С позволението на господин Диор Гаел бе взела назаем късо самурено палто от новата му колекция. Друг ролс-ройс с шофьор ги чакаше в Женева, за да ги откара до Сен Мориц, където Бартлет бе резервирал два апартамента в хотел „Палас“.

Гаел се почувства като Пепеляшка, когато видя стаята си. Робърт беше поръчал да я напълнят с бели рози и орхидеи, а в сребърен съд се изстудяваше бутилка шампанско, което той отвори веднага след пристигането им. Бартлет беше помислил за всичко.

Вечеряха в основния ресторант. Робърт познаваше повечето от гостите на хотела, които идваха да го поздравят на масата, и разбира се, да видят кой го придружава.

— Често ли идваш тук? — попита тя притеснено, продължаваше да се чувства неудобно от това пътуване.

Беше сигурна, че ако родителите ѝ бяха живи, щяха да са шокирани. Но пък той бе съвсем почтителен и тя се чувстваше в безопасност с него. А и животът ѝ сега бе толкова различен от времето, когато родителите ѝ бяха живи. Тогава тя беше дете в един затворен свят, а сега водеше бляскав живот. Беше добро момиче и Робърт също го знаеше.

Той я целуна леко по устните, когато я изпрати до стаята ѝ, и си тръгна в мига, когато тя отвори вратата. Не искаше да я притиска да прави нещо, за което не беше готова. Беше ѝ уредил урок по ски на другия ден, който тя очакваше с нетърпение. Обичаше компанията на Робърт и го чувстваше все по-близък.

Той самият беше добър и опитен скиор. Имаше среща с приятели, за да карат заедно, но не остави Гаел сама докато не се увери, че инструкторът ѝ беше достатъчно добър. Отнасяше се с нея като грижлив баща и я глезеше, когато можеше. Тя пък му беше купила кашмирен шал от „Ерме“, за който даде едноседмичната си заплата. Искаше да му благодари с нещо за щедрото пътуване.

Гаел хареса урока по ски. Робърт обядва с нея, а после се върна на пистата. Тя реши да се разходи из града и да разгледа магазините. Имаше елегантни бутици и красиви бижутерски магазини, а хората в елитния курорт бяха страшно шикозни, вечер носеха смокинги и официални рокли. Тя беше взела назаем няколко вечерни рокли от ателието, но не притежаваше собствени бижута. Майка ѝ никога не беше носила скъпи неща, защото не бяха подходящи за провинциалния им живот. Гаел си спомни, че госпожа Фелдман имаше красив диамантен пръстен и смарагдена гривна, подарени от съпруга ѝ, но градчето им беше малко и никой не носеше нищо бляскаво, дори да притежаваше много пари като семейство Фелдман. По местните стандарти той беше богат човек, но цялото му състояние бе изчезнало. Също както с останалите еврейски семейства, които бяха депортирани, банковите им сметки и цялото имущество бяха конфискувани. Гаел бе чувала много подобни истории.

Вечеряха в елегантен ресторант, а после Робърт я заведе обратно в хотела и си размениха коледните подаръци. Той хареса шала и веднага го сложи върху смокинга си. Подаде ѝ дълга тясна кутийка от „Картие“ с красива диамантена гривна. Гаел се изненада. Гривната беше изящна, подходяща за младо момиче и отиваше на красивите ѝ дрехи. Тя погледна Робърт притеснено. Подаръкът беше прекалено скъп, при това от мъж, когото едва познаваше. Диамантените гривни не влизаха в плана. Беше ѝ неудобно да я задържи. Това бе подарък, който мъж прави на съпругата или любовницата си, а тя не беше нито едно от двете.

— Робърт, не мога да я приема. Това е прекалено голям подарък — възрази тя, но той настоя.

Каза ѝ, че е просто коледен подарък, който бе поръчал да изработят за нея. Искаше да ѝ подари нещо деликатно и красиво, като самата нея. А и беше свикнал жените да очакват скъпи подаръци от него. Дори не му бе хрумвало, че тя може да се притесни.

— Искам да приемеш подаръка — каза той и я целуна по бузата. — От Дядо Коледа е. А той страшно ще се натъжи, ако не го приемеш. Също и аз — усмихна се Робърт.

Беше сигурен, че Гаел не бе от жените златотърсачки. Точно обратното. Не очакваше нищо от него и дори му се наложи да я моли, за да приеме подаръка. Стана ѝ неудобно, че му бе подарила само шала. Легна си с гривната и му звънна в стаята. Още не бе сигурна дали трябва да я приеме, независимо колко я харесваше.

— Чувствам се неудобно да я приема — каза тя виновно, като дете, отворило чужд подарък, който искаше да задържи. — Чувствам се и странно в същото време — добави тя.

— Защо пък странно? — учуди се той.

— По време на войната няхахме почти нищо за ядене. Живеехме в слугинските стаи на тавана, а немците се бяха нанесли в нашите стаи. Майка ми отказа да напусне тавана, когато те си заминаха. Смяташе, че къщата ѝ е била омърсена. А сега съм тук с теб, посещавам елегантни ресторанти, ям каквото си поискам, отседнала съм във великолепен хотел и нося диамантена гривна. Трудно е да си представя, че съм същият човек, но сега това е животът ми. Струва ми се, че всичко е нереално и ще изчезне, а аз ще остана до тиквата, облечена в парцали и с две бели мишки до мен. Не се смятам за принцеса, а ти би трябвало да си тук с някоя филмова звезда, не с мен.

— Точно това обичам у теб, Гаел. Ти си истинска. Не желая да съм с филмова звезда, особено пък на Коледа. Искам да съм с теб. Никога не съм познавал жена като теб, нито съм изпитвал нещо подобно. Аз също нямам семейство и може би ни е било писано да сме заедно. Искам да те защитавам и да се грижа за теб. Харесвам всичко, което правя, но и на мен ми се струва нереално. А това е съвсем истинско. Не желая да съм тук с никоя друга.

Гаел се трогна от думите му. Тя също харесваше Робърт, но гривната все още ѝ се виждаше прекалено скъп подарък, а

консервативните ѝ родители никога не биха се съгласили тя да го приеме, ако не беше омъжена или сгодена. Не искаше нищо от него, освен да са заедно. Подобно преживяване бе ново за Робърт и я правеше още по-специална в очите му.

На следващия ден отидоха на разходка с шейна, после се отбиха до църквата, където Гаел се помоли за Ребека. Робърт забеляза сериозното ѝ изражение, предполагаше, че скърби за хората, които бе загубила и силно ѝ липсваха. Не му разказа за Ребека, защото историята беше твърде болезнена. Следобед, когато отидоха на разходка, тя му призна, че несправедливо е била набедена за колаборационистка. Не искаше Робърт да го чуе от друг.

— Комендантът, който живееше в дома ни, ми даваше допълнителна храна за майка ми и нашата икономка реши, че правех нещо лошо с него, което не бе истина. Обръснаха ми главата, разхождаха ме из улиците и ме замеряха с боклук. Никога вече не искам да се върна там, а и нямам причина. Само къщата, но тя е затворена.

Гаел не му обясни, че става дума за замък от шестнайсети век, който бе един от най-големите в района и заобиколен с огромно имение. Беше скромно момиче и не обичаше да се хвали. А и се чувстваше предадена от съселаните си.

Робърт потръпна, когато си представи какво ѝ бяха причинили. Не можеше да понесе мисълта за това и ѝ вярваше, че обвиненията бяха фалшиви. Гаел беше честна жена и прояви истинска смелост, когато му разказа всичко. Стана му жал за нея. Искаше да изтрие всичките ѝ лоши спомени. Не му беше разказала много за болезнените си преживявания през войната, но той разбра достатъчно. Въпреки всичко в душата ѝ нямаше гняв, горчивина и желание за отмъщение. Беше забележително момиче. Робърт забеляза тъгата в очите ѝ и я прегърна нежно. Заля я вълна от спокойствие. Присъствието му сякаш компенсираше всичко случило се.

Прекараха великолепна седмица заедно и двамата не искаха да се разделят, когато ваканцията свърши. Диамантената гривна никога не слезе от ръката ѝ. Той пък всеки ден носеше шала от „Ерме“. Харесваше го, а и жестът ѝ го трогна.

През последния им ден в Сен Мориц валеше силен сняг. Гаел носеше голяма кожена шапка и изглеждаше прекрасно. Тя бе първата

жена, която не се опита да го заведе на пазар. Преди да влязат в хотела, той я целуна, по-страстно от преди. Беше се държал безукорно през цялото време, което я накара да го заобича още повече.

— Влюбен съм в теб, Гаел — призна той смутено.

Снегът се спускаше красиво наоколо и той копнееше времето да спре. Не искаше да я оставя на другия ден. После реши да я попита за онова, което го тревожеше от известно време.

— Аз съм на четиридесет и девет години. Двайсет и осем години по-стар от теб. Това притеснява ли те?

— Ни най-малко — сериозно отговори тя, после прошепна тихо, докато той я прегръщаше. — Аз също те обичам.

Още не бяха любовници, но сърцата им вече бяха свързани. И двамата бяха влюбени. Гаел беше благодарна, че той не опита да я вкара в леглото си. Не беше само физическо привличане. Нещо могъщо ги привличаше един към друг и ставаше невъзможно да му се устои.

— Никога не съм мислил, че отново може да поискам да имам дете, след като момиченцето ми умря — тихо каза Робърт. — Но ако ще имам, искам да е от теб.

Думите му я накараха да си спомни за бебетата, които бе откарала в безопасност по време на войната, но не му го каза. Просто стана сериозна и тъжна, което го учуди.

— Ако имах деца, щях да искам да са в безопасност — тъжно каза тя. — А не живеем в безопасен свят.

Войната го беше доказала, особено в Европа. Ами ако се случеше отново? Тя никога не би дала детето си в ръцете на непознати, които да го отведат на безопасно място, както стана със стотиците, спасени от нея. Нямахше представа как майките им бяха успели да се разделят с тях. Но жените просто нямаха избор, искаха да спасят живота на децата си, това беше най-важното. И сега хлапетата бяха живи благодарение на саможертвата на майките им.

— Ще живееш в безопасен свят с мен — прошепна той.

Копнееше да ѝ осигури спокоен и хубав живот. Тя бе преживяла прекалено много през войната и бе много по-смела, отколкото той подозираше. Робърт я прегърна и влязоха в хотела.

На следващия ден се върнаха в Париж и той я остави пред апартамента. Вечерта отлиташе за Ню Йорк, където му предстояха

важни срещи на другия ден.

— Прекарах великолепно — каза тя, когато се целунаха, а той ѝ се усмихна.

— Ще имаме нови прекрасни моменти.

Гаел заминаваше за нови снимки в Ню Йорк в края на януари и той нямаше търпение да я посрещне там. Тя също се вълнуваше, беше свикнала с него. Никой от двамата обаче не знаеше какво им предстои, а тя бе наясно колко несигурен може да е животът.

Портиерът качи куфарите ѝ горе, а момичетата запищяха, когато видяха ръката ѝ.

— Получила си диамантена гривна! — въодушевено извика Айви, а Джована се разбъбри енергично на италиански.

— Опитах се да му я върна, но той не я прие — срамежливо обясни Гаел, а останалите заявиха, че е луда.

Всички смятаха, че да я задържи е правилното решение. И тя се радваше, че я бе запазила. Имаше особено значение за нея след всичко, което с Робърт бяха споделили.

Той ѝ звънна от летището преди самолетът му да излети и тя отново му благодари за пътуването. Беше вълшебно и много повече, отколкото ѝ се струваше, че заслужава. Никой нямаше право на такъв лукс и разкош, но тя се бе наслаждавала на всяка минута от него, а той нямаше търпение отново да я поглези.

— Ще ми липсваш, Гаел — сериозно каза той по телефона.

— И ти на мен. Но ще се видим в Ню Йорк след няколко седмици — напомни му тя.

Дотогава и двамата щяха да са доста заети. Гаел трябваше да се подготви за януарските ревюта на откутюр, безкрайно дългите проби преди тях и няколко снимачни сеанса за „Диор“.

— Грижи се за себе си — нежно каза той.

— Ти също — отвърна тя с обич.

След минута затвориха. Гаел се усмихна, когато забележа проблясването на диамантената гривна на ръката си. Помисли си колко странно нещо е животът. Отново се сети за Ребека и си каза, че сега трябва да живее и заради нея.

Самолетът излетя от летище „Орли“ и Робърт осъзна, че бе оставил сърцето си в Париж, при една чаровна и смела францужойка от Лион.

Гаел се почувства като опитна пътешественичка, когато се качи на полета на „ПанАм“ в Париж за третото си посещение в Ню Йорк. Беше доста заета с работа предишните седмици. Робърт на два пъти ѝ изпрати рози и няколко любовни телеграми. Гаел нямаше търпение да го види и се хвърли в прегръдката му, когато я посрещна на летището в Ню Йорк. Закара я до хотела, където бе поръчал да напълнят стаята ѝ с рози. Вечеряха в апартамента ѝ и той ѝ разказа какво е планирал за времето, когато тя ще е свободна. Копнееше да я покаже на всички и страшно се гордееше с нея.

На другия ден отидоха в клуб „Сторк“ и пресата буквално полудя, когато влязоха вътре. Бяха най-вълнуващата двойка, макар да не беше необичайно да мернеш Робърт Бартлет в компанията на манекенка. У Гаел обаче имаше нещо невероятно мило, което пресата обичаше, а фотоапаратите бяха влюбени в нея. Изглеждаше умопомрачително на всяка снимка и бе изключително дружелюбна с всички. Беше лесно и приятно да се работи с нея и редакторките от „Вог“ също я обожаваха.

Една Улман Чейс, прочутата главна редакторка, я покани на разговор след снимките. Гаел носеше избраните за нея дрехи с впечатляваща изящност и се справяше прекрасно с новата си професия. Привнасяше лека пакостливост и хумор в тоалетите, което ги правеше забавни и младежки, а не само елегантни. Имаше свой собствен стил и присъствие. Беше естествено красива и снимките ѝ бяха несравними. Никога преди не бе мислила, че може да стане модел, но работата вече бе променила живота ѝ към по-добро във всяко отношение.

— Мисля, че трябва да помислиш сериозно върху следващия етап от кариерата си — каза знаменитата редакторка, след като я покани в кабинета си. — Париж ти даде страхотно начало, но там е различно. Светът на откутюр е по-специален и елитарен. Господин Диор изстреля кариерата ти в небето, но големият бизнес е в Ню Йорк

и, ако искаш сериозен напредък, Гаел, работата е тук. Целият моден свят ще бъде в краката ти. Известните дизайнери, най-четените списания, модерните фотографии и най-добрите възможности за теб са в Ню Йорк. Според мен, би трябвало да помислиш върху това да поживееш тук няколко години. Сега си много популярна и би трябвало да се възползваш от това докато можеш. Знаеш как е в голямата мода — млада си и разполагаш с още десетина години. А после ще можеш да избираш какво да поработваш от време на време. Сега е моментът.

Съветите на тази жена бяха безценни в света на модата. Гаел реши сериозно да обмисли предложението ѝ.

Вечерта каза на Робърт и той не скри възторга си.

Копнееше Гаел да се премести в Ню Йорк. Тя не беше сигурна колко сериозна е по отношение на манекенството — струваше ѝ се лека и кратковременна кариера, но пък ѝ се наслаждаваше безкрайно. Всички в този обичайно коварен свят бяха мили с нея и тя започваше да печели пари, за каквито дори не бе мечтала. А те ѝ осигуряваха чувство за свобода и независимост след ужасите на войната. Изпитваше искрена лоялност към Кристиан Диор за всичко, което бе направил за нея. Обичаше силно и страната си и не искаше да я напуска. Но пък се влюбваше в Робърт все по-силно и ѝ ставаше трудно да бъдат разделени.

— Всичко тук се случва страшно бързо — каза му тя предпазливо.

Тя бе грижливо отглеждана и защитавана от Диор в Париж и знаеше, че не може да разчита на подобно нещо, ако се премести в Ню Йорк. Тук щеше да бъде захвърлена на вълците от модния бизнес, а не се чувстваше готова за това, нито го желаше. Робърт се впечатли, че бе толкова здраво стъпила на земята и не бе позволила на зашеметяващия успех да ѝ завърти главата.

— Зависи какво искаш от кариерата си — отвърна той замислено.

— Отначало се нуждаех само от прехрана. Никога не съм очаквала, че ще се случи нещо подобно.

Отиде в Париж, за да бъде далеч от хората, които я бяха заклеили, да открие Ребека чрез Червения кръст и да си намери работа, за да оцелее. Имаше прекалено много лоши спомени от Лион и не възнамеряваше да се върне да живее там. Или поне не за дълго

време. Не беше мечтала за кариера, макар засега да се справяше чудесно. Но също така знаеше, че това не може да продължи завинаги. Бяха я предупредили да внимава с парите, защото манекенството беше до време и един ден щеше да приключи така бързо, както бе започнало. Моделите бяха като комети в лятно небе. Но ако искаше да се възползва от възможността, сега бе времето.

— Мисля, че за мен ще е страшно да работя тук — каза тя.

— Защо? — любопитно попита Робърт.

Гаел беше умно момиче със здрав морал и бе използвала интелекта и съобразителността си, за да постигне напредък в кариерата.

— В Париж всички ме защитават. А тук няма да е така. Всички във „Вог“ сега са много мили с мен, но това няма да продължи вечно. След известно време ще стана вчерашна новина.

Беше права. Виждаше че това да се случва с други модели, чиято популярност започваше да намалява, както щеше да стане и с нея един ден. На двайсет и една години вече бе на върха, но за колко дълго? А след несигурността на военните години си се представяше като келнерка в някой второкласен ресторант. Сподели опасенията си с Робърт, а той се засмя.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това — каза той, макар да бе съгласен, че тя трябваше да обмисли бъдещето си. — А и винаги ще съм до теб, за да ти дам съвет, ако се нуждаеш.

Робърт се радваше, че Гаел не следваше сляпо нечий съвети. Беше впечатляващо разумна и предпазлива за възрастта си.

— Благодарна съм ти за това — усмихна му се тя.

— Има и нещо друго, което не си обмислила.

— Какво? — невинно го погледна тя.

— Искам да се оженя за теб, Гаел — разчувствано каза той. — Копнея да съм винаги до теб, за да те защитавам. Не само в кариерата ти като модел, но и в живота ти.

Гаел замълча. И тя изпитваше същото към него, но не искаше да прибързват. Страхуваше се да не съсипе онова, което имаха, с прекалени очаквания. Светът в Европа се бе разпаднал. Ами ако се случеше отново? Или ако Робърт се разочарова от нея? Щеше да е далеч от дома и страната си, погълната от силата и живота му. Гаел предпочиташе един нормален живот, който можеше да контролира.

Светът на Робърт беше огромен, а тя още не бе свикнала с него, понякога дори ѝ се струваше страшен.

— Не искам да прибързваме — меко отвърна тя. — Ами ако промениш решението си по-късно или си нещастен с мен, както с бившата си съпруга? Не искам да те направя нещастен.

Гаел заговори със сълзи в очите, а Робърт хвана ръката ѝ. Изглеждаше уплашена и това го трогна.

— Няма да ме направиш нещастен — възрази той. — Ти си пълна противоположност на бившата ми съпруга. Ти си жената, която чаках цял живот.

Тя кимна, а по бузите ѝ потекоха сълзи, които не можа да му обясни. Всеки, когото някога бе обичала, беше загинал във войната. Ами ако и той умре? Щеше да е напълно загубена, ако разчита само на него. Робърт усети, че Гаел трепери, и заговори спокойно.

— Хайде да си дадем малко време. Струпах ти се прекалено много неща наведнъж.

Той я привлече нежно в прегръдките си и усети, че тя се отпусна. Винаги се чувстваше в безопасност с него.

— Няма да позволя да ти се случи нещо лошо отново — зарече се той.

Но Гаел бе видяла колко лесно светът може да се срине и да се случат ужасни събития, които никой не би могъл да предвиди. След подобно преживяване бе трудно да имаш доверие на нещо. Съдбата можеше да промени всичко за миг. И тя го знаеше по-добре от хората в Америка, живели в безопасност по време на войната, макар да бяха загубили близки по чуждестранните бойни полета. Във Франция опасностите бяха в дома ти, в задния ти двор. А за семейства като Фелдман целият им свят се бе обърнал наопаки в собствената им страна. Кой би могъл да предвиди това? Робърт предположи какво се въртеше в ума ѝ. Войната бе оставила сериозен отпечатък там, при това не много отдавна.

Беше ѝ много тежко да се раздели с него, когато се върна в Париж, а той ѝ звънеше всеки ден по телефона, за да провери как е. Не я притискаше да се премести в Ню Йорк или да се омъжи за него, а тя никога не подхвана темата, макар да я обмисляше непрестанно.

Накрая, шест седмици след като напусна Ню Йорк, тя взе решение. Фермерът, който наглеждаше замъка, ѝ се обади и ѝ каза, че

има проблеми и трябва да се върне, за да се погрижи. Не ѝ обясни точно за какво става дума и през уикенда тя се качи с натежало сърце на влака за Лион. Веднага след като фермерът я закара до замъка, разбра какъв бе проблемът. Хората бяха написали ужасни неща по красивата фасада. „Предателка... колаборационистка... курва...“ Сърцето ѝ се сви, когато прочете гнусните обвинения. „Изчезвай... прокълнатата си... отивай в ада, където ти е мястото...“ Омразата им към колаборационистите се бе изляла в гадни обвинения. Зарадва се, че поне родителите ѝ не могат да ги видят. Огледа съсипаните стени и осъзна, че това никога нямаше да свърши. Бяха я заклеили завинаги, независимо че не бяха прави. Никога нямаше да ѝ простят греховете, които не бе извършила. Догади ѝ се.

— Опитвах се да почистя стените — тъжно каза фермерът.

Той изпитваше искрено съжаление към нея, каквото и да беше направила. Беше уплашено младо момиче без близки хора, които да я пазят през последните години на войната, и полудяла инвалидизирана майка, унищожена от Окупацията. Гаел нямаше да е единствената, продала се за парче хляб, ако наистина го беше направила. Фермерът бе по-толерантен от останалите селяни. А нейните спомени от дома ѝ сега бяха свързани със смъртта на родителите ѝ, с немците, които живяха в замъка четири години, с мнението на съселяните ѝ. Беше прекалено жестоко.

— Част от надписите просто не могат да бъдат заличени. Говорих със зидар, можем да подменим някои от камъните или да ги боядисаме.

Всъщност можеше да се направи само едно и тя го знаеше.

— Продай го — тихо каза тя, но той не я разбра.

— Моля?

— Искам да продам замъка.

Беше чувала, че парижани, които още разполагаха с пари след войната, а също и богати американци, купуваха подобни имоти из цяла Франция. Не за много големи суми, разбира се, тъй като продавачите бяха отчаяни и готови да приемат каквото и да е, независимо колко струваше имотът. Нищо във Франция не беше много скъпо сега. Гаел знаеше, че никога вече нямаше да може да живее тук. Беше прекалено болезнено и тъжно. Искаше само спомените от хубавото си детство. Всичко, случило се след като навърши петнайсет, бе кошмар, който

никога нямаше да забрави. И нищо не можеше да го заличи, дори ако успееш да премахнат грозните думи от стените на замъка. Съселяните ѝ я смятаха за курва, предала страната си и продала тялото си на немците. Никой от тях не знаеше за дейността ѝ в Съпротивата. Нямаше причина да им разказва, нито те щяха да ѝ повярват. Повечето от хората, с които работеше, бяха изчезнали, а децата, които бе спасила, бяха разпръснати из цяла Европа.

Тя го помоли да обяви имението за продажба и да го продаде за каквато и сума да му предложат. Фермерът я изгледа изненадан, но я разбра, после ѝ направи предложение. Не бе посмял да го коментира преди. Искаше да купи фермата, обработвана от семейството му няколко поколения. Хората, които се трудеха в нея, бяха починали, а вдовиците им бяха заминали. Покупката щеше да му осигури добро препитание и Гаел смяташе, че той го заслужава заради лоялността му към баща ѝ и отношението му към нея. Споразумяха се за абсурдно дребна сума, която той обеща да изплати за пет години. Бе щастлив от сделката, но изпълнен с дълбоко съжаление към момичето. За радост животът ѝ в Париж бе потръгнал. Гаел носеше семпли, но скъпи дрехи. Изглеждаше изискана и елегантна. Фермерът бе убеден в нейната почтеност, въпреки обвиненията. Съселяните му го критикуваха задето ѝ помагаше да се грижи за имението, но това не го интересуваше. А сега се радваше, че става собственик на огромна ферма. И то на нищожна цена. Гаел не ламтеше за много пари. Просто желаше да остави миналото зад гърба си, ако това въобще бе възможно.

Беше слънчев уикенд и тя се разходи из имота, потънала в спомени. Намери старо колело, което навремето беше на брат ѝ, и го подкара към бараката, където бе укривала децата. Припомни си дългите месеци, през които посещаваше Ребека в лагера. Спря до потока, където играеха като деца, а родителите им се караха, когато изчезнеха за часове. Спомни си родителите си в по-щастливи времена, когато бяха млади и силни, а майка ѝ — със здрав разум. Също и белите, които вършеше заедно с брат си, и как той после я обвиняваше за всичко. Усмихна се и избърса сълзите си.

В късния съботен следобед направи последното си поклонение. Отиде до старата къща на семейство Фелдман. Остана там дълго време, права под дървото, откъдето бе видяла как ги арестуваха в

онази ужасна сутрин. Сега две малки момиченца тичаха навън-навътре, а млада жена внимателно ги наблюдаваше. Къщата бе прясно боядисана, а в предната градина имаше цветя. Нов живот. След малко майката на децата паркира син делахей отпред и излезе от колата, в кожено палто и модна шапка. Очевидно състоятелни хора бяха купили красивата къща. Домовете на депортираните евреи можеха да се купят из цяла Европа на нищожна цена. Имаше и спекуланти, които ги купуваха, а после препродаваха на реалната им цена и трупаха цели състояния в края на войната. Не се замисляха кой бе живял там и какво му се беше случило. Двете малки руси момиченца ѝ напомниха за нея и Ребека като деца. Гаел плака по целия път към къщи. Качи се на тавана, където с родителите си бяха прекарали последните пет години в замъка. Нямахше търпение да продаде имота и да се освободи от всички кошмарни спомени.

В неделя, преди да замине, посети гробовете на родителите и брат си и се сбогува с тях.

— Съжалявам — прошепна просълзена.

Тъгуваше задето не бе успяла да ги спаси, задето им обръщаше гръб и продаваше замъка, притежаван от семейството ѝ в продължение на много поколения. Но знаеше, че трябва да започне нов, по-добър живот и да се освободи от миналото си във Франция. Затвори вратата след себе си с надеждата, че никога вече няма да види това място. Каза на фермера да вземе каквото иска от къщата. Той я закара до гарата и отново ѝ благодари за всичко, после стисна сърдечно ръката ѝ.

— Късмет, госпожице — пожела ѝ той.

Обеща да се свърже с агент по недвижими имоти и с адвокат от нейно име и да ѝ се обади, когато получи оферта за замъка. И пак щеше да се опита да премахне обидите от стените преди продажбата, от уважение към нея.

— Късмет и на вас — отвърна тя с тъжни очи и унила усмивка.

Той застана и се загледа в отдалечаващия се влак, припомни си баща ѝ, красивата ѝ майка, пакостливия ѝ брат и Гаел като малко момиченце. Имаше деца на нейната възраст, а сега бе горд земевладелец. Безмълвно ѝ пожела всичко най-хубаво, качи се в колата си и потегли. Видя как тя погледна през прозореца на влака към дома, който толкова беше обичала в миналото.

Не спомена нищо за уикенда на Робърт. Нито за посещението в дома си, нито какво бе видяла там. Не можеше да намери подходящите думи. Беше прекалено засрамена. И за пореден път се чувстваше болезнено наранена.

Вместо това му изпрати телеграма: „Премествам се в Ню Йорк. Обичам те.“ Това бе единственото, което имаше значение. Робърт беше нейното бъдеще. Всичко друго бе в миналото и искаше да го забрави.

Със същата решителност, с която обяви замъка за продажба, Гаел се премести да живее в Ню Йорк. Сега животът ѝ щеше да бъде още по-лесен. Нямаше да има дом във Франция, а това ѝ се виждаше като ново начало. А ако намразеше живота в Ню Йорк, винаги можеше да се върне в Париж.

В деня след завръщането си от Лион Гаел предупреди мадам Сесил, че напуска. Тя разбираше решението на младото момиче да се премести в Ню Йорк и го смяташе за правилно. Помоли я да остане още два месеца и Гаел се съгласи, после звънна на Робърт и му съобщи, че ще пристигне в Америка през май. Той беше щастлив. Не беше я притискал да вземе решение, но се надяваше да го направи. Сега всичко останало бе лесно.

През май Гаел се сбогува разплакана с момичетата. Имаше среща и с господин Диор. Той се държа мило, както винаги, пожела ѝ късмет и я увери, че ще им липсва. Мадам Сесил се разплака, когато се разделяха.

— Вие ми спасихте живота — каза ѝ Гаел с насълзени очи, когато се прегърнаха.

— Грижи се за себе си — отвърна мадам Сесил. — Идвай да ни виждаш.

Гаел обеща да го направи.

На сутринта, когато напусна Париж, всички момичета си бяха вкъщи, за да се сбогуват с нея. Бяха си взели почивен ден и всички плакаха. Обещаха си да поддържат връзка и се разделиха. Гаел се чувстваше ужасно по време на полета до Ню Йорк. За първи път пътуваше натам съвсем сама и мислеше само за Робърт, който я очакваше. Беше твърдо решена да гледа само напред.

Когато видя Робърт, я заля радост и облекчение. Почувства се като преродена. Той ѝ беше намерил малък обзаведен апартамент на Парк авеню. Само временно, разбира се, за да ѝ даде възможност да се съвземе и да започне работа, преди да кроят планове за бъдещия си

живот. Тя вече имаше срещи във „Вог“, а няколко агенции за модели също ѝ бяха изпратили предложения. Предстояха ѝ снимки за „Вог“ и „Харпърс Базар“ през юни. Новият ѝ живот започваше. Все повече се уверяваше, че бе взела правилното решение. А Робърт бе доволен, че бе имала смелостта да се възползва от момента. За първи път Гаел щеше да живее сама. На двайсет и една години ѝ се струваше, че притежава света.

Робърт изчака търпеливо фурорът от пристигането ѝ да отmine, защото знаеше колко натоварена щеше да е с работа. Той не бързаше. След три седмици отидоха във вилата му в Саутхамптън. Обядваха на терасата с гледка към океана. Гаел си помисли каква късметлийка бе, че седи тук с него, а той ѝ се усмихна и коленичи пред нея. Чакаше този момент от деня, когато се запознаха.

— Гаел де Барбет, знам, че сега си важна личност с блестяща кариера — пошегува се той, макар това да си бе чистата истина. — Но би ли ми оказала честта да се омъжиш за мен?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Това бе най-щастливият момент в живота ѝ. Кариерата ѝ като модел бе вълнуваща, но най-голямото ѝ желание беше да стане съпруга на Робърт и да сподели живота му.

— Да, ще го направя — прошепна тя.

Робърт я целуна и сложи зашеметяващо красив диамантен пръстен на безименния ѝ пръст. Гаел не можеше да повярва на късмета си. Беше преживяла ужасите на войната, мъката да изгуби всички обичани от нея хора, а сега бе с този прекрасен мъж, който искаше да я обича и защитава и да я направи своя съпруга. Трудно ѝ бе да разбере как бе заслужила това и защо същото не бе се случило и на Ребека. Но съдбата бе предопределила да е тук и да тръгне по нов път с Робърт. След толкова много загуби се чувстваше благословена.

През целия уикенд обсъждаха плановете си. Тъй като тя нямаше семейство и приятели в Ню Йорк, решиха да направят скромна сватба и да прекарат медения си месец в стария му семеен дом в Палм Бийч. Робърт произхождаше от старо аристократично семейство и къщата бе принадлежала на баба му и дядо му. Имаше щастливи детски спомени оттам и искаше да ги сподели с Гаел. Определиха датата на сватбата за Четвърти юли. Предстоеше им да свършат безброй неща.

— Искаш ли да спра да работя, Робърт? — попита го тя сериозно.

Беше готова на тази саможертва заради него. Той бе най-важният, а не кариерата ѝ. В много отношения Гаел бе старомодна жена.

— Зависи само от теб — небрежно отвърна той. — Защо не се позабавляваш известно време? Можеш да се пенсионираш винаги, когато поискаш.

Това ѝ се стори разумно и тя се съгласи.

Новината за годежа им заля пресата след по-малко от седмица. Прочутият ерген, най-желаната партия в Ню Йорк вече не бе на разположение. Мигновено двамата се превърнаха в краля и бъдещата кралица на светското общество в града. Всички искаха да устроят приеми в тяхна чест. От „Вог“ настояха да изберат венчалната ѝ рокля и да отразят сватбата, макар тя да ги увери, че събитието ще е съвсем скромно и в тесен кръг. Робърт организира коктейл, за да я представи на най-добрите си приятели, и Гаел ги хареса. На сватбата бяха поканени само двайсет от най-близките му хора.

Приятелите ѝ в Париж също научиха новината. Момичетата, с които бе живяла и работила, ѝ изпратиха поздравления. Получи телеграми от господин Диор и Сесил, които ѝ пожелаваха безкрайно щастие и късмет.

После Гаел усърдно се зае с работата си в Ню Йорк. Робърт беше уредил церемонията да се проведе в луксозния му апартамент на последния етаж на тузарска кооперация на Пето авеню с изглед към Сентрал Парк. След краткия прием, на сутринта щяха да заминат на сватбеното си пътешествие в Палм Бийч. Искаха да отидат и до Европа, но там все още не бе напълно спокойно. А и Гаел бе щастлива в Съединените щати и прекрасния му дом във Флорида.

Животът им заедно бе истинска вихрушка, с безбройните им делови ангажименти и подготовката за сватбата. Големият ден отлетя като миг и преди да се усетят, вече пътуваха със самолета за Маями като господин и госпожа Робърт Бартлет. Сватбата бе чудесна, малка и интимна, точно това, което искаха. Гаел сияеше, а Робърт твърдеше, че е най-щастливият човек в света. Никой от двамата не се притесняваше от двайсет и осем годишната разлика във възрастта им. Без да се стреми към подобно нещо, Гаел се бе омъжила за един от най-богатите хора в Ню Йорк, който я боготвореше. Съдбата най-после бе настроена благосклонно към нея. Тежките моменти и ужасните спомени от войната избледняваха зад гърба ѝ. Пристигнаха във Флорида и тя се

изненада за пореден път, когато видя дома му в Палм Бийч, който бе не по-малък от замъка им в Лион. Вече му беше разказала за семейния си дом, но не искаше да го води там. Надяваше се, че имотът ще бъде продаден скоро, а тя ще може да затвори и последната страница от миналото. Животът ѝ вече бе тук, обичаше съпруга си и вече се представяше като Гаел Бартлет.

В къщата в Палм Бийч прекараха трите седмици на медения си месец. Модната индустрия затваряше през август и Гаел нямаше никакви ангажименти, затова се върнаха в Ню Йорк и прекараха месеца във вилата в Саутхамптън, където тя се запозна с още някои от приятелите му. Устроиха няколко пищни приема и всички се забавляваха чудесно.

Върнаха се в града след Деня на труда и тя бе засипана с работа и ангажименти. Робърт също беше много натоварен. Гаел освободи мебелирания апартамент под наем три дни преди сватбата, а в средата на септември получи телеграма от Луи Мартен, старият фермер, който ѝ съобщи, че банкиер от Париж направил оферта за замъка и останалите ферми в имението. Предлаганата сума беше нищожна, като се имаха предвид размерът на имението и историята на замъка, но тя искаше да се отърве от него. Изпрати му обратна телеграма, че приема предложението, и го увери, че не иска нищо от къщата. Продаваше я заедно с мебелите, семейните картини, повечето от които не бяха ценни, сребърните прибори, ленените покривки и чаршафите и всичко друго, съсипано от немците през четирите им години престой там.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш? — попита я Робърт, когато му разказа за офертата.

Продаваше семейния си дом за мизерна сума и той се страхуваше по-късно да не съжالياва. Но Гаел бе твърдо убедена, че никога вече не желае да види мястото. А и сега живееше в Съединените щати с него. Нямаше смисъл да пази имота, макар Робърт да ѝ предложи помощта си и да я увери, че биха могли да наемат грижлив стопанин на замъка. Предложението му бе изключително щедро и тя му благодари, но отказа. Продажбата стана веднага и тя изпита истинско облекчение. Парите бяха преведени по сметката ѝ в Ню Йорк и Гаел бе сигурна, че постъпва правилно. Парижкият банкиер се уреди със страхотен имот и ѝ писа, че е много щастлив от сделката. Тя не съжали нито за миг.

В края на септември Гаел бе щастлива с Робърт, но и доста уморена от работата. Направи няколко фотосеанса за големи списания, безброй реклами и се появи на ревюта за трима дизайнери, сред които Норман Норел и Чарлс Джеймс. Но никой от тях не можеше да се сравнява с Кристиан Диор. Агенцията ѝ осигуряваше непрестанни ангажименти, кариерата ѝ процъфтяваше, а Робърт се гордееше с нея. Снимаха ги навсякъде, където отиде, а пресата ги наричаше „Златната двойка“. И двамата работеха много, макар че се и забавляваха. Гаел беше отслабнала доста, повече отколкото професията ѝ изискваше, и Робърт настоя да отиде при лекар. Искаше да се увери, че е добре и здрава. Гаел твърдеше, че се чувства отлично, а когато се върна от доктора, изгледа съпруга си смутено.

— Какво каза докторът? — попита Робърт.

Беше сигурен, че и според него е прекалено слаба, дори за модел. Той самият го виждаше и се тревожеше за нея.

— Прекалено слаба си, нали? — притисна я Робърт.

— Да — призна тя. — Но лекарят каза, че съм на програма за надебеляване, която наистина ще свърши работа.

— И каква е тя? — попита Робърт учудено.

Гаел се засмя, обви ръце около него, целуна го и му прошепна голямата новина. Най-прекрасната, която съпругът ѝ някога бе чувал.

— Ще си имаме бебе — свенливо каза тя.

Изглеждаше развълнувана и щастлива, а той я притисна към себе си и отново я целуна.

— Мили боже! Кога? Това е фантастично!

— Забременяла съм преди около два месеца, сигурно веднага след като се оженихме. Бебето ще се роди в края на април или началото на май.

И двамата бяха развълнувани и щастливи, макар Робърт да подметна, че ще е старец, когато бебето се роди. Щеше да навърши петдесет. А Гаел щеше да е майка на двайсет и две.

— Какво каза докторът за работата ти? — тревожно попита Робърт.

Гаел работеше страшно много, а снимките продължаваха безкрайни часове, дори дни.

— Каза, че мога да правя каквото си искам, стига да не прекалявам. Или да не извърша нещо откачено, като яздене на кон или

каране на ски. Според него, няма да ми проличи до декември, тъй като съм висока, а в момента и прекалено слаба. Предполагам, че след това ще ми се наложи да разглася новината.

— Не трябва ли да ги предупредиш? Възнамеряваш ли да работиш след раждането на бебето? — попита той. — Би могла да си починеш известно време, а после да се върнеш.

Той винаги се отнасяше с разбиране към кариерата ѝ.

— Не знам. Няма да ме искат, след като ми проличи, така че след декември няма да мога да работя. Ще видя как ще се чувствам след раждането.

Нямаше да е лесно да се откаже от кариерата си, но пък не се нуждаеше от парите, бе омъжена за Робърт. Знаеше, че е истинска късметлийка.

— Може би ще пожелаеш да си рентниерка — усмихна се той и отново я целуна.

— Не искам да се възползвам от теб, Робърт.

Гаел не желаше той да си помисли, че се е омъжила за него заради парите му, макар че той бе наясно с истината. А и му харесваше идеята тя да си остане у дома с бебето. Но решението си зависеше само от нея. Той не искаше жена му да се отегчава, нито пък да я лиши от кариерата ѝ като модел.

След първоначалното въодушевление, Гаел забеляза тревога в очите на Робърт и веднага заподозря каква е причината. Страхуваше се, че нещо ужасно може да се случи с бебето, също както с момиченцето му.

Тя съобщи на агенцията си за бременността през ноември. Никой досега дори не бе заподозрял подобно нещо. Всички бяха разочаровани. Гаел беше най-търсената им манекенка. Споразумяха се след януари да не ѝ уреждат ангажименти, защото вече щеше да ѝ личи.

Гаел продължи да работи със същото темпо. Чувстваше се чудесно и нямаше проблеми с бременността, въпреки постоянните тревоги на Робърт. И двамата се радваха за бебето и прекарваха часове в обсъждане на различни имена. Тя предпочиташе френските, които той също харесваше за момиченце, но за момче предпочиташе някое от имената на своето семейство.

Гаел направи последните си снимки за „Вог“ няколко дни преди Коледа. Вече определено започваше да ѝ личи. Прекараха празниците у дома. През следващите три месеца Гаел често излизаше на обяд с приятелки, посещаваше изложби и музеи, четеше много и подготвяше детската стая. Обзаведе я в бяло, защото не знаеха дали ще имат момче или момиче. Робърт ѝ призна, че се надява на дъщеря. Не можеше да си представи нищо по-прекрасно от момиченце, което прилича на красивата си майка. Детето, починало по време на първия му брак, бе оставило празнина, която нищо не можеше да запълни. Той все още се тревожеше за здравето на бебето, а и на Гаел. Не можеше да понесе мисълта, че би могло да им се случи нещо. Това бе най-ужасният му кошмар, макар да се опитваше да крие страховете си от Гаел.

— Няма ли да си недоволен, ако не родя син, който да носи името ти? — попита Гаел.

Бяха обсъждали и идеята за второ дете, но като имаше предвид възрастта си, Робърт смяташе, че едно дете щеше да им е достатъчно и Гаел се съгласи.

— Ни най-малко — отговори той.

Според него, с момичетата беше по-лесно, особено когато си припомнеш какво бе причинявал на родителите си докато растеше. Копнееше за дъщеричка.

Радваше се, че бременността на Гаел преминава леко. Въпреки слабата ѝ фигура, бебето изглеждаше едро и накрая и двамата се забавляваха с огромния ѝ корем. Лекарят също потвърди, че бебето ще е едро.

Светският им живот почти замря през последните седмици на бременността. Гаел беше изморена, чувстваше се неудобно и не искаше да излиза, а Робърт харесваше кротките им вечери насаме. През последните три месеца Гаел се наслаждаваше на свободното си време, записа се в класове по ренесансово изкуство в Метрополитън музей. Дните на бременността минаха бързо.

За уикенда преди очакваната дата заминаха за вилата в Саутхамптън. Разхождаха се по плажа, хванати за ръка, почиваха си, а вечерта се прибраха у дома в Ню Йорк. Пригответе си вечеря заедно, тъй като готвачката им почиваше в неделя. Гаел все още понякога се чувстваше виновна заради луксозния си живот, но Робърт беше свикнал да живее добре. Не беше претенциозен, нито се фукаше, но бе

много богат, обичаше хубавия живот и бе щастлив да го сподели с нея. Гаел постепенно се приспособяваше към навиците му и също се радваше на стила му на живот. Солидното му състояние бе натрупано от праядо му по бащина линия, но и майка му произхождаше от богато семейство. Робърт беше истински филантроп и правеше огромни дарения за благотворителност. Той вече планираше специален фонд за бебето и се опита да го обясни на Гаел, но ѝ се стори прекалено сложно. Тя оставяше финансите на него, а парите от замъка, заедно със спечеленото от манекенството, Робърт ѝ бе помогнал добре да инвестира. Разбира се, сумата беше нищожна в сравнение с притежаваното от него. Гаел я наричаше „зестрата“ и се шегуваше с това, но беше благодарна да разполага и със собствени пари. Благодарение на щедростта му беше спестила повечето пари, спечелени в модния свят, с изключение на онези, които харчеше за дрехи и подаръци за Робърт, както и за дребни екстравагантности. Харесваше ѝ да е независима жена.

След вечерята си легнаха рано. Гаел заспа, докато Робърт масажираше гърба ѝ. Беше невероятно добър към нея и страшно се вълнуваше за бебето, което риташе постоянно. Гаел се събуди в четири сутринта с остри болки в долната част на корема. Изчака известно време и контракциите се засилиха. Надигна се, запали лампата и Робърт веднага се събуди.

— Добре ли си? — замаяно попита той, а тя му се усмихна.

— Мисля, че става нещо — предпазливо каза тя и в същия миг получи нова контракция.

Робърт се стресна.

— Обади се на доктора — нервно каза той.

— Прекалено е рано. Да почакаме.

Гаел не искаше още да отива в болницата. Чувстваше се по-удобно у дома.

— Не — решително възрази той. — Няма да чакаме.

Искаше тя да е на безопасно място в болницата и в добри ръце, не възнамеряваше да рискува с нея или бебето. Бяха резервирали най-големия частен апартамент в болницата, който имаше собствена просторна всекидневна за посрещане на гости, а гинекологът на Гаел бе сред най-добрите. Вероятно щеше да остане в болницата една седмица, а Робърт можеше да ѝ прави компания. Мястото беше толкова

луксозно, че приличаше повече на петзвезден хотел, отколкото на болнично заведение. Робърт беше проверил всичко. Не искаше бебето му да се роди във второкласна болница, особено ако имаше някакъв проблем. Беше дори прекалено загрижен, макар Гаел да бе сигурна, че няма повод за тревоги.

Тя отиде да си вземе душ и обеща да звъдне на доктора, ако контракциите продължат. Робърт вече беше облечен и се бе обадил на лекаря.

— Мисля, че наистина се случва — прошепна тя.

После го погледна нервно със сълзи в очите. Внезапно се уплаши, за първи път.

— Робърт, страх ме е. Ами ако се случи нещо? Или бебето не е наред? Или ако умре... или ако аз умра...

Тя внезапно се паникьоса, а той я прегърна нежно и усети, че трепери. Робърт знаеше, че всичко това бе възможно, но не го сподели с Гаел.

— Всичко ще е наред, обещавам ти — спокойно каза той.

Беше се забавил доста с децата и сега беше паникьосан възрастен баща. Но пък никога не бе обичал друг човек така, както обичаше Гаел. Не искаше нищо лошо да се случи с нея или бебето.

Помогна ѝ да се облече и през цялото време отчиташе на колко време са контракциите. Вече бе шест сутринта и лекарят им каза да тръгват към болницата. Искаше да прегледат Гаел, а той също щеше да дойде веднага, ако тя наистина раждаше. Беше ги предупредил, че първото бебе не се появява бързо и, дори ако родилните болки бяха започнали, не очакваше тя да роди до късно през нощта или на следващата сутрин. Гаел нямаше представа какво да очаква, нямаше опит с никоя от приятелките си. Нямаше леля, сестра, майка ѝ бе починала. Надяваше се всичко да мине добре, а и лекарят ѝ бе изключително компетентен. Робърт искаше най-доброто за съпругата и детето си и плащаше щедро. Сметката от престоя в болницата щеше да е по-голяма, отколкото ако бяха отседнали в „Риц“.

Робърт искаше да остане с нея по време на раждането, а и тя нямаше нищо против, но болницата не позволи. Подобно нещо бе в нарушение на правилата и се считаше за недопустимо. Мъжете не трябваше да стават свидетели на ражданията, а и докторът я увери, че ще е по-спокойна с медицинските сестри около нея. Можеше да се

види с Робърт след раждането, когато си оправеше косата и се гримираше, пошегува се той. Гаел не беше съгласна с него, но не успя да го убеди. Дори му беше предложила да роди у дома, което според него бе варварска идея. Само бедните жени раждаха у дома, в присъствието на съпрузите си. Лекарят ѝ каза, че Робърт може да припадне, ако наблюдава раждането. Обясни ѝ, че мъжете не били подготвени за такова нещо. Добави също, че съпругът ѝ може да се почувства различно по отношение на нея, ако стане свидетел на раждането. Докторът разполагаше с безброй аргументи и дори се опита да я накара да се почувства неудобно задето молеше да нарушат правилата. Гаел бе упорита и убедителна, но не постигна нищо, макар да ѝ се искаше Робърт да е до нея.

Портиерът им бе поръчал такси и на път към болницата Гаел отново повтори на Робърт, че държи той да е до нея. И двамата обаче знаеха, че това бе невъзможно.

— Докторът каза, че може да припаднеш — усмихна се Гаел, когато получи нова контракция и стисна ръката му.

Контракциите се засилваха и Робърт се радваше, че вече пътуват към болницата. Настаниха я в елегантен апартамент. Спалнята беше стерилна и личеше, че се намират в болнично заведение, но всекидневната бе луксозно мебелирана. Там посрещаха гости и показваха бебето. Болницата разполагаше с много добър готвач, който се грижеше за богатите светски дами.

Прегледаха Гаел и я увериха, че до раждането остават поне няколко часа. Засега нямаше спешна нужда от доктора, а и той щеше да пристигне по-късно сутринта. Гаел попита дали може да се прибере у дома, но ѝ отказаха. Трябваше да остане под наблюдение, което ѝ се стори отегчително и вбесяващо. Не виждаше причина да лежи там, след като бебето не бързаше да се появи на бял свят.

— Искам да се прибера у дома — каза тя на Робърт, след като я прегледаха.

Не виждаше смисъл да чака в болницата в продължение на часове, правилата ѝ се струваха прекалено строги.

— Да останем заради моето спокойствие — нежно отвърна той. — Не искам да попаднем в задръстване и да родиш бебето по пътя.

— Хората раждат на полето всеки ден — напомни му тя, а той размаха пръст към нея.

— Бъди добро момиче!

Контракциите се засилваха и час по-късно Гаел вече не настояваше да се прибере у дома. Не можеше да говори от болка.

— Искате ли съпругът ви да си тръгне? — попита я сестрата след поредния преглед.

Разширението ѝ бе само два сантиметра и сестрата ѝ каза, че има още доста време до раждането, което я разочарова. Силните болки я караха да мисли, че раждането приближава. Подразни се от въпроса на сестрата за тръгването на Робърт. Очевидно болничният персонал не искаше той да се мотае там. Смятаха, че трябва да се прибере у дома и да чака новината.

— Не, не искам да си тръгва! — изляя тя на сестрата. — Робърт няма да си ходи докато не вляза в родилната зала. Искам да е до мен. И също така искам да види как се ражда детето му.

Сестрата кимна и излезе от стаята. Съобщи на старшата сестра, че госпожа Бартлет е французойка, има свои идеи за раждането и настоява съпругът ѝ да е до нея. Сестрата предпочиташе пациентки, които оставят съпрузите си пред вратата на болницата, за да не ѝ се налага да се разправя с нервни бащи, но пък Робърт не беше създавал проблеми досега. Беше загрижен и внимателен, не пречеше с присъствието си.

— И аз винаги съм смятала, че съпрузите трябва да остават до жените си, ако те искат това — отбеляза старшата сестра. — Така раждането може да мине по-леко и ще е чудесно и за двамата родители.

Тя се усмихваше спокойно. По-младата сестра я изгледа ужасено и излезе от стаята, а старшата сестра се засмя. Нейните разбирания бяха по-либерални от тези на подчинените ѝ. Според нея, ако двойката бе създала бебето заедно, нямаше причина двамата да не участват в раждането. Може би за жената ще е по-добре, отколкото да е заобиколена само от непознати. Но лекарите и болничната политика бяха абсолютно категорични. Сестрата се възхищаваше на Гаел задето поне бе настояла да наруши правилата и се отби да я види. Тя трепереше, пребледняла, измъчвана от болки, но не искаше лекарства.

— Справяш се чудесно — окуражи я старшата сестра и се усмихна на Робърт, който изглеждаше разтревожен.

— Нормално ли е да изпитва такива болки? — попита той.

Робърт не беше присъствал на раждането на първото си дете и нямаше представа какво да очаква. Състоянието на Гаел му се струваше кошмарно.

— Да, нормално е — увери го сестрата, но не му обясни, че предстои да стане още по-лошо. — Бебето е едро, а съпругата ви се справя чудесно.

Тя се усмихна на Гаел. Контракциите вече бяха на две минути. Бяха в болницата от цели пет часа, а докторът щеше да пристигне най-рано след час. Робърт смяташе, че трябва да дадат на Гаел нещо за силните болки, но тя твърдо отказваше да вземе лекарства.

— Добре ли си? — прошепна ѝ той, когато сестрата излезе от стаята. — Защо не се съгласиш да ти дадат нещо?

Мразеше мисълта, че любимата му страдаше.

— Искам да си тук — отговори тя, като стисна ръката му. — Имам нужда от теб.

— Тук съм, скъпа. Няма да си тръгна.

Гаел се бори още час с контракциите, докато чакаха пристигането на лекаря, а Робърт едва издържаше. Не разбираше защо просто не ѝ направеха обща анестезия, но сестрата му обясни, че Гаел трябва да се напъва, когато настъпи моментът, а за това трябва да е будна. Робърт знаеше, че никога вече не би искал тя да преживее подобно нещо, независимо колко млада и здрава беше.

Контракциите бяха толкова силни и честни, че се сляха в една зверска продължителна болка. Робърт искаше да се обади на лекаря и да го помоли да дойде веднага, но Гаел не му разреши.

— Ще те отпратят — тъжно изхленчи тя.

— Няма значение. Трябва да ти дадат нещо...

— Предпочитам ти да си до мен — отвърна тя.

— Какво има? — уплаши се той.

Беше бяла като платно и Робърт искаше докторът да е тук, но Гаел стискаше здраво ръката му и не му позволяваше да я изостави, нито да повика сестрата.

— Мисля, че бебето идва — отчаяно каза тя.

Струваше ѝ се, че всички сили на ада я пронизваха с нажежени остриета. Робърт обаче смяташе, че това е невъзможно, тъй като сестрата каза, че раждането ще е след няколко часа. Той ужасено си помисли, че нещо не беше наред.

Гаел се опита да седне и стисна ръката му още по-здраво. Болката ставаше непоносима, а Робърт я гледаше паникьосано. Сестрата влезе в стаята и ѝ се скара.

— Спри да се напъваш! Докторът още го няма. Ще се нараниш!

Но Гаел не я слушаше. Сестрата нареди на Робърт да напусне стаята.

— Съпругата ви не ни помага — ядосано каза тя. — Трябва да си тръгнете.

— Никъде не отивам — решително възрази той.

Гаел го стисна с всички сили, изпищя и се отпусна на леглото. Бебето проплака под завивките. Робърт се вторачи в дъщеря си и по бузите му потекоха сълзи. Гаел се опита да види бебето и се усмихна през сълзи. Робърт я целуна нежно. Никога в живота си не бе обичал някого така.

— Честито! — каза сестрата, а Гаел се засмя.

— Да, жена ми е герой — гордо отвърна Робърт.

Сестрата извика дежурния лекар да пререже пъпната връв. Вече бяха увили бебето, когато докторът влезе.

— Какво става тук? — попита той строго.

Робърт и Гаел се засмяха.

— Знаех, че ще родя — отговори Гаел, — а сестрата непрестанно ми повтаряше, че не съм готова и нямам достатъчно голямо разширение.

— Понякога нещата могат да се променят много бързо, но обикновено не се случва при първо раждане — мрачно изсумтя докторът, опитвайки се да прикрие грешката на сестрата.

— Тя ми каза да не се напъвам, но не можех да спра. А и съм щастлива, че Робърт беше тук.

— Аз също — радостно добави Робърт, вторачен в дъщеря си, която заспа в прегръдките на майка си.

Гаел искаше да кърми бебето си, нещо, което не бе изцяло прието в светското общество. Кърменето не бе на мода сред жените от хайлайфа.

— Е, вие двамата определено успяхте да предизвикате хаос в болничната политика — каза докторът, като се опита да бъде спокоен.

Той обичаше раждания по правилата, когато бащата седеше в чакалнята или в дома си, а майката бе упоена, доколкото можеше, а не

бащи в родилната зала и майки, които не искаха те да си тръгнат и отказваха лекарства.

Медицинската сестра се оплака на старшата, която се усмихна.

— Браво на нея — каза тя. — Може би някой ден ще променим правилата.

Сестрата завъртя очи и напусна стаята, за да нагледа родилката и да отнесе бебето да бъде премерено.

Помогна на Гаел за тоалета и се изненада, че младата жена не искаше да се гримира и не се вълнува как изглежда. Обикновено всички настояваха да изглеждат добре след раждането, докато Гаел само искаше да е до мъжа си и да го целува. Сестрите предположиха, че причината е във френския ѝ произход. След малко върнаха бебето, което тежеше четири килограма и половина. Беше красиво момиченце, което приличаше повече на баща си.

Бяха се разбрали да кръстят бебето Доминик, ако е момиченце. Решиха, че името му отива идеално. Робърт се радваше, че дъщеря му прилича на него, и смяташе Гаел за най-забележителната жена в света. А тя лежеше спокойно, сякаш нищо не бе станало. Нямаше и следа от страданията ѝ. Беше усмихна и щастлива, а бебето спеше в ръцете ѝ. Доминик Давънпорт Бартлет току-що бе пристигнала. Давънпорт беше моминското име на майката на Робърт и Гаел го прие. Искаше второто име на дъщеря ѝ да е Ребека, но не възрази на съпруга си. Семейните традиции бяха важни за него и тя искаше той да е щастлив. Вече имаше всичко. Съпруг, когото обичаше, и красива дъщеричка. Животът ѝ наистина беше като вълшебна приказка.

Робърт се тревожеше за здравето на бебето и извика кардиолог педиатър, който да го прегледа. Доминик беше съвсем здрава. След една седмица в болницата Гаел и Робърт отведоха детето си у дома, заедно с бавачката, която бяха избрали да се грижи за него. Гаел би предпочела да поеме грижите сама, но Робърт искаше да им остава време, да пътуват заедно и да се наслаждават на живота. Присъствието на гувернантката бе разумно и удобно, но оставяше прекалено много свободно време на Гаел.

Двамата с Робърт обсъдиха връщането ѝ на работа, но Гаел нямаше желание да работи, след като бебето се появи. Щеше да ѝ бъде трудно да ограничи ангажиментите си и се страхуваше, че няма да прекарва достатъчно време с Робърт и бебето. Два месеца след раждането на Доминик тя съобщи в агенцията си, че повече не смята да работи. Обичаше работата си като модел, която бе забавна и вълнуваща, а и се оказа божи дар за нея в Париж след войната, но сега имаше съпруг и дете и бе готова да се откаже от кариерата си. Беше само на двайсет и две, но бе навлязла в нов етап от живота си. Осъзнаваше каква късметлийка е и не приемаше щастieto за даденост.

Понякога майка ѝ силно ѝ липсваше, искаше ѝ се Агата да можеше да види бебето. Тъжно ѝ беше, че няма баби и дядовци, нито други роднини, но пък Робърт компенсираше напълно тази липса. Той обожаваше бебето, макар ненужно да се тревожеше за здравето му. Доминик се превърна в радостта на живота му. Винаги, когато си беше у дома, я носеше на ръце, говореше ѝ, четеше ѝ книжки, когато стана достатъчно голяма, за да ги разбира, слагаше я да си легне и полудяваше от страх, когато се разболееше. Гаел също прекарваше много време с нея и я обичаше безкрайно. Но Доминик бе страстта и най-ценното съкровище на Робърт. Нищо, което тя направеше, не му се струваше нередно. А когато майка ѝ или гувернантката ѝ се караха, тя тичаше при баща си да я спаси, а той отменяше всяко наложено наказание, колкото и да бе леко. Доминик беше неговата малка глезена

принцеса, въпреки неодобрението на Гаел. Тя имаше по-различни идеи за отглеждането на децата, а и нейните родители бяха изключително строги. Робърт, разбира се, беше на друго мнение.

— Как да я накарам да се държи добре, когато ти непрестанно я глезиш? — оплакваше се Гаел напразно.

Робърт не искаше да наказват Доминик, нито да ѝ се карат. Гаел бе наясно, че това се дължеше на страховете му, свързани със смъртта на първата му дъщеричка, но Доминик бе здраво и силно дете. Робърт обаче не можеше да го превъзмогне. Беше луд на темата безопасност. Дори нае спасител за басейна им в Саутхамптън, което според Гаел бе излишно. Но тя обичаше съпруга си и не искаше той да се тревожи. Робърт пък държеше дъщеря му да е щастлива. Неговите родители бяха строги с него, когато беше малък, и той не желаше да бъде същият с Доминик. Беше типичният притеснителен и прекалено отстъпчив възрастен родител, докато Гаел безуспешно се мъчеше да осигури баланс, граници и разумна дисциплина. Глезотията и поведението на Доминик често причиняваха спорове между съпрузите. Гаел осъзнаваше от самото начало колко разглезена бе дъщеря ѝ. Доминик пищеше и се тръшкеше, когато не получаваше онова, което искаше. Майка ѝ бе недоволна от това, но всеки път, когато се опиташе да вкара дъщеря си в правия път, тя се втурваше към баща си, Робърт застава на нейна страна и молеше за снизходителност. Нежното му сърце и любовта му към Доминик не ѝ се отразяваха добре, но Гаел бе принудена да си мълчи, за да осигури щастието на съпруга си. Доминик притежаваше остър език и често напомняше на Гаел за майка ѝ, която бе мрачна и строга жена. Гаел не бе сигурна, че глезотиите на Робърт щяха да направят дъщеря ѝ щастлива в по-късни години. В живота ѝ нямаше правила и ограничения и когато баща ѝ бе наоколо, ѝ бе разрешено да прави каквото си поиска. Доминик знаеше много добре как да очарова и манипулира баща си, но често бе нацупена и ядосана на майка си без причина. Конкурираше се с нея за вниманието на Робърт, макар да не бе нужно, тъй като той обичаше и двете им. Доминик искаше баща си само за себе си, а на майка си гледаше като на съперница. И никакви уверения в обратното не можеха да променят мнението ѝ. Робърт критикуваше гувернантките задето са прекалено строги и дори уволни няколко, след като Доминик се оплака от тях. За Гаел бе постоянно изпитание да поддържа мъжа си щастлив

и да накара дъщеря си да се държи прилично. Това беше единствената тема, по която двамата с Робърт не бяха съгласни, но тя никога не успяваше да го убеди да дисциплинира дъщеря си. Бракът им беше идеален във всяко друго отношение, но Доминик създаваше сериозно напрежение между тях. А и не се свенеше да излъже или да обвини несправедливо майка си в нещо. Поведението ѝ се променяше само в присъствието на баща ѝ. С майка си бе проклета и заядлива, а това разочароваше и натъжаваше Гаел, която копнееше за близост с дъщеря си. Искаше да се разбира с нея по-добре, отколкото самата тя някога се беше разбирала със собствената си майка. Като по-малка Доминик бе по-обичлива и нежна, но не за дълго. Баща ѝ бе центърът на света ѝ, нейният защитник. А на майка си гледаше като на натрапница. И ревнуваше силно. А Робърт несъзнателно я окуражаваше. Беше напълно заблуден от дъщеря си, която искаше цялото му внимание и обич и смяташе майка си за смъртен враг. Когато Гаел сподели опасенията си с Робърт, той яростно отрече истината и настоя, че обича и двете еднакво, което не беше вярно.

Положението не се подобри с годините. Доминик беше изключително умно дете и нейната страст беше бизнесът. Искаше да работи на Уол Стрийт като баща си. От ранна възраст водеше интелегентни разговори с него за бизнес, инвестиции, стоковата борса, а той грижливо ѝ обясняваше всичко. Това бе още един начин да изключи майка си от общуването.

Въпреки трудната си дъщеря Робърт и Гаел имаха солидна връзка. Единственото, което не вървеше, бе близостта на Гаел с дъщеря ѝ. Тя се държеше като разглезено дете едва ли не от самото си раждане. А каквато и да бе причината, Робърт постоянно я глезеше и тя се възползваше от слабостта му. Той беше отговорен родител. Когато Доминик навърши три месеца, Робърт запозна Гаел и адвокатата си със своите финансови планове относно дъщеря си. Учреди огромен фонд, който щеше да ѝ остави цялото му гигантско състояние и собственост върху всичките им домове, имоти и инвестиции. Трябваше да ѝ се отпускат нарастващи с течение на времето суми. Той искаше Гаел да използва къщите им докато е жива, но Доминик щеше да ги притежава. Планираше да остави щедра сума на Гаел, но основната част от богатството му бе предназначена за дъщеря му. Съпругата му щеше да получи много пари, които щяха да уредят живота ѝ завинаги, да се

наслаждава на домовете им, за което Гаел изпитваше искрена благодарност, но лъвският пай отиваше при дъщеря им. Гаел, разбира се, нямаше нищо против, не искаше да лишава детето си от нищо. Не смятаха за необходимо да обясняват подробно финансовото споразумение на Доминик, но тя сякаш го усети инстинктивно и още от съвсем малка се държеше като разглезена наследница. Веднъж дори спомена пред майка си, че няма търпение да порасне достатъчно, за да уволни слугите, които не харесваше или се държаха строго с нея. Доминик бе лишена от съчувствие към хората. Гаел презираше надменността и наглостта ѝ, това противоречеше на всичко, в което вярваше. Самата тя бе нежна и мила и никой от двамата с Робърт не се държеше така противно, както дъщеря им. Робърт беше изключително добронамерен със служителите си, Гаел също. Но Доминик бе груба, капризна и смяташе, че има право на всичко. У нея имаше и някаква горчивина, дори още на съвсем ранна възраст. Напомняше на майката на Гаел, която бе недоволна и мрачна. Агата не беше щастлива, Доминик също, въпреки уредения живот, баща, който я обожаваше, и майка, която я обичаше и искаше детето ѝ да е добро към хората. Понякога Доминик бе ужасно предизвикателна, рядко излъчваше мекотата на родителите си. Напомняше на капризен възрастен още в детските си години, но хитро криеше тази си страна от баща си. Гаел дори не искаше да си помисли за деня, когато баща ѝ ще си отиде от този свят, а тя наследи парите му. Надяваше се да не настъпи скоро.

Гаел никога не се върна към кариерата си на модел и не съжеляваше за това. Новата ѝ страст бяха класовете по история на изкуството в университета Кълъмбия. Нямаше представа какво щеше да прави с научната си степен, но се наслаждаваше на уроците, обогатяващи познанията ѝ за изкуството. Размишляваше дали да защити и докторска степен, но ѝ се струваше излишно. Гордееше се, че е бакалавър от Барнард и магистър от университета в Ню Йорк.

Когато Доминик беше на шест години, Гаел и Робърт заминаха за Париж. Беше 1953 година и белезите от войната вече почти бяха заличени. Завръщането у дома бе много емоционално за Гаел и въпреки първоначалните ѝ опасения, прекараха чудесно. Един следобед се разходиха из Лувъра и тя разказа на съпруга си подробности за някои от картините. Робърт се впечатли от богатите ѝ познания. Докато се разхождаха из една от галериите, тя спря пред

една картина и внимателно я разгледа. Незабавно я позна. Беше една от първите, които бе укрила по молба на коменданта. Сякаш виждаше призрак от миналото.

— На твоето семейство ли е принадлежала? — попита Робърт, доловил, че съпругата му има нещо общо с красивата балерина на Дега, но тя поклати глава.

Не му беше разказала цялата история досега, но може би беше време. Обясни му как комендантът я бе помолил да укрие картините, които той и приятелят му бяха спасили от офицерите, които искаха да ги занесат в Германия.

— Отивах в стаята му след вечеря, а той ми даваше багета за майка ми, в която бе скрил навитата на руло картина. Бях прибрала в скривалището в бараката четиресет и девет картини, когато той замина. Върнах ги в Лувъра веднага щом пристигнах в Париж. Служителите тук бяха шокирани, когато се появих с картините — усмихна се тя на спомена си. — Мислеха, че са фалшификати, но повикаха експерт, който веднага видя, че са истински. Всъщност, уредничката на музея ми даде адреса на Лелонг и така се озовах в модния свят.

Стари спомени. Гаел вече бе на двацет и осем, двамата с Робърт бяха женени от седем години. Разказът ѝ за укритите в края на войната картини му се стори невероятен. Гаел бе национален герой, бе спасила четиресет и девет прочути картини от националното съкровище на Франция, откраднати от собствениците им.

— Някога благодариха ли ти за това? — попита той, впечатлен от скромния и простичък разказ.

— Не, защо да ми благодарят? Бях просто едно младо провинциално момиче, което изпълни дълга си към страната — въздъхна тя, припомняйки си останалата част от историята. — Стана точно обратното. Заради сътрудничеството ми с коменданта бях обвинена в колаборационизъм. През последните месеци на войната, когато отивах всяка вечер в стаята му, икономката ни реши, че спя с него, за да получи хляб за майка ми. И ме изобличи веднага след оттеглянето на правителството на Виши. Тогава ме разхождаха позорно из улиците, обръснаха ми главата и ме наричаха „предателка“.

Тя вече му бе разказала за неприятностите си по време на първото им пътешествие до Сен Мориц, защото искаше Робърт да знае

за случилото се. Сега, години по-късно, сподели цялата история. За нея все още бе твърде болезнено да говори за годините на войната, но историята с картините просто се изплъзна от устата ѝ.

— Защо не им обясни? — учуди се Робърт.

Заболя го, когато си помисли какво бе преживяла Гаел, при това без никога да се оплаква от несправедливостите. През последните години говореше по-рядко за войната, отколкото в началото. Не обичаше да мисли за това и никога не разказа на Робърт за еврейските деца. Те бяха част от друг живот, сега тя се чувстваше различен човек.

— Нямахте да ми повярват — простичко отговори тя — Просто върнах картините в Лувъра и това беше краят. Служителите от музея не ми се обадиха повече. Получиха картините и нямаше нужда да говорим за това. По време, пък и след войната се случваха доста странни неща.

Гаел спомена имената на художниците, чиито творби бе укрила, и през следващите два часа се опитаха да ги намерят из галериите на Лувъра. Откриха четири от тях и тя се усмихна, когато ги видя. Струваше ѝ се, че среща стари приятели. Историята беше зашеметяваща и Робърт осъзна, че в някои отношения съпругата му продължаваше да е загадка за него. Беше дискретна жена, не обичаше да се хвали.

— Какви други истории още не си ми разказала? — попита я той, когато излязоха от Лувъра и се отбиха в близкото бистро да изпият по чаша вино.

Гаел не отговори. Не искаше да крие истината от него, но просто не се чувстваше готова. Но след чаша вино му разказа за Ребека.

— Най-добрата ми приятелка в детските години се казваше Ребека. Бяхме на една и съща възраст. Семейството ѝ беше еврейско. Имаше двама по-малки братя и невръстна сестричка, а баща ѝ беше най-важният banker в провинцията. Бяха богати, имаха красива къща. Обичах я като сестра. Отивах в дома ѝ всяка сутрин и двете карахме колелата си до училище заедно. Един ден, малко след началото на Окупацията, отидох да я взема и видях как въоръжени жандармеристи набутаха семейството ѝ в камионетка и потеглиха. Заведоха ги в лагер на два часа път от селото. Беше ужасно. Хиляди хора, много жени и деца, цели семейства, които живееха в кошмарни условия — на палатки и в стар хамбар. Взеха им всичко. Домовете, парите, бизнеса.

Държаха ги в лагера почти шестнайсет месеца. Ходех да я видя всеки ден. Никога не ме хванаха и родителите ми не узнаха. Никога не споделих с никого. Но после се разболях и цяла седмица не можах да отида до лагера. А когато се върнах там, мястото беше празно. Всички бяха депортирани с влакове, вероятно към Германия или някъде на Изток. Винаги вярвах, че Ребека е жива и ще се съберем отново. Веднага щом пристигнах в Париж посетих Червения кръст и ги помолих да ми помогнат да я намеря. Семейството бе изчезнало преди три години. Нужни бяха месеци проучвания, за да узнаем какво бе станало. Всички били изпратени в Аушвиц и загинали преди две години. И никога вече не видях Ребека... Все още пазя парченце от панделката, която ѝ подарих. Беше се закачило на телената ограда в лагера.

Гласът ѝ заглъхна, а Робърт усети буца в гърлото си. Не знаеше какво да каже, за да ѝ помогне да се почувства по-добре. Привлече я към себе си и силно я прегърна. Бяха минали повече от единайсет години откакто видя Ребека за последен път, но ѝ се струваше, че бе вчера. Нямаше смелост да сподели с Робърт историята за децата, които бе спасила, сякаш като отплата за случилото се с приятелката ѝ. Просто не можеше да говори повече. Съпругът ѝ нямаше нужда да узнава някои неща от миналото ѝ. Бяха женени цели седем години, преди да му разкаже за картините и Ребека.

Върнаха се в хотела мълчаливо. Робърт мислеше за Гаел, съпругата му бе изключителна жена с невероятна сила на духа. Обичаше я повече от когато и да било преди. И с всеки изминал ден изпитваше все по-дълбока благодарност към нея заедо с бе съгласила да се омъжи за него. Беше прекрасна съпруга и му бе дала най-великото съкровище — любимото им дете, което той обожаваше.

Характерът на Доминик не се промени с възрастта. Когато навлезе в тийнейджърските години, още по-жестоко ревнуваше от майка си и боготвореше баща си. Робърт твърдеше, че с всички момичета е трудно в пубертета, но Доминик минаваше всички граници. Демонизираше Гаел и непрестанно се караше с нея. Беше тъжно и обезкуражаващо и двете просто не можеха да се разберат, независимо колко се стараеше Гаел. Тя се опита да говори с Робърт за това, надявайки се, че той ще застане на нейна страна, но той винаги намираще извинение за поведението на дъщеря си. Или беше прекарала лош ден, или я тормозеше някоя учителка, или имаше настинка, или главоболие, или някой се отнасяше несправедливо с нея. Накрая Гаел осъзна, че той никога няма да види истината за дъщеря им. В неговите очи Доминик просто не можеше да греши.

Гадното ѝ поведение набираше скорост и достигна апогея си, когато навърши петнайсет. Книгите за възпитание на тийнейджъри твърдяха, че това е нормално. Гаел четеше всичко, което можеше да намери, за да опита да се справи с дъщеря си, но нищо не вършеше работа. Доминик бе обзета от дива ревност, мразеше майка си и искаше баща си само за себе си. Нищо не се промени, но оръжията ѝ ставаха все помощни и нараняваха повече, а хапливият ѝ език стана непоносим. Мразеше идеята, че е половин францужойка, което бе нов начин да отхвърли майка си. А когато някой заговореше за това, незабавно казваше, че е американка, а не францужойка. И макар да разбираше всичко, когато Гаел ѝ говореше на френски, отговаряше само на английски. Искаше да е дъщеря само на баща си и вечно недоволстваше от майка си. Гаел почти бе загубила надежда, че двете някога щяха да имат нормални отношения. Доминик не желаше. Може би когато пораснеше достатъчно, но не и на петнайсет години. Ставаше все по-независима и проклета. Беше втора година в гимназията и не спираше да повтаря, че няма търпение да замине за колежа. Искаше да завърши бизнес и да работи на Уол Стрийт с баща

си. Не се интересуваше от никое от нещата, които вълнуваха Гаел — изкуство, история или мода. Говореше презрително за кариерата на майка си като модел. Само работата на баща ѝ имаше значение.

Лятото отидоха до Франция и Италия и завършиха пътешествието в Лондон. Според Доминик, Франция беше отвратителна, макар да се забавлява чудесно там. Но не го призна, защото искаше да е ясно, че мрази всичко, свързано с майка ѝ.

Върнаха се от Европа и отидоха във вилата в Саутхамптън преди Доминик да започне училище. Гаел говореше по телефона с кетърингова фирма за вечерята, която планираха през септември. Двамата с Робърт обичаха да дават изискани приеми, а не го бяха правили от юни. Доминик лежеше до басейна и четеше, а радиото гърмеше до нея. Робърт беше отишъл да поиграе тенис с приятел. Трябваше да се върне за обяд и масата до басейна вече бе сложена. Гаел тъкмо бе затворила телефона, когато приятелят на Робърт влезе в къщата. Беше ужасно преbledнял. В мига, когато го видя, Гаел разбра, че е станало нещо страшно.

— Матю, какво не е наред? — втурна се тя към него.

— Робърт... — задавено каза той. — Играехме... той се смееше за нещо... побеждаваше ме... и просто падна на корта. Втурнах се да помогна... направих му изкуствено дишане. Луиз повика бърза помощ... пристигнаха след по-малко от пет минути. Опитаха всичко...

Матю заплака като дете, а тя го прегърна и също се разплака. Не беше възможно. Не можеше да се случи. Но бе станало. Беше обичала Робърт от първия миг, когато се срещнаха. А сега него вече го нямаше.

Седнаха до кухненската маса и се хванаха за ръце. Луиз звънна, за да се увери, че Гаел е добре. Матю бе много разстроен от неочакваната смърт на приятеля си, но държеше да го съобщи на Гаел лично. Луиз я попита дали може да помогне с нещо. На трийсет и седем Гаел беше най-младата между тях и внезапно осъзна, че е вдовица. И как щеше да съобщи на Доминик? Мисълта бе направо ужасяваща. Как детето ѝ щеше да се съвземе от загубата на бащата, когото обожаваше? Той бе центърът на света ѝ, а тя — на неговия.

Матю си тръгна след няколко минути и обеща да се върне следобед. Тялото на Робърт бе откарано в моргата на близката болница. Гаел трябваше да се заеме и с това. Но първо ѝ се налагаше да съобщи на дъщеря си, че е загубила бащата, когото боготвореше и обичаше

повече от всеки друг. Нямахте представа как да го направи, а Робърт не беше до нея, за да ѝ помогне. За първи път от седемнайсет години. Времето им заедно бе излетяло. Шестнайсет години брак, на който всички завиждаха. Но сега вълшебната приказка бе свършила. Краят бе настъпил в миг на тенис корта. Просто ей така.

Тя отиде до басейна и седна в шезлонга до Доминик, която я изгледа раздразнено. Нова английска група гърмеше от радиото. Доминик остави книгата и се вторачи в майка си.

— Какво?

— Трябва да ти кажа нещо ужасно — започна Гаел и се протегна да я прегърне.

Доминик се скова в ръцете ѝ.

— Какво има сега? — изсумтя тя, предположила, че майка ѝ ще отмени някой от плановете ѝ.

Гаел се вгледа в нея напрегнато и се опита да не се разплаче. Опита се да е силна заради дъщеря си.

— Татко... — каза Гаел и се помъчи да преглътне сълзите си. — Играел тенис с Матю и...

Доминик скочи, изгледа майка си свирепо и я спря.

— Не! Не! Не ми казвай! Не искам да го чуя...

Искаше да избяга, но нямаше начин. И тя, и майка ѝ нямаха избор. Трябваше да погледнат истината в очите, независимо колко ужасна беше.

— Получил инфаркт — каза Гаел замаяно.

— Добре ли е? — отчаяно извика Доминик, а Гаел поклати глава.

— Не, бебчо. Починал.

— Не! Не е! — изкрещя Доминик.

Искаше ѝ се да убие вестоносеца и да заличи случилото се, но бе невъзможно.

Гаел я прегърна, но Доминик се изтръгна от ръцете ѝ и се втурна разплакана в къщата. Гаел чу затръшването на вратата и я последва в стаята ѝ. Дъщеря ѝ лежеше в леглото и плачеше, полудяла от мъка. Гаел седя до нея цял час, опитвайки се да я успокои. Накрая Доминик изляя на майка си да се разкара от стаята. Не можеше да понесе мисълта. Не беше подготвена за нея. Робърт не беше боледувал. Беше здрав, жизнен мъж. А сега го нямаше. Невероятно тежък удар, особено за дъщеря му.

Гаел се прибра в спалнята си и звънна в болницата, където го бяха откарали, в погребалния дом в Ню Йорк и на адвоката на Робърт, после се обади на секретарката му и я помоли за помощ. Тя също бе шокирана. Шефът ѝ бе прекрасен човек и всички го обичаха. А сега се налагаше да планират погребението му.

После Гаел се върна в стаята на дъщеря си. Искаше да ѝ помогне да се справи с мъката си, но не знаеше как. Тя бе последният човек, когото Доминик искаше да види. Дъщеря ѝ грубо ѝ изкрещя да се махне от стаята ѝ. Беше се обадила на двете си най-близки приятелки, които дойдоха следобед и останаха с нея.

Положението бе нереално. Гаел имаше чувството, че плува под вода. В главата ѝ се въртяха безброй мисли. Кошмарните ангажименти, свързани с погребението, музиката, цветята, разправиите с Доминик, която имаше вид на изоставено във военна зона дете и хвърляше изпълнени с омраза погледи към майка си, когато тя се опитваше да я прегърне или успокои. Сякаш обвиняваше майка си, че не бе умряла вместо Робърт. Гаел никога не беше се чувствала толкова съсипана, тъжна и обезнадеждена. Робърт я беше накарал да вярва, че животът им ще е идеален завинаги, а сега бе изчезнал, след шестнайсет прекрасни години брак. Чувстваше се изплашена и изоставена, но трябваше да е силна заради дъщеря си.

Срещна се с адвокатите през седмицата след погребението. Фондът за Доминик и наследството за Гаел бяха точно такива, каквито Робърт ѝ бе казал. Нямахше изненади. Гаел притежаваше повече пари, отколкото някога щяха да ѝ трябват, и разполагаше с всичките им къщи до края на живота си, макар официално собственик да беше Доминик. Гаел не искаше нито парите, нито имотите, а съпруга си. Дъщеря ѝ разсъждаваше като нея. Беше неутешима и отказа да отиде на училище. Гаел не настоя, а управата на училището ѝ разреши един месец почивка, ако обещаеше да си навакса по-късно с уроците. Доминик бе прекалено разстроена, за да се съсредоточи върху каквото и да било. Директорът се отнесе с разбиране и поднесе съболезнованията си на нея и майка ѝ.

В началото на октомври Доминик най-после се върна в училище, но се прибираше всеки ден с измъчен вид. Гаел също не се чувстваше добре. Внезапно всичко, което имаха и правеха, местата, където ходеха, хората, които познаваха, изгубиха значение. И за своя

собствена изненада, за първи път откакто се бе преместила в Ню Йорк, Гаел изпита силна носталгия по Франция. Липсваха ѝ красивата страна, храната, хората, родния език и всичко познато. Дори не можеше да си го обясни. За нея Ню Йорк бе свързан с Робърт и живота им заедно. Беше се омъжила за него почти веднага след пристигането си тук. След края на войната напусна Франция, изпълнена с омраза към нея, но сега копнееше да се върне там, поне за известно време. Не го сподели с Доминик, но Франция ѝ липсваше почти колкото Робърт. Беше обърнала гръб на страната си, след като тя я бе предала, но сега мечтаеше да си е у дома. И по Коледа вече бе напълно убедена в това. Доминик продължаваше да е тъжна и мразеше училището. Ако можеше, щеше да го напусне и да отиде направо в колежа, но това беше невъзможно. Оставаха ѝ още две години.

Една вечер след Коледа Гаел подхвана темата. Тази година празниците бяха кошмарни без Робърт. Двете заминаха за Палм Бийч, но се чувстваха потиснати там. Гаел не искаше да се вижда с приятелите им, чувстваше се странно отчуждена от тях. Всички бяха по двойки, а тя — съвсем сама. Струваше ѝ се, че е като птица с едно крило и не можеше да търпи съчувствието в очите им.

— Мислех си нещо... — започна Гаел, след като двете с дъщеря ѝ приключиха вечерята.

Напомняха на корабокрушенци, довлечени на брега от вълните. Животът без Робърт бе ужасен. Смъртта му бе шокираща и всеки ден без него бе агония. Гаел не се справяше по-добре от дъщеря си, която отказа да полага каквито и да е усилия. Три месеца след загубата на любимия им баща и съпруг никоя от тях не бе започнала да се съвзема от удара. Гаел се чудеше дали това някога въобще ще се случи.

— Може би имаме нужда да направим нещо различно — каза тя предпазливо.

Смъртта на Робърт още повече бе отдалечила дъщеря ѝ. Струваше ѝ се, че не може да достигне до нея, но знаеше, че трябва да го направи, въпреки съпротивата на Доминик. Гаел не искаше да се откаже от опитите си да преодолее пропастта между тях. И се надяваше, че една промяна ще им помогне.

— Какво искаш да кажеш с това „да направим нещо различно“? — подозрително я изгледа Доминик. — Какво например?

Майка ѝ бе най-големият ѝ враг сега. Беше жива. А героят ѝ бе мъртъв. Доминик се чувстваше като хваната в капан.

— Не знам — уклончиво отговори Гаел. — И аз не разполагам с отговори. Но е ужасно да седим така бездейно, сякаш чакаме Робърт да се прибере у дома.

— Не искам да продаваш апартамента — ядосано извика Доминик, за да прикрие страха си.

— Не възнамерявам да го продавам — тихо отвърна Гаел. — Той ще бъде твой един ден. Но може би е разумно да заминем някъде за известно време. За няколко месеца или за лятото.

— Къде?

— Мислех за Франция.

— Мразя Франция! — изкрещя Доминик, сякаш искаше да ѝ каже: „Мразя теб!“.

Ненавиждаше мисълта, че майка ѝ е францужойка, подиграваше се на акцента ѝ, макар английският на Гаел да бе перфектен след толкова много години в Америка.

— Е, и тук не се забавляваме. И двете сме нещастни.

Без Робърт всичко беше различно. Ню Йорк, Саутхамптън, Палм Бийч бяха тъжни и потискащи. Гаел не искаше да внася дългосрочни промени, но смяташе, че пътуването ще им се отрази добре.

— Мога да наема къща във Франция за лятото. Или пък ти да изкараш втория срок в Париж. Там има чудесно американско училище.

Техни приятели бяха изкарали година в Париж и страшно им беше харесало. Но Гаел осъзна, че каквото и да предложи, Доминик няма да се съгласи. Искаше баща си обратно. Гаел също, но това бе единственото, което не можеха да получат. Благодарение на Робърт разполагаха с възможности да правят каквото си искат, но не можеха да си го върнат.

— Защо не помислиш по въпроса? — нежно предложи Гаел.

Доминик не ѝ отговори. Стана от масата, втурна се в стаята си и затръшна вратата.

— Е, нормална реакция — промърмори Гаел и сложи чиниите в миялната.

Седмица по-късно тя се посъветва с психиатър. Лекарката обясни, че Доминик вероятно ще тъгува дълго по баща си, независимо къде се намира, и нямаше да одобри нито един от плановете на майка

си. Гаел трябваше да вземе решението сама, въз основа на това, което смяташе за най-добро. Дъщеря ѝ просто не можеше да разсъждава трезво.

— В момента трябва да направите това, което ви се вижда най-разумно. Ако няколко месеца във Франция ще ви помогнат, заминете. Винаги можете да се върнете в Америка, ако там положението се влоши. Доколкото разбирам, парите не са проблем, така че бих ви посъветвала да опитате. Най-лошото, което може да стане, е да се приберете обратно. Пътуването може да се отрази добре и на двете ви. За съжаление, в момента Доминик има нужда от място или от човек, върху когото да излее гнева си, и това сте вие.

— Тя винаги си е била такава. Обичаше баща си лудо, ревнуваше от мен. Той беше нейният герой. А сега го няма и е принудена да е с мен. Що се отнася до нея, това е възможно най-лошото положение.

— Може да се окажете по-близки от когато и да било, трябва търпение — каза психиатърката обнадеждаващо.

Думите ѝ бяха окуражителни, но Гаел не им повярва. Отношенията с дъщеря ѝ не бяха добри от години, а сега Доминик бе ядосана тийнейджърка, загубила бащата, когото обожаваше. Чувстваше се ограбена. Гаел разбираше колко ѝ е трудно и ѝ се искаше да намери начин да ѝ помогне, но нищо не вършеше работа. Беше изкупителната жертва и ѝ се налагаше да понася мъката и яростта на Доминик.

През един януарски уикенд, докато четеше някакво списание, Гаел видя реклама на агенция за наеми в Париж. Мястото предлагаше луксозни къщи и апартаменти в хубави квартали, най-вече в Седми и Шестнайсети район, двата най-изискани квартала в града. Тя се вторачи замислена в рекламата. Трябваше да направи нещо, а и времето тази година бе ужасно. От Нова година досега на три пъти валя силен сняг, а студът бе кошмарен. Градът изглеждаше унил и мрачен като настроението им.

На другия ден, най-вече от любопитство, тя звънна в агенцията в Париж и попита дали разполагат с луксозно жилище под наем за шест месеца.

— Имаме няколко — високомерно отвърна брокерката и попита Гаел какво има предвид.

Гаел ѝ обясни, че иска нещо просторно и слънчево, достатъчно голямо за нея и дъщеря ѝ, в един от кварталите, споменати в рекламата.

— Да, мога да ви предложа... — замислено отговори жената. — Но може да е прекалено голямо за вас. Мезонет от слънчевата страна на авеню „Фош“, на две пресечки от Триумфалната арка.

Гаел знаеше улицата. Великолепни стари кооперации от времето на Наполеон, с големи стаи и високи тавани, красиви розетки и мраморни камини. Беше ходила по приеми там докато работеше за Кристиан Диор. Повечето апартаменти бяха собственост на дипломати, посолства и чужденци.

— Собственост е на американска двойка, която може да пожелае да го продаде. Искат от нас да го даваме под наем докато решат какво да правят. Никога не са го използвали. Напълно обзаведен е, към него има икономка и слугиня. Четири спални и гараж.

Наемът, който брокерката обяви, беше доста висок, но като се имаше предвид предлаганото, не бе изненада. А и можеха да си го позволят.

— Бих искала да го видя — каза Гаел и изненада самата себе си.

Обеща да се обади в агенцията на следващия ден. После звънна в американското училище в Париж и си определи среща там за другата седмица. Почувства се по-добре. Беше решила да замине за Париж, за да огледа апартамента и училището, без да споменава и дума на Доминик. Нямахме смисъл още да я тревожи. Бездруго щеше да реши как да действа, след като огледа и прецени внимателно всичко. Идеята ѝ се стори леко откачена, но може би се нуждаеха точно от нещо такова. Не беше сигурна. А и имаше много по-лоши неща от шест месеца в Париж.

Следващата неделя тя остави икономката при Доминик и хвана полета до Париж. Отседна в „Риц“, огледа апартамента и училището и хареса и двете. Помисли си, че Доминик ще побеснее, но както бе казала психиатърката, нямаше да постъпват в Чуждестранния легион, а и винаги можеха да се приберат у дома. Но решението трябваше да бъде взето от нея, а не от ядосана петнайсетгодишна разглезена хлапачка.

Когато се върна в Ню Йорк, Гаел преведе парите за наема и училището. Говори с училищния психолог, който смяташе, че

пътуването може да ѝ се отрази добре, после помоли да изпратят копие от документите на дъщеря ѝ в Париж. В американското училище там се съгласиха да я запишат в същия клас като в Ню Йорк, за да я улеснят. Училището беше голямо, в американски стил, с безброй извънкласни дейности и спортове, от детската градина до дванайсети клас. Гаел се влюби в атмосферата там.

Когато се прибра у дома, тя съобщи решението си на дъщеря си. Заминаваха след две седмици. Беше сериозна стъпка и за двете, но трябваше да опитат.

— Значи, след като татко е мъртъв, ти искаш да се прибереш във Франция? — изсумтя Доминик с обвинителен тон.

— Няма да се местим там. Отиваме само за шест месеца. Имаме нужда от промяна. И двете се чувстваме ужасно тук. А ако не ни хареса, ще се върнем по-рано.

— Не искам да съм с теб в Париж — грубо отвърна Доминик. — Ами приятелките ми?

— Могат да ти дойдат на гости през пролетната ваканция или ние да се върнем тук. Не го приемай като присъда. Може да е забавно. А и ще ти останат само четири месеца до лятната ваканция, когато пристигнем там. Не е за цял живот.

Доминик наистина се чувстваше като осъдена, но Гаел реши, че няма да се съобразява с това. Имаше нужда от промяна и се надяваше тя да се отрази добре и на дъщеря ѝ. Беше шанс и да си създаде нови приятелства.

Когато потеглиха към Париж, Доминик изглеждаше и се държеше така, сякаш я отвеждаха на заточение в Сибир. Но Гаел я чу как казва на приятелките си по телефона, че ще се върне за пролетната ваканция през март, и признава, че училището е чудесно. Беше по-голямо от това в Ню Йорк, с много клубове и дейности. Учениците бяха предимно американски хлапета, живеещи в Париж, имаше и деца от други страни. Доминик беше развълнувана, което вдъхна надежда у майка ѝ, че може би нещата ще се оправят.

Пристигнаха в апартамента, който бе огрян от слънцето, а икономката навсякъде бе сложила вази с цветя. Стаята на Доминик бе прекрасна, обзаведена със старинни мебели, тапицирани в розова коприна, и огромно легло с балдахин. Икономката и слугинята бяха мили жени, а апартаментът беше безукорен, елегантно обзаведен,

светъл и слънчев, в чудесна кооперация в хубав квартал. Не можеха да искат повече.

На следващия ден Гаел откара Доминик в училище с колата и шофьора, които бе наела. Взе я в края на деня и тя изглеждаше пощастлива, отколкото искаше да признае. Бяха се справили. Предстояха им шест месеца в Париж, имаха апартамент и училище. Гаел бе твърдо решена да се възползва от това, независимо дали Доминик искаше да се порадва на новия живот. За своя изненада Гаел се почувства невероятно щастлива във Франция, чувстваше се като в свой дом.

В края на първата седмица в Париж Гаел вече знаеше, че бе постъпила правилно. Доминик все още се цупеше и гледаше мрачно, но я чу как говори по телефона с новите си приятели от училище и звучеше много по-добре, отколкото в Ню Йорк. Беше се записала в клубове по тенис, ски и кинематография. А след като видя новия им апартамент, веднага покани най-добрата си приятелка от Ню Йорк да им гостува през пролетната ваканция. Не искаше да признае пред майка си, но се забавляваше. Скиташе по купони през уикендите, учеше заедно със съучениците си, гледаха американски филми. Гаел знаеше, че баща ѝ още ѝ липсва и винаги щеше да е така, но и двете се нуждаеха от промяната, време беше да се съвземат от преживяното. Гаел не беше живяла във Франция цели седемнайсет години и бе изненадана колко ѝ харесваше. Чувстваше се у дома и бе истинска францужойка.

Животът тук я накара да си припомни миналото си като манекен. Замисли се дали да посети „Диор“, но вече не познаваше никого там. Мадам Сесил се бе пенсионирила преди години, а Гаел не бе поддържала връзка с бившите си съквартирантки. След като напусна Париж животът ѝ беше доста натоварен.

Сега се разхождаше из града, посещаваше любимите си музеи, записа се на курс в Лувъра. Изпитваше непреодолимо желание да научава все повече за историята на изкуството. Купуваше си типична френска храна, каквато не бе яла от години, любимите от детските си дни сладкиши и им се наслаждаваше безкрайно. А френският, който говореха навсякъде, ѝ се струваше благозвучен и прекрасен. Беше водила напълно различен живот с Робърт, който ѝ осигури безопасност и стабилност, каквито нямаше да има, ако беше останала във Франция. Но сега копнееше да се върне към корените си. Не искаше да посети родното си място, където бе понесла толкова тежки загуби, нито да види продадения преди години замък, но се радваше да е обратно в Париж. Помисли си, че Робърт би я разбрал. Тя обичаше страната,

която я бе приела, но Франция все още бе нейният дом. Беше в гените ѝ, в душата и сърцето ѝ, като отдавна забравен приятел, когото бе открила отново. Беше част от нея. А тя изпитваше нужда да се върне у дома, на позната земя, за да превъзмогне загубата на любимия си съпруг. Откриваше себе си отново. В живота ѝ с Робърт винаги имаше нещо нереално, като приказка, и тя беше наясно, че другите хора не живееха по този начин. Имаше късмет, че се бе омъжила за него, но винаги бе знаела, че светът им бе неговият свят, а не нейният, дори приятелите им. Никога не се беше заблуждавала с мисълта, че е златната принцеса. Просто се бе омъжила за златния принц. Родителите ѝ бяха провинциални аристократи, но много по-семпли от неговите роднини.

Двамата с Робърт често бяха обсъждали кога да обяснят на дъщеря си колко и какво ще наследи един ден. Времето бе дошло по-рано от очакваното, но и Гаел, и адвокатът на съпруга ѝ решиха да не казват много засега. Доминик едва навършваше шестнайсет и нямаше нужда да е наясно с размера на огромното състояние, което бе наследила. Бездруго скоро щеше да научи. Но макар и да не знаеше никакви подробности, тя винаги бе смятала, че има право на всичко. Робърт ѝ бе внушил по някакъв начин, че е специална, различна и привилегирована. Гаел не одобряваше това и се надяваше дъщеря ѝ да се радва на дребните удоволствия в Париж, в компанията на обикновени деца. Състоянието ѝ и всичко, което вървеше с него, можеше да се окаже страхотно бреме и да я изолира от нормалния свят. А сега имаше възможността да е просто едно обикновено хлапе в забележителен град.

Гаел обожаваше Лувъра, спомни си как двамата с Робърт бяха обикаляли галериите в търсене на картините, които беше спасила и върнала в музея. Всичко това вече беше част от друг живот. Бяха ѝ споменали за интересен музей, който тя реши да посети следобед, когато Доминик играеше футбол след училище. Дъщеря ѝ бе открила, че ѝ харесва да спортува. Имаше дългите крака на майка си, макар поразително да приличаше на баща си.

Музей „Нисим де Камондо“ се намирал на улица „Монсо“ в Осми район. Помещаваше се в малка елегантна къща, принадлежала на много богати турски евреи, които били филантропи и банкери, и бе пълен с изключително красиви антики. Къщата бе ремонтирана, а

мебелите — подменени през 1935 година от роднини на първоначалните собственици, група загрижени парижани и приятели на семейството в чест на Нисим де Камондо, загинал в Първата световна война. Останалата част от семейството загинала в концлагер през Втората световна война. Гаел си спомни отново за Ребека и семейство Фелдман, за красивия дом, който бяха загубили. Зачуди се дали не би могла да възстанови някой еврейски дом по подобен начин, за да почете приятелката си. Бяха изчезнали толкова много еврейски семейства. Обзе я тъга докато обикаляше стаите и се възхищаваше на изкуството и антиките. Собствениците на къщата бяха загинали в Аушвиц, като семейство Фелдман. Но дори след всички изминали години си личеше, че бяха оставили незаличим спомен в историята на Франция.

Вечерта Гаел разказа историята на Доминик и за първи път ѝ заговори за Ребека. Дъщеря ѝ слушаше безмълвно. Майка ѝ никога не бе споделяла това преди. Гаел не спомена за панделката, която винаги носеше със себе си, и в момента лежеше в чекмеджето на бюрото ѝ в Париж.

— Не разбирам — каза Доминик в края на разказа ѝ. — Защо някой не спря германците? И защо хора като семейство Фелдман не са отказали да заминат?

Беше трудно да обясниш историята на толкова младо момиче, живяло винаги на свобода и без преследване, как цял народ можеше да е избит от сънародниците им в страна, която считаха за свой дом.

— Нямаха избор. Войниците и полицията се появяваха на вратата им и ги убиваха, ако не тръгнаха. Можеха да се опитат да избягат по-рано, но нямаха къде да отидат.

— И дори малки деца са били изпращани в концлагер?

Гаел кимна и се замисли за Лоти и децата, които бе крила в бараката и отвеждала по тайните квартири в кошницата на колелото си. Но още не бе готова да сподели и това с дъщеря си.

Доминик отиде да подготвя домашните и да се обади на приятелите си, научила нещо ново за майка си. Гаел се зачуди дали това щеше да ѝ подейства. Дъщеря ѝ вече изглеждаше по-щастлива, откакто пристигнаха в Париж, и по-малко ядосана на майка си.

И двете започнаха да създават нови приятелства малко след пристигането си. Гаел хареса няколко родители от училището. Още не

бе готова да посещава светски събития и не знаеше дали някога щеше да го направи, но прекара няколко приятни вечери в домовете на новите си приятели и устрои няколко приема в апартамента. За новите ѝ познати бе интересно, че беше живяла в Ню Йорк седемнайсет години, а сега се бе прибрала у дома. Една от жените си спомни, че преди много години Гаел бе прочута манекенка, и бе силно впечатлена. На трийсет и осем години, Гаел все още бе много красива и изглеждаше учудващо млада.

В Париж беше прекрасна пролет и постепенно и двете започваха да се съвземат.

Най-добрата приятелка на Доминик от Ню Йорк ги посети през пролетната ваканция и страшно хареса новото ѝ училище. Гаел и Доминик бяха твърде различни и не толкова близки, колкото на Гаел ѝ се искаше, но дъщеря ѝ бавно започна да ѝ прощава за смъртта на баща си, която бе ужасна загуба и за двете. Гаел бе с две години по-голяма от нея, когато собственият ѝ баща почина, а тя също не бе близка с майка си. По странен начин историята се повтаряше.

Срокът за наема изтичаше в началото на август и през юни собствениците предложиха да го удължат до края на годината. Не бяха решили дали да продадат апартамента, а Гаел не бе сигурна как точно да действа занапред. Беше обещала на Доминик да прекарат лятото в Саутхамптън, макар да се тревожеше как щяха да се почувстват във вилата, след като Робърт бе починал точно там предишното лято. Доминик обаче искаше да отиде. Гаел трябваше да реши къде да я запише на училище за последната ѝ година — в Париж или в Ню Йорк.

Тя се разхожда дълго време из парижките улици, потънала в мисли, но когато се върна в апартамента, знаеше какво трябва да направи. Не беше убедена, че това е справедливо към дъщеря ѝ, но искаше да запази апартамента и да се върнат за новия срок или дори цялата учебна година. А след това Доминик бездруго заминаваше за колежа. Ако се съгласеше, защо да не прекарат годината в Париж? В края на август щяха да обиколят различните колежи, макар дъщеря ѝ вече да бе решила, че предпочита Радклиф. А после щеше да довърши образованието си в бизнес факултета на Харвард, където тъкмо бяха започнали да приемат и жени. Доминик щеше да тръгне по стъпките на баща си, както винаги се беше надявала. Мечтата ѝ да стане

инвестиционен банкер като него не се бе променила. Дори сега бе по-твърдо решена да я осъществи, отколкото преди смъртта му.

Гаел я изчака да се прибере от училище и ѝ каза, че иска да се върнат тук в края на лятото и тя да се дипломира в Париж. Зачака бурна експлозия, но такава не последва.

— Защо си правиш труда да ме питаш? — изсумтя Доминик. — Бездруго ти взимаш всички решения.

Типичен тийнейджърски коментар, придружен с остротата, която Гаел очакваше от дъщеря си. Но пък бе истинско облекчение, че Доминик не възрази ожесточено. Гаел я чу как развълнувано обясни на приятелката си, че се връща в американското училище в Париж през есента, но Доминик никога не би доставила на майка си удоволствието да признае, че е щастлива.

Събираха багажа си и се готвеха да заминат за Съединените щати, за да прекарат Четвърти юли в Саутхамптън, когато Гаел получи интересно обаждане. Беше прекарала дълго време в разговори с уредника на музея „Нисим де Камондо“ и сега той я уведомяваше, че семейство, което иска да почете изгубените си роднини, създава нов подобен музей на Левия бряг и търси уредник. Той знаеше, че Гаел има магистърска степен по история на изкуството, и се чудеше дали щеше да се заинтересува от предложението. Тя веднага хареса идеята. Уредникът ѝ каза с кого да говори, на другата сутрин тя звънна и си уреди среща на следващия ден. Къщата беше великолепна, макар да се нуждаеше от ремонт. В продължение на двайсет години бе притежавана от семейство, което я купило на безценица след депортирането на собствениците ѝ. Сега американски роднини бяха откупили имота. Искаха да го възстановят и превърнат в музей в памет на семейството. Нуждаеха се от човек, който да наглежда работата и да обзаведе къщата с антики и произведения на изкуството, подобни на загубените по време на войната. Семейството имало пет деца и бяха останали много албуми със снимки, които показваха вътрешността на къщата. Първоначалните собственици притежавали значителна колекция от произведения на изкуството и щяха да са нужни много пари, за да бъде възстановена, но пък роднините им бяха богати. Проектът се стори чудесен на Гаел. Тя остави резюмето си при уредника, обеща да се върне в началото на септември и му каза как да се свързва с нея, докато се намира в Щатите.

Вечерта развълнувано сподели новината с Доминик, която я изгледа мрачно.

— Щом си търсиш работа в Париж, значи оставаш тук, мамо. Никога няма да се върнеш да живееш в Щатите — ядоса се тя.

— Не знам какво ще правя — честно отговори Гаел. — Ти заминаваш за колежа догодина, а аз ще остана сама в апартамента в Ню Йорк.

А там се чувстваше много самотна. Винаги се бе чувствала малко като гостенка в домовете им. Робърт ги бе притежавал още преди да се оженият. Някои от тях бяха принадлежали на семейството, той бе купил апартамента на Пето авеню. Но Гаел се бе нанесла в неговия свят и сега, когато го нямаше, ѝ се струваше, че е като натрапница там. Имаше нужда да си намери свой собствен свят, а и всичките им къщи един ден щяха да са собственост на Доминик. Нищо не беше на нейно име и тя се чувстваше бездомна. Размишляваше за това откакто Робърт почина.

— Но защо си търсиш работа? Нямаш нужда от пари — каза Доминик, като я изгледа критично, както винаги, макар напоследък да го правеше по-рядко.

— Няма да имам с какво да се занимавам, когато заминеш за колежа — напомни ѝ Гаел. — Нуждая се от нещо, което да ме държи заета. Не мога вечно да уча, прекалено стара съм за манекенка, а и бездруго не бих се върнала в модния свят. Беше забавно, когато бях много млада и още не бях омъжена за татко, но не е подходяща работа за мен сега. А това може да се окаже интересен проект и начин да отдам почит на семейства като онова, за което ти разказах. Хората никога не би трябвало да забравят ужасите, особено тук, където позволиха те да се случат.

В Съединените щати бе немислимо да се случат такива преследвания и предателства. Доминик не бе преживявала подобно нещо, затова не можеше да разбере.

— Защо просто не се захванеш с благотворителност?

— Няма да е интересно както в музея. А и вероятно бездруго тук няма да ме назначат. Имат нужда от уредничка, а аз не съм такава.

Доминик кимна и изгуби интерес към темата. Двете отидоха да довършат събирането на багажа. Гаел още мислеше за работата, докато пътуваха със самолета на другия ден. Знаеше, че много ще се зарадва,

ако я наемат. Проектът беше страхотен начин да бъдат почетени жертвите на войната.

След като се върнаха в Ню Йорк, тя бе прекалено заета и забрави за работата. Доминик пълнеше апартамента с приятели денонощно. Навсякъде се мотаеха шестнайсетгодишни момичета, а понякога се появяваха и момчета. През уикенда отидоха в Саутхамптън. Всичко беше същото, само дето Робърт го нямаше. Устроиха ежегодния си прием за Четвърти юли, макар да им бе странно и донякъде неудобно да се забавляват без Робърт. Гаел се зарадва да види старите им приятели. Всички ѝ казаха, че ужасно им е липсвала и се изненадаха, когато чуха, че плануваха да се върнат в Париж през септември и Доминик да се дипломира там. Бавно, но сигурно, през последната година животът им се бе променил. Приятелите ѝ забелязаха, че тя отново бе типичната французойка, което я накара да се засмее, но и да се замисли дали бяха прави.

В края на август Гаел и Доминик обиколиха колежите, нещо, което бяха планирали грижливо през пролетта. Видяха Радклиф, университета в Бостън, Васар, Уелсли, Смит и Барнард, макар Доминик да не искаше да се запише в колеж в Ню Йорк. Тя обмисляше и няколко колежа в Калифорния, но реши, че предпочита да остане на Източното крайбрежие, което според Гаел бе по-разумно. Калифорния беше прекалено далеч от къщи. И още по-далеч от Европа.

— Можем да разгледаме и американския университет в Париж, ако искаш — напомни ѝ Гаел, но Доминик не прие идеята.

— Ще уча в Щатите, мамо, независимо какво ще правиш ти. Прибирам се у дома.

Доминик хареса няколко от колежите, но избра Радклиф. Кандидатства за ранен прием, тъй като оценките ѝ бяха отлични, резултат от промяната в Париж. Резултатите ѝ от изпитите САТ бяха почти перфектни. Робърт бе щедър дарител на Харвард, любимия му университет, а и дядото на Доминик също бе учил там. Доминик се надяваше да се свържат с нея до декември и вече работеше по молбата си.

Върнаха се в Париж два дни преди началото на учебната година, което даде възможност на Доминик да се види с приятелите си. Много от тях се бяха върнали в Съединените щати за лятото, други бяха заминали за Южна Франция, Испания, Португалия и Италия. Опитът и

преживяванията им бяха по-богати и интересни от тези на приятелите ѝ в Щатите.

Гаел се записа в нов клас в Лувъра за есенния семестър и изкара две седмици там, преди да ѝ се обади уредникът на музея и да я попита дали още се интересува от работата. Всичко във Франция замираще през юли и август и се съживяваше през септември.

— Да, интересувам се — отвърна тя ентузиазно. — Мислех, че сте ме забравили или сте назначили друг човек.

— Ни най-малко. Искаме вас. Какво ще кажете да се отбиете утре?

Когато пристигна в къщата, архитектът, строителят и двама от членовете на семейството я очакваха. Обясниха ѝ подробно идеята си за музея. Гаел се изненада, когато я попитаха дали бе живяла в Съединените щати през войната.

— Не. Бях си тук — спокойно отговори тя и се зачуди дали репутацията ѝ като колаборационистка все още я преследваше.

Но пък те не знаеха моминското ѝ име, нито от коя част на Франция беше, така че това бе невъзможно.

— Работих за ОСД от 1943 година до края на Окупацията.

За първи път признаваше това открито и се почувства добре. Забеляза, че изпълнителката на завещанието ѝ се усмихна. Беше мила жена, по-млада от нея, с живи, умни очи.

— Спасявахте еврейски деца? — попита жената.

Семейството изглеждаше изненадано и доволно.

— Транспортирах ги до тайни квартири.

— На каква възраст бяхте?

— Започнах на осемнайсет. Най-добрата ми приятелка бе депортирана заедно със семейството си. Затвориха ги в лагера във Виен за петнайсет месеца, а по-късно научих, че всичките били убити в Аушвиц.

— Нашето семейство загина в Бухенвалд.

Музеят щеше да носи името на фамилията — Щраус. На следващия ден ѝ се обадиха и ѝ предложиха мястото. Беше щастлива, съгласи се да започне другата седмица. Щеше да ѝ се наложи да зарече курса в Лувъра, но нямаше нищо против. Беше се записала в него, за да има с какво да запълва времето си. Заплатата, която ѝ предложиха, беше много ниска, но това не я вълнуваше. Благодарение на Робърт,

можеше да работи каквото поиска, без да се тревожи как ще свърже двата края.

Половин час по-късно изпълнителката на завещанието ѝ звънна и я покани на обяд другата седмица. Гаел я беше харесала по време на интервюто. Казваше се Луиз. Уговориха се да се видят във „Фуке“ и така започна едно ново приятелство.

Вечерта Гаел разказа на Доминик за работата си, но тя почти не ѝ обърна внимание. Не ѝ звучеше особено интересна.

И двете бяха доста заети. Гаел ходеше в къщата всеки ден, работеше със строителя по планове за ремонта и прекарваше часове в обикаляне на антикварни магазини и търгове, за да намери мебели, подобни на онези от снимките. Собствениците бяха притежавали много красиви антики и картини и тя страшно се вълнуваше всеки път, когато откриеше нов подходящ предмет. Струваше ѝ се, че сглобява мозайка.

Тъкмо излизаше доволна от търга в хотел „Дрюот“ с малка картина в ръка, сходна с една от онези от старата всекидневна в къщата, за която плати доста пари, когато забеляза хората по улицата да говорят необичайно оживено. Усети, че бе станало нещо важно. Пусна радиото в малкото пежо, което си беше купила, и чу новината за убийството на Джон Кенеди. Застина в колата шокирана. Това бе невъзможно. Подкара право към училището на Доминик, за да я вземе. Знаеше, че ще стигне там в края на футболния мач и дъщеря ѝ вероятно вече бе чула ужасната новина.

Пред училището имаше ученици, които се прегръщаха и плачеха. Откри Доминик в стаята за събрания, където в компанията на други разплакани хлапета гледаше телевизия. Показваха репортажи от Далас. Гаел прегърна Доминик, която хлипаше неутешимо. Беше запалена почитателка на Кенеди, а Джаки бе неин идол. Показаха Първата дама в изцапания ѝ с кръв костюм и Гаел също заплака. Беше мъчително и тъжно, особено когато видяха и децата на президента. Истинска трагедия. Гаел осъзна, че това е историческо събитие, също като деня, когато Париж падна в ръцете на врага. Имаше моменти и събития, които се запечатват в паметта ти до най-малката подробност. Какво си правил тогава, как си бил облечен, с кого си бил, как си се почувствал, когато си чул новината. Двете с Ребека бяха заедно, когато чуха, че Франция се е предала на немците.

Няколко от учениците дойдоха с Гаел и Доминик в апартамента им с малката ѝ кола, други ги последваха с колелата си. Гаел им приготви вечеря и продължиха да гледат новините до късно през нощта. Всички останаха да преспят у тях. Искаха да са заедно.

Следващите дни бяха наситени с емоции. Училището затвори заради траура, а телевизионните репортажи се предаваха по целия свят. Трийсет и деветият рожден ден на Гаел мина незабелязано, но сега това не беше най-важното. Всички се чувстваха сякаш бяха загубили близък човек, бе им трудно да се върнат на училище и на работа.

Прекараха Деня на благодарността в Париж. Гаел покани у дома две семейства от училището и Луиз, новата ѝ приятелка от музея. Приготви храната, с неохотната помощ на дъщеря си. Атмосферата около масата беше оживена и дружелюбна и Гаел се зарадва, че бе поканила гости. Луиз все повече ѝ харесваше. Тя доведе сина си и дъщеря си, които бяха по-малки от Доминик. Самата тя също беше млада вдовица. Двете с Гаел имаха много общо. Луиз също бе изгубила близки приятели във войната и сега неуморно се трудеше в музея. Тя остана да помогне на Гаел след вечерята и двете си бърбиха оживено докато разчистваха.

За Коледа се върнаха в Съединените щати. Планираха да прекарат две седмици в Ню Йорк и една в дома им в Палм Бийч, който им се стори особено потискащ. Беше втората им Коледа без Робърт, но все още бе ужасно тежко.

Завърнаха се в Париж след Палм Бийч и писмото, което Доминик очакваше с нетърпение, беше пристигнало. Тя го отвори с треперещи ръце. Гаел се вторачи напрегнато в лицето ѝ, а Доминик изкрещя въодушевено.

— Приета съм!

Бе приета в Радклиф и щеше да се дипломира в Харвард. Доминик се втурна в стаята си, за да се обади на приятелките си, а Гаел я загледа как тичаше по коридора. По бузите ѝ се стекоха сълзи. Знаеше, че поредният етап от живота ѝ щеше да приключи, когато Доминик замине за колежа. Всъщност животът ѝ непрестанно се променяше и тя се зарадва, че бе решила да остане в Париж. Апартаментът в Ню Йорк щеше да е непоносимо самотен без дъщеря ѝ. Сега Гаел имаше живот и работа в Париж. Доминик щеше да учи в Радклиф и да се дипломира в Харвард, също като баща си. Гаел се

радваше за нея. Започваха да се случват хубави неща. И за двете. Най-
последно.

След вълнението заради приемането на Доминик в Радклиф нещата тръгнаха в познатата рутина. Доминик трябваше да завърши последния срок, а Гаел бе заета в музея. Продължаваше да обикаля художествени галерии и търгове, за да довърши обзавеждането на къщата. Строителят и архитектът се трудеха усърдно с надежда да свършат в края на годината, което изглеждаше възможно, макар да беше страхотно предизвикателство. Не беше лесно да се справяш с работниците тук. Всяка вечер Гаел си носеше подробни бележки у дома — отбелязваше какво още да купи за къщата, нахвърляше идеи, за да рекламира музея пред местните хора и туристите и да го включи в пътеводителите. Двете с Луиз често обсъждаха онова, което им предстои, и често обядваха заедно. В момента Гаел обзавеждаше спалните на децата, което бе много тъжно за нея. Беше познавала десетки деца като тези на Щраус, които чувстваше учудващо близки, след като в продължение на месеци бе гледала снимките им. Семейството имало четирима синове и една дъщеря, всичките под дванайсет години. Гаел знаеше имената им, познаваше характерите им, какви книги и играчки бяха харесвали. Беше го научила от писмата на майка им, запазени от роднините. Наоми Щраус, майката, ѝ се струваше забавна, интелигентна и образована жена, която е обожавала съпруга и децата си и им е била напълно отдадена. Цялото семейство вече бе част от живота на Гаел. Това беше болезнено, но от друга страна ѝ действаше заздравяващо. Те винаги ѝ напомняха за Ребека.

Три месеца след като се прибра от Ню Йорк, Андре Шевалие, архитектът, я покани на вечеря. Той и съпругата му Женевиев живееха в апартамент в Монмартър. Гаел ги харесваше и прие поканата. Доминик си беше вкъщи и учеше, така че тя нямаше нищо против да излезе и да я остави сама. Обеща ѝ да се върне в приличен час. На следващия ден ѝ предстояха няколко срещи в музея с търговци на старинни играчки. Спалните на децата се оказаха по-трудни от тези на родителите им.

— Приятно прекарване — промърмори Доминик през рамо и не вдигна глава от учебника.

Гаел подкара колата към Монмартър. Очакваше вечерята с нетърпение и купи бутилка хубаво червено вино. Беше с панталон и пуловер, тъй като Андре ѝ каза, че вечерята няма официален характер.

Пристигна в апартамента задъхана, след като изкатери шест етажа по хлъзгави стълби. В старата кооперация нямаше асансьор. Андре ѝ се извини, когато видя, че е останала без дъх.

— Радвай се, че не те накарах да носиш пазарските торби нагоре по стълбите — засмя се той, когато Гаел му подаде бутилката вино.

Введе я във всекидневната, където гостите, които вече бяха пристигнали, пушеха, бърбеха и пиеха. Оживените разговори продължиха, когато седнаха около масата. Гаел бе настанена между архитектката, която бе партньорка в бизнеса на Андре, и цигулар, приятел на Женевиев. Тя самата преподаваше пиано и пеене в консерваторията. Мъжът срещу нея беше композитор, казваше се Кристоф Паски. Андре ѝ обясни, че композира музика за филми и за телевизията. Изглеждаше интересен и сериозен мъж. Заговориха с Гаел и с цигуларя за политика. Преди да се върне във Франция Гаел не осъзнаваше колко силно ѝ липсваха оживените разговори по време на вечеря, интелектуалните дискусии и политическите спорове. Хората седяха безкрайно дълго около масата, за да си бърбят. А и храната бе великолепна. Женевиев беше превъзходна готвачка и бе приготвила невероятно вкусна вечеря — пълнена гъска и печени картофи, пълнени с кайма, а за предястие — салата от раци.

— Как позволихте да ви убедят за великия проект на Андре? — заинтересовано я попита Кристоф.

— Тя е гениална жена и има добро сърце — отговори архитектът вместо нея и тя се засмя.

— Мисля, че проектът е вълнуващ. Миналата година посетих музея „Нисим де Камондо“ и бях впечатлена. Те ме препоръчаха за проекта, след това говорих с уредника. Тези малки музеи са толкова лични и интимни, а и посланието им е важно — обясни тя със страст.

Продължиха да говорят по други теми и Кристоф я попита дали не е половин американка. Тя му обясни, че е била омъжена за американец и затова носи името Бартлет.

— Но решихте да постъпите разумно, като се разведохте и се прибрахте във Франция? — пошегува се той, а тя се усмихна учтиво.

— Не, не се разведох. Вдовица съм.

Кристоф се почувства неудобно и призна, че хич не го бивало в светските разговори, затова никой, освен Андре, не го канел никъде. Двамата бяха стари приятели и съученици и архитектът обикновено му прощаваше гафовете. Кристоф ѝ сподели, че в повечето случаи въобще забравял за поканите и си ги припомнял на другия ден, след като домакините му се обаждали ядосани. Андре обаче му се беше обадил, за да му напомни за вечерята. Гаел се засмя на думите му, изглеждаше искрено разкаян за грубостта си. Имаше наситеносини очи и руса коса, беше елегантен, висок мъж в началото на четиридесетте. За да разчупи леда, тя го попита дали има деца, но той отговори, че никога не е бил женен.

— Никоя жена не ме иска — спокойно обясни той.

— Вярно е — добави Андре. — Кристоф е работохолик. И затова е толкова преуспяващ.

— Не съм преуспяващ. Но работя по въпроса.

Кристоф попита Гаел с какво се е занимавала преди музея и тя му обясни, че веднага след войната е била манекенка, а след като се е омъжила, не е работила. Гаел все още приличаше на модел, бе елегантна дори в панталон и пуловер. Той забеляза, че тя още носи венчалната си халка, макар да беше вдовица.

— И манекенството ви даде квалификация за уредник на музей? — любопитства той.

— Имам магистърска степен по история на изкуството.

— И е страшно добра в работата си — похвали я Андре.

— Не се съмнявам — усмихна се Кристоф.

Женевиев поднесе ябълкова торта и кафе.

— А вие имате ли деца? — попита Кристоф.

Гаел беше споменала дъщеря си, но той не знаеше дали има и други деца.

— Една дъщеря. Заминава за колежа през есента.

— В Съединените щати ли?

Тя кимна утвърдително.

— Това за добро ли е? Имам предвид заминаването за колежа?

Във Франция децата си оставаха у дома, учеха в университетите в градовете си и живееха с родителите си. Гаел познаваше системата добре, макар че брат ѝ бе учил в Париж.

— За нея е добре. Но аз ще съм самотна. Доминик не трябва да остава тук. Аз я принудих да се преместим в Париж, когато баща ѝ почина, имахме нужда от промяна. А и исках да се прибера у дома. Живях в Ню Йорк седемнайсет години и тогава не го осъзнавах, но Париж ми липсваше. След като съпругът ми умря, направо се поболях от носталгия.

— Не бих могъл да живея никъде другаде — пламенно каза Кристоф, като сервира парче торта на Гаел и нападна своето. — От Париж ли сте?

— Не, близо до Лион. Живях тук една година, когато работех за Кристиан Диор след войната.

Малко след напускането ѝ Диор бе отворил своя собствена модна къща. Бе починал преди шест години и младият му помощник, Ив Сен Лоран, сега бе главният дизайнер на ателието му.

— Звучи бляскаво — отбеляза той. — Париж, Ню Йорк, прочут модел.

Гаел обаче не изглеждаше претенциозна и надута и това му хареса. Беше семпла и приятна жена.

— И дъщеря ви не иска да продължи образованието си тук? Жалко.

— Тя е чиста американка, а и я приеха в мечтаното училище, така че със сигурност ще замине.

— А каква иска да стане, когато порасне?

— Банкерка като баща си — усмихна се Гаел.

Кристоф повдигна вежди изненадано. Струваше му се странен избор за момиче. Гаел разсъждаваше по същия начин, но Доминик изпитваше истинска страст към света на бизнеса.

— Сигурна съм, че ще се справи отлично. Обича бизнеса, икономиката и математиката. А мен не ме бива в нито едно от тях — усмихна се Гаел.

— На колко години е? — попита Кристоф.

Гаел му се виждаше на около трийсет, но трябваше да е по-възрастна, след като дъщеря ѝ постъпваше в университет.

— Почти на седемнайсет. Ще бъде най-малката в класа си.

— Значи очевидно е умна като майка си — направи и комплимент той.

Минаваше един часа, но всички се забавляваха. С Кристоф решиха да си тръгват по едно и също време и Гаел бе в прекрасно настроение.

— Мога ли да ви придружа по опасните стълби на Андре? Обикновено падам поне веднъж, ако съм пил достатъчно вино на вечеря. Ще тръгна първи, за да се приземите върху мен, ако паднете — каза той.

Гаел се засмя, но изпита благодарност за помощта. Стълбите наистина бяха ужасни и я плашеха, а обувките ѝ бяха ниски, но се пързалияха. Тя заслиза внимателно след Кристоф и на два пъти се подхлъзна. Лампите бяха на таймер, непрестанно угасваха и тя се радваше, че не е сама докато търсеха ключа за осветлението на всеки няколко минути. И двамата изпитаха облекчение, когато слязоха долу без произшествие.

— Надявам се Андре скоро да спечели достатъчно пари, за да се премести в кооперация с асансьор и прилично осветление. Стълбите му са идеални за самоубийци — отбеляза Кристоф, а тя се засмя.

Той я изпрати до колата ѝ, каза ѝ, че му е било страшно приятно да се запознае с нея и ѝ пожела успех в музея. Гаел му благодари, сбогува се и подкара към дома си. Намери Доминик в леглото ѝ, дълбоко заспала.

На другия ден, когато се видя с Андре, той ѝ каза, че Кристоф бил много впечатлен от нея и го помолил за телефонния ѝ номер.

— Да му го дам ли? Или да му кажа да се разкара?

Тя се засмя. Не беше сигурна какво да отговори.

— Харесах го, но не съм излизала с мъж откакто се запознах със съпруга ми. Не мисля, че не съм готова за гаджета.

Андре беше останал със същото впечатление, но все пак трябваше да попита.

— Добре, ще му кажа да забрави. Той бездруго е смахнат и само работи.

Но Гаел смяташе, че и това звучи интересно. Кристоф изглеждаше свестен и приятен човек, а дългогодишното му приятелство с Андре бе отлична препоръка.

— Предполагам, че можеш да му го дадеш — каза тя. — Никога не е лошо да си създадеш нови приятелства — отвърна тя небрежно.

— Бездруго няма да ти се обади. Ще забрави името ти до утре и ще се върне към композирането. Мисля, че в момента работи по музиката за някакъв филм. Изненадах се, че въобще дойде на вечерята. Вероятно е имал нужда от хубава храна, влюбен е в храната на жена ми.

— Да, всичко беше великолепно. Изядох две порции от гъската и огромно парче торта.

— Имаш нужда от храна — отбеляза той и завъртя очи.

Въпреки предсказанието на Андре, вечерта Кристоф ѝ звънна, веднага след като взе номера ѝ от приятеля си. Доминик вдигна телефона, извика майка си, после отново изчезна в стаята си.

— Наистина се зарадвах на запознанството ни снощи — топло каза той. — И Андре е прав. Обикновено работя нощем и не излизам, но не бях хапнал нищо свястно цяла седмица, а Женевиер е превъзходна готвачка.

Гаел се засмя.

— Андре спомена, че това е била причината за идването ви. Каза ми, че работите по музиката за филм.

— Опитвам се. Крайният срок приближава, а съм завършил едва половината — притеснено отговори той.

— Сигурно е много интересно.

— Понякога. Обичам работата си. Всъщност, изпитвам истинска страст към нея.

— Аз също. Забавлявам се великолепно в музея. Но и аз изоставам от графика.

Гаел беше се справила чудесно през деня с играчките на децата и намери всички, които бе търсила. Жилището постепенно се превръщаше в това, което искаше.

— Трогателен проект — замислено отбеляза той. — Имате ли личен интерес към него?

Не знаеше защо, но подозираше, че Гаел наистина има личен интерес. А и бе сигурен, че заплатата ѝ беше съвсем малка. Не го правеше заради парите.

— Да, имам — меко отговори тя. — Познато мое семейство бе депортирано. Най-добрата ми приятелка.

— Всички познавахме такива хора — каза той сериозно. — Беше ужасно време, от което би трябвало да се срамуваме.

— Съгласна съм и затова музеят е толкова важен за мен, макар да е малък.

Въпреки скромните му размери, Гаел се надяваше да го превърне в една от парижките забележителности, важна в светско, културно и историческо отношение, макар засега да нямаше конкретен план как точно да го постигне и да привлече вниманието към него.

— Очаквам с нетърпение да го видя завършен — каза Кристоф.

Особено сега, след като вече познаваше Гаел. Андре бе споменавал преди за нея. Твърдеше, че е много умна и привлекателна жена и работят чудесно заедно.

— Мога ли да ви покания на вечеря някой път? — попита той с престорена небрежност.

Не знаеше каква щеше да е реакцията ѝ, а и помнеше венчалната ѝ халка, но пък му беше казала, че е вдовица. Очевидно бе овдовяла наскоро, защото Андре му каза, че не ходела по срещи.

— Това ще е чудесно — прямо отговори тя, но не добави нищо друго, затова Кристоф реши да не я притиска като предложи определен ден.

— Ще ви се обадя, когато понапредна с работата — каза той, тъй като не искаше да изглежда прекалено нетърпелив.

Гаел му благодари и затвори, когато Доминик влезе в стаята.

— Кой беше това? — попита тя намръщено.

— Приятел на архитекта, с когото работя в музея.

— Не те покани на среща, нали? — попита дъщеря ѝ с тона на велик инквизитор.

— Не, не ме покани. Запознахме се снощи.

— Няма да излизаш с никого, нали?

— В момента не. Не съм размишлявала по въпроса. Защо?

— Прекалено си стара, не се нуждаеш от друг съпруг, а и на татко няма да му хареса — категорично заяви Доминик, а майка ѝ се засмя.

— Е, благодаря ти, че ми обясни всичко ясно, особено факта, че съм прекалено стара.

— Такава си и няма нужда да се омъжваш отново. Татко ти остави достатъчно пари.

— Откъде знаеш? — намръщи се Гаел.

— Той ми каза, че ще го направи. Спомена, че ще ти остави повече от достатъчно за луксозен живот, а аз ще получа всичко останало.

— Той се погрижи чудесно и за двете ни — каза Гаел, за да приключи разговора за парите. — И си права, не се нуждая от нов съпруг. Но бездруго не бих се омъжила за някого заради парите му.

Робърт и Доминик си бяха говорили за пари повече, отколкото на нея ѝ харесваше. Дъщеря ѝ също бе вманиачена на тема пари. Кой колко имаше, как да изкара повече, какви са добрите инвестиции. Беше се насочила правилно към професията на инвестиционен банкиер.

— Извадила си късмет с татко — изтърси Доминик, а Гаел я изгледа изненадана.

— Да, извадих късмет, защото той беше добър човек и се обичахме силно — поправи я тя.

— А също и богат.

Гаел не хареса забележката, а и отношението ѝ.

— Хората трябва да се женят по любов, а не за пари — твърдо заяви тя.

— Парите помагат. Аз не бих искала да съм бедна — спокойно отбеляза Доминик.

Майка ѝ не хареса и това изявление.

— Аз бях бедна след войната — честно призна тя. — А ако си беден, работиш усърдно, което е хубаво.

Разбира се, бедността не беше забавна, а доста стресираща.

— Искам да работя усърдно и да се справя по-добре и от татко — каза Доминик, а в очите ѝ имаше ледена амбиция и желязна решителност.

— В живота не става дума само за пари. Можеш да си щастлива и без тях. Или много нещастна с тях, ако си с неподходящия човек — спокойно каза Гаел.

— Както татко и първата му съпруга. Тя се е стремяла към парите му — изсумтя Доминик презрително. — Аз бездруго не възнамерявам да се омъжвам — добави тя, после излезе от стаята, а Гаел се замисли върху разговора им.

Мразеше мисълта, че дъщеря ѝ бе толкова съсредоточена върху парите. А положението със сигурност нямаше да се подобри, когато

Доминик научеше точната сума на оставеното от баща ѝ. Тя щеше да получи първата вноска на осемнайсет години, което според Гаел бе прекалено рано. Млада студентка не се нуждаеше от подобно богатство, но Робърт имаше различни идеи за парите и не се съгласи със съпругата си. Е, поне първата вноска щеше да е след една година. Робърт бе искал Доминик да се научи как да управлява и инвестира състоянието си и да поеме отговорност за него на ранна възраст. Отново прекалено рано, според Гаел. Парите щяха да я отдалечат от връстниците ѝ, а и можеше да започне да харчи неразумно. Робърт обаче не смяташе така. Доминик не бе щедра като баща си.

Кристоф звънна на Гаел след няколко дни и я покани на обяд. Мислеше, че така ще я улесни и ѝ предложи да се срещнат в старо бистро, което тя харесваше.

Тя се появи там след една натоварена сутрин. Беше ходила на изложба за мебели, а на другия ден щеше да присъства на търг. Беше посетила предварителния оглед на продаваните вещи и показа на Кристоф каталога и предметите, за които щеше да наддава. После заговориха за музиката му. Очите му засияха, когато говореше за работата си. Наскоро беше посетил Прага, за да чуе симфония, композирана от негов приятел. Спомена ѝ, че е преподавал в известно музикално училище в Бостън една година и много му харесало, макар да не можел да си представи да живее там завинаги.

Кристоф беше интересен и интелигентен мъж, а от думите му си личеше ясно, че музиката бе неговият живот. Времето им заедно излетя бързо, а преди да се разделят, той я попита дали може да я види отново. Гаел се поколеба за миг, припомняйки си разговора с Доминик.

— Да, това би ми харесало — честно отговори тя.

Той беше чудесен за компания и се забавляваха отлично по време на обяда.

— Но наскоро говорих с дъщеря ми за излизането ми по среци. Твърди, че съм прекалено стара и не се нуждая от мъж в живота си. Бях предупредена.

Тя се засмя весело, а той се намръщи.

— Съгласна ли си с нея? — попита той, като я погледна изпитателно.

— Понякога — отговори тя, като се вгледа в Сена за момент, после го погледна. — Не съм излизала на среща от осемнайсет години.

Нямам никакъв опит.

Но обядът с него не беше среща, а просто похапване с нов приятел. Или поне тя си мислеше така.

— Определено не си стара. Децата са жестоки. Може би затова никога не се ожених. Самочувствието ми е доста крехко и биха наранили чувствата ми.

Гаел отново се засмя.

— Да, децата наистина нараняват чувствата ти. При това го правят винаги, когато им се отдаде възможност. Но отговорът ми на въпроса ти е „да“. Бих искала да се видим отново.

Харесваше го. Като приятел, като мъж, като нещо. Не знаеше какво точно. Той не ѝ предлагаше брак, просто обяд или вечеря. А и тя не бе задължена да споделя с Доминик.

— Чудесна новина. Ще ти се обадя — каза той, целуна я по двете бузи, а тя му благодари за обяда, качи се в колата си и потегли.

Кристоф се усмихна. Гаел беше прекрасна жена. А дъщеря ѝ типичната тийнейджърка.

Той не ѝ се обади две седмици и Гаел се зачуди дали не го беше обидила с нещо. Беше погълната от работата си, затова не му отдаде голямо значение. Решението беше негово. Прекараха един приятен обяд и не бе задължително той да се превърне в нещо повече.

След няколко дни Кристоф ѝ се обади и я покани на вечеря. Предложи да я вземе, но тя предпочете да се срещнат направо в ресторанта. Не искаше да се обяснява с Доминик. Едва го познаваше и между тях вероятно нямаше да се получи нищо, така че не си струваше да се кара с дъщеря си. Доминик смяташе, че майка ѝ трябва да остане целомъдрена и вярна на Робърт до края на живота си. Е, това и бездруго можеше да стане. Още не бе готова да се впусне в приключения, но пък една вечеря не беше проблем.

Кристоф предложи малък уютен ресторант на Левия бряг, където тя никога не беше ходила. Седяха дълго около масата с великолепна храна и си бърбиха с часове. По време на вечерята той спомена, че е живял седем години с някаква жена. Връзката им приключила, защото той не искал да се жени и да има деца. Жената си тръгнала, омъжила се за друг и родила три деца. А той не съжалявал за нищо.

— Повечето мъже след определена възраст не искат да се женят — каза тя.

После добави, че Робърт бил на четиресет и девет години, когато се оженили, разведен след кратък неуспешен брак. След първата си женитба се страхувал от нова връзка, но това се променило, когато двамата с Гаел се влюбили. За Кристоф бе интересно, че тя се бе омъжила за толкова по-възрастен мъж, а сега бе останала сама твърде рано. Не го заслужаваше. Беше чудесна жена.

— Винаги съм се страхувал, че сериозна връзка и деца ще пречат на кариерата ми — призна той. — Женен съм за музиката. Никога не съм бил готов да я пожертвам заради никого. Трябва да дадеш страшно много от себе си на децата, а любовта те разсейва.

Гаел се усмихна и кимна.

— Вярно е.

Той ѝ подари няколко записа с негови композиции и тя обеща да ги изслуша. После му разказа за последните си придобивки за музея. Вечерта отлетя за миг. Тръгнаха си от ресторанта в два сутринта. Гаел не можеше да повярва, когато видя часовника.

— Ще можеш ли да се прибереш у дома сама? — загрижено попита той.

— Пияна ли ти се виждам? — пошегува се тя.

— Не, но е късно. Не ми харесва да шофираш сама по това време, нито да влизаш сама в кооперацията. Къде живееш, между другото?

— На улица „Фош“

— Тузарски адрес. Обичам онези стари кооперации. Сигурно имаш много високи тавани.

Осман^[1] бе проектирал великолепни сгради из Париж, между тях и нейната, по времето на Втората империя.

— Да, така е — потвърди тя и той се усмихна.

— Карай внимателно.

За човек, който се интересуваше само от музиката си, той бе невероятен кавалер.

— Винаги карам внимателно — увери го тя.

Кристоф отново я целуна по двете бузи и обеща скоро да ѝ се обади. Гаел бе сигурна, че ще изпълни обещанието си. Прекараха великолепно и изпитаха съжаление при раздялата си. Тя мисли за него по целия път към къщи. Беше привлекателен мъж. Добре образован интелектуалец с чудесно чувство за хумор, а и си личеше, че е с нежна

душа. Харесваше го, но в същото време ѝ се струваше странно да излиза с мъж. Не го познаваше добре и двамата имаха да учат много един за друг. Беше толкова по-лесно да си омъжена, помисли си тя, а мисълта я накара да изпита остро липсата на Робърт. Дватама се познаваха добре и бяха идеалната двойка. Сега светът бе пълен с непознати и беше малко страшничко, макар и вълнуващо, да ги опознаваш. Гаел нямаше представа докъде щяха да стигнат нещата, а и Доминик щеше да се погрижи да не отидат далеч. Това обаче не ѝ се струваше правилно. Дъщеря ѝ скоро щеше да замине и да има свой собствен живот. Гаел също се нуждаеше от такъв. Но Доминик бе права в известно отношение. Майка ѝ разполагаше със свободата да прави каквото си иска и нямаше нужда да се обвързва с никого.

Тя пусна записа на Кристоф, когато се прибра в спалнята си. Музиката беше нежна и красива и талантът му си проличаваше веднага. Каквото и да се получеше между тях, трябваше да признае, че Кристоф Паски бе адски привлекателен мъж. Тя заспа с музиката му и сънува Робърт. На сутринта си припомни съня и се почувства напълно объркана.

— С кого беше снощи? — подозрително я попита Доминик по време на закуската.

Проклетото хлапе сякаш имаше радар и алармена система.

— С архитекта, с когото работя — бързо излъга Гаел и си наля чаша кафе.

— Влюбваш ли се в него?

— Разбира се, че не! Той е женен.

— Французите не се интересуват от това. Непрекъснато си изневеряват — изсумтя Доминик, като се надигна от масата.

— Не е вярно — бурно възрази Гаел в защита на сънародниците си.

Но знаеше, че отчасти Доминик бе права. Не всички изневеряваха, но много хора го правеха. И мъже, и жени. Изневерите във Франция изглеждаха по-чести, може би защото бе страшно трудно да получиш развод.

— Приятен ден — подхвърли Доминик през рамо и тръгна на училище.

Гаел остана сама в кухнята. Седеше и мислеше за Кристоф. Надяваше се скоро да ѝ се обади.

---

[1] Барон Жорж Осман, префект и градостроител на Париж (1809–1891) — Б.пр. ↑

Кристоф Паски изненада и приятеля си Андре, и Гаел като се отби в музея един следобед. Обясни, че бил в квартала, защото там се намирало звукозаписното студио, където работел по новия си филм. Носеше куфарче, претърпкано с партитури, тефтери и бележки на хвърчащи листа.

В къщата на Щраус течеше усилен ремонт и навсякъде имаше работници. Кристоф се впечатли от напредъка им. Мястото започваше да прилича на истински дом. Вече бяха реконструирали кухнята и сега изглеждаше точно като преди трийсет години. Гаел беше намерила същата печка на търг, купи я на нищожна цена и я поправи.

— Мисля, че къщата ще е готова преди края на годината — предрече Кристоф, след като се огледа наоколо.

— Надяваме се да е така, но предстои още много работа — отговори Андре, стиснал архитектурните планове в ръка, за да покаже на един от дърводелците какво точно иска да се направи.

Кристоф обиколи стаите, а Гаел му разказа за намеренията им. Петте детски стаи се помещаваха на последния етаж. В мазето щяха да построят тайна стая, където навремето бяха крили децата, които за съжаление бяха намерени от Гестапо. Подозрителен съсед бе предал семейството.

След обиколката, когато стана време да си ходи, Кристоф прошепна на Гаел:

— Прекарах великолепно на вечерята миналата седмица. Искаш ли да излезем довечера?

Поканата му бе съвсем неофициална, но той смяташе, че Гаел предпочита този подход — нещо леко и импровизирано. Така нямаше да има прекалено много време да размишлява по въпроса, а и не се нуждаеше от бавачка за дъщеря си. Можеше просто да излезе, ако е свободна.

Гаел кимна в съгласие и Кристоф се зарадва. После я осени идея. Беше петък и Доминик заминаваше с приятели за уикенда. Следобед

потегляха към Нормандия. Семейството на приятелите ѝ имаше вила там и често я канеха през уикендите. Тогава Гаел оставаше сама и свободна.

— Би ли искал да ми дойдеш на гости? Не съм голяма готвачка, но мога да купя нещо на път за вкъщи — предложи тя.

Той одобри идеята и се усмихна.

— Ще донеса виното. В колко часа?

— Осем и половина?

Това щеше да ѝ осигури достатъчно време да довърши работата си с Андре, да напазарува и да се подготви за вечеря.

— Идеално.

Тя му даде паролата за ключалката на вратата на кооперацията. За разлика от подобни сгради в Съединените щати, в Париж обикновено имаше само пазачи, но не и портиери.

Кристоф си тръгна, но Андре не обели и дума за това, което беше чул. Надяваше се приятелят му да започне връзка с Гаел и не искаше да я притеснява. Личеше ѝ, че е стеснителна с мъжете и „изгубила практика“, както самата тя се изрази. Все още не бе решила как да постъпи и продължаваше да убеждава сама себе си, че Кристоф бе само приятел.

На път за вкъщи тя се отби в „Ленотр“ на авеню „Виктор Юго“ и купи печено пиле и зеленчуци, нарязана съомга за предястие и великолепна торта с ягоди. Кристоф се появи в осем и половина и тя вече бе издокарана в джинси и бял пуловер. В кооперацията имаше асансьор, но той се качи по стълбите. Подаде ѝ бутилка великолепно бордо. Беше похарчил доста пари за виното, за да я впечатли, и успя. Беше от отлична реколта „Шато Марго“.

Кристоф бе очарован от високите тавани и се влюби в препарираната зебра във всекидневната. Апартаментът беше елегантно обзаведен и тя му обясни, че го бе наела мебелиран. Представляваше интересна смесица от шик, изисканост и лудост — като зебрата, поставена до канапето.

— Ще се запозная ли с дъщеря ти? — нервно попита той, когато седнаха.

— Тя замина за уикенда — небрежно отвърна Гаел и се засмя на облекчения му поглед.

— Съжалявам — извини се той. — Момичетата на тази възраст ме плашат, особено когато защитават майките си. Могат да бъдат ужасно свирепи.

— Тя всъщност защитава баща си повече от мен — тихо отвърна Гаел. — Двамата взаимно се обожаваха и се страхувам, че той доста я разглези. А за да почете паметта му, тя държи да не се виждам с никого.

— Разбирам — кимна той.

Чувстваше се щастлив задето бе насаме с Гаел и не му се налагаше да се разправя с Доминик, която му се струваше като зловец дракон. Повечето тийнейджърки бяха такива. И преди бе попадал в подобни положения, обикновено с разведени жени, чиито деца не искаха нов мъж около майките си. Трудно бе за всички в подобни ситуации. А с починал баща, очевидно превърнат в светец от дъщеря си, щеше да е още по-лошо.

Гаел му предложи шампанско „Кристал“ като начало. Беше подредила масата елегантно, с цветя в средата. Апартаментът беше огромен, кухнята — топла и уютна, а Гаел беше подредила снимки и лични вещи, за да го превърне в дом. Кристоф видя нейна снимка с Робърт. Двамата изглеждаха щастливи. Внезапно той изпита съжаление към нея задето бе овдовяла толкова млада.

Кристоф отвори виното. Хареса му, че го беше поканила на неофициална вечеря в кухнята. Не приличаше на жена, която иска да се изфука, макар очевидно да живееше добре. Чувстваше се все по-силно привлечен от нея всеки път, когато я видеше. Също като Гаел, и той нямаше представа накъде отиваха, но усещаше, че се влюбва. Никоя друга жена не го бе завладявала толкова бързо. Надяваше се все пак, че не му личи. Не искаше да я уплаши, а подозираше, че това ще стане, ако тя узнае за чувствата му. Той самият също бе притеснен, тъй като обикновено се държеше на разстояние, а с нея му се струваше, че е отворен и уязвим като цвете през лятото. Копнееше да композира музика за нея.

— Разкажи ми за манекенските си дни с Кристиан Диор след Окупацията — каза той небрежно, а тя се засмя.

— Бях толкова зелена, че няхах представа какво правя. Настаниха ни в апартамент за модели, контролираха ни. Струваше ми се, че съм в пансион за момичета. Всички се забавлявахме страхотно и

не можехме да повярваме какви късметлийки сме да попаднем там. Щях да умра от глад, ако не ми бяха дали тази работа. Стана по-тежко и сериозно, когато се преместих в Ню Йорк, но там изкарах само една година. Модният бизнес е много напрегнат. Робърт и аз се оженихме бързо, а после се появи Доминик. Работих до петия месец на бременността, после се пенсионирах и никога не се върнах към модата. Тя щеше да пречи на семейния ни живот. Останах си у дома със съпруга си и бебето, хванах се да уча и годините отлетяха. Прекалено бързо — отбеляза тя натъжено.

Кристоф се протегна и докосна ръката ѝ.

— Съжалявам — нежно каза той. — Сигурно ти е трудно сега.

Личеше, че е била омъжена щастливо и много е обичала съпруга си.

Гаел се усмихна, за да прикрие връхлетялата емоция, Робърт продължаваше да ѝ липсва.

— Не е лесно да се приспособиш към нов живот. Робърт беше прекрасен човек. Живяхме щастливо. Все още не мога да повярвам, че него вече го няма. А за дъщеря ми е още по-трудно. Баща ѝ я обожаваше, а и тя него. Понякога дори се чувствах малко настрана от тях. Имаха специална връзка. Но Робърт беше много мил човек, добър и към двете ни.

— Ще се справиш ли, когато тя замине за университета? — загрижено попита той.

Тя въздъхна и сви рамене с примирение.

— Ще ми се наложи. Случва се на всички родители. Децата започват свой собствен живот и забравят за теб. Не мога да се залепя за нея, а тя няма търпение да се втурне в истинския живот. И макар да е половин францужойка, не се чувства обвързана с Франция. Иска да живее в Ню Йорк след университета. А аз съм щастлива тук.

— Това тук не е ли истинско? — повдигна вежди той, когато чу думите ѝ за желанието на Доминик да започне истински живот. — Струва ми се съвсем истинско. Великолепен апартамент, грижовна майка, удобно съществуване, година-две в Париж. А и съм сигурен, че и ти я глезиш, а не само баща ѝ. Вероятно има и много други преимущества, които дори не мога да отгатна. Късметлийка е, дори и да не го знае.

— Някоя тийнейджърка не се чувства късметлийка. Мислят, че родителите им са грубияни, или малоумни, или проклети. Откриват добродетелите ни по-късно, ако въобще притежаваме такива. Но обикновено по времето, когато го осъзнаят, вече ни няма.

Това бе майчинството, една доста неблагодарна работа, според Кристоф.

— Какви бяха твоите родители? Грубияни, малоумни или проклети? — попита той с интерес.

Усещаше, че Гаел пази много неща дълбоко в себе си.

— Нито едно от тези неща. Майка ми беше доста затворена и уплашена, а войната само влоши положението. Беше ужасена през цялото време. Загуби баща ми в Съпротивата, а брат ми — при глупава катастрофа само месец по-рано. Немците се бяха настанили в дома ни и те убиха баща ми. Тя никога не се съвзе от смъртта му.

Гаел не му обясни, че последният удар, довършил майка ѝ, бе когато обвиниха дъщеря ѝ в колаборационизъм.

— Всички ние платихме висока цена за случилото се през войната — каза тя сериозно.

— Аз бях с Де Гол в Северна Африка — сподели той, макар тя да не искаше да му задава въпроси, защото понякога хората често вършат неща, за които после не желаят да говорят. — Бях много млад, на осемнайсет години. Преживяването беше зашеметяващо, въпреки че не бих искал отново да ми се случи.

Тя кимна в съгласие, после го разпита за музиката от филма, по който работеше в момента. Призна му, че бе изпитала истинско удоволствие докато слушаше записите му.

— Приспаха ли те? — попита той усмихнато. — Действат като сънотворно на много хора. Май би трябвало да ги продавам точно с тази цел.

— Всъщност, да — засмя се тя засрамена. — Но беше късно и бях доста изморена. Но преди да се унеса, страшно ми харесаха.

— Значи разбираш какво имам предвид. По-добри са от приспивателните.

Храната, която Гаел бе приготвила, не беше впечатляваща, но бе семпла и вкусна, придружена с бутилка „Шато Марго“.

След вечеря Кристоф запали камината във всекидневната, седяха и бърбиха дълго за неговата работа, за нейните планове за музея и

идеите ѝ за реклама, които му харесаха. Гаел беше способна жена и той бе убеден, че ще свърши отлична работа. Минаваше един, когато Кристоф реши, че е време да си тръгва.

— Мога ли да ти предложа обяд утре? — попита той, когато излязоха в коридора.

Гаел поклати глава със съжаление.

— Трябва да отида на търга. Искаш ли да дойдеш с мен? — внезапно попита тя.

Кристоф се усмихна, зарадван от поканата.

— С удоволствие.

Разбраха се да се срещнат в хотел „Дрюот“ в два следобед. Там се провеждаха най-прочутите търгове в Париж и Гаел бе закупила доста впечатляващи неща, от картини до дрехи, играчки, градинско оборудване, редки книги, вино, старинни военни униформи, платове, килими и кухненски уреди. Беше харесала там няколко картини. Смяташе да ги купи със свои пари и да дари на музея една от тях, но прояви дискретност и не го сподели с Кристоф.

Той ѝ благодари за вечерята и си тръгна, а тя остана известно време пред огъня с мисълта за него.

Най-после си легна, пусна музиката му и след две минути заспа. На другата сутрин, когато се събуди, ярко слънце огряваше стаята. Започваше великолепен ден.

Гаел влезе в тръжната зала точно навреме и запази място на Кристоф до себе си, въпреки протестите на няколко търговци на антики, недоволни, че пази празно място в претъпканата зала. Хората, които посещаваха „Дрюот“, обикновено изглеждаха агресивни и непочтени, с изключение на някой случаен аристократ. Гаел носеше джинси, старо кожено палто и черни кожени ботуши от „Ерме“. След минути Кристоф се настани до нея, облечен в спортен костюм и елегантни обувки от кафяв велур.

Тя се съсредоточи върху търга и първият желан предмет бързо се появи. Гаел успя да го купи и се усмихна победоносно. Кристоф обичаше да я вижда доволна и развълнувана. Тя се справи чудесно и с второто наддаване. Накрая си тръгнаха от търга с четири картини, които занесоха в апартамента ѝ. Бяха великолепни и подходящи за дома на семейство Щраус.

— Странно усещане е да пресъздаваш нечий дом и живот. Имам чувството, че работя за загиналото семейство — каза тя и му предложи шампанско, но Кристоф отказа.

Гаел се изкушаваше да го покани да остане на вечеря, но не беше сигурна дали две поредни вечери нямаше да изглеждат прекалено много. Не искаше да му изпрати погрешното послание и да го окуражи, но започваше да го чувства като стар приятел. След минути колебание реши да захвърли предпазливостта и го покани да остане и да ѝ помогне да довършат остатъците от предишната вечер.

— С удоволствие бих останал — каза той, — но се налага да вечерям със сестра ми, съпруга ѝ и двете им невъзпитани деца. Тя никога не им отказва нищо.

Робърт бе вършил същото с Доминик и сега Гаел понасяше неприятните последици от неразумните му действия.

— На колко години са?

— Пет и седем. Две лоши малки момчета, които могат да са изключително мили, но само понякога.

Гаел знаеше, че не бе лесно да контролираш момчета на тази възраст, и подозираше, че не са чак толкова лоши, колкото Кристоф ги описваше.

— С какво се занимава сестра ти?

— По сърце е художничка, но работи като медицинска сестра. Съпругът ѝ е адвокат. Той се занимава с всичките ми договори.

— Полезно — отбеляза Гаел.

Изненада се, че Кристоф има нормално традиционно семейство. Досега ѝ се струваше истински бохем.

— Имаш ли други братя и сестри?

— Не, само двамата сме. И сме много близки. Живяхме заедно докато тя се омъжи. Изгубихме родителите си, когато бяхме прекалено млади. Бих те поканил да се присъединиш към нас, но сестра ми е ужасна готвачка. Обичам зет ми, но той заспива на масата и след две чаши вино вече хърка. А момчетата ще те подлудят, защото тя ги оставя да беснеят докато се изтощят. Твърди, че така спели по-добре. Не можеш да водиш нормален разговор докато те мятат разни неща наоколо и крещат.

Гаел се засмя на описанието на семейната картинка.

— Типични момчета.

— Надявам се Амандин да ги изпрати в пансион, за да мога отново да си бъбря с нея. Не сме водили приличен разговор от години. Хлапетата са вечно наоколо и вдигат страхотен шум. Наслаждавай се на тихата си и спокойна вечеря — каза той и си тръгна, след като я поздрави за закупените картини.

Кристоф също ги хареса, смяташе, че са отличен избор за музея.

Гаел не го чу на следващия ден. Изненада се, че той ѝ липсва, което ѝ се стори абсурдно, тъй като почти не го познаваше. Обичаше да си бъбри с него и ѝ бе приятно да седи до него в залата докато наддаваше, а също и да сподели вълнението си с него, когато успя да се пребори за желаните картини.

Гаел отиде на разходка, после се прибра и реши да почете книга. Пусна записите на Кристоф и отново заспа на канапето. Засмя се, когато се събуди. Може би той беше прав и в музиката му имаше нещо приспиващо.

Доминик се прибра късно следобед и попита майка си как е прекарала уикенда. Гаел ѝ показва картините, каза, че е била на разходка и си е почивала, но не спомена и дума за Кристоф. Нямахте представа какво да каже на дъщеря си, освен че беше обядвала и вечеряла два пъти с мъж, когото харесваше много, и чиято музика я приспиваше. Какво друго можеше да каже? А и както и да го опишеше, знаеше, че Доминик няма да одобри, затова реши, че не ѝ дължи обяснения и запази хубавия уикенд за себе си.

Гаел планираше да заведе Доминик и една от приятелките ѝ от училище на ски във Вал д'Изер през пролетната ваканция. Излезе с Кристоф няколко пъти за обяд и вечеря, когато дъщеря ѝ бе заета. Не искаше да отдели от времето, определено за Доминик, и се опитваше да я държи настрана от Кристоф.

— Значи ще ме криеш от дъщеря си завинаги? — усмихна се той в деня преди заминаването ѝ на ски.

— Разбира се, че не — засрамено възрази тя.

Но той беше прав. Гаел не бързаше да ги срещне. Доминик беше непредвидима, а и знаеше мнението ѝ. Не желаше майка ѝ да ходи по срещи. Гаел не беше сигурна какви точно бяха отношенията ѝ с Кристоф, но дъщеря ѝ със сигурност щеше да го помисли за нейно гадже.

— Мога да се държа съвсем прилично с хорските деца — увери я той.

Гаел не се съмняваше в това. С нея също се държеше прилично. След два месеца редовни срещи дори не се бе опитал да я целуне, което за нея бе истинско облекчение. Все още не беше готова за нещо повече и той го осъзнаваше. Но Кристоф изпитваше любопитство по отношение на Доминик и трудния ѝ характер. От малкото, което бе чул от майка ѝ, бе заключил, че е разглезено момиче, и искаше да я види лично, но Гаел правеше всичко възможно, за да предотврати това. Не желаше да връчва на дъщеря си повече амуниции за яростни битки, тиради и обвинения в името на покойния ѝ баща.

— Може би, когато се върнем — уклончиво отговори тя.

— Или когато тя завърши университета? — усмихна се той.

— Да, тогава ще е идеалният момент — засмя се и Гаел. — Просто се страхувам от реакцията ѝ, Кристоф. Луда е по баща си, дори и сега. Смята го за бог.

— По дяволите... Може би ще изчакам докато се омъжи и роди няколко деца.

— Тя твърди, че никога няма да се омъжи — тъжно каза Гаел. — Амбициите ѝ са за кариера на Уол Стрийт и аз смятам, че ще се справи добре. Прилича много на баща си, но е по-рязка от него. Напомня ми страшно на майка ми, която беше една нещастна жена.

— Звучи сериозно — отбеляза той.

— Така е. Доминик е решително момиче. Има желязна воля и никога не е била близка с мен така, както с баща си. Нито пък прощава като него. Има неговия нюх за бизнес, но не и топлотата и съчувствието му.

— Дори и сега, когато ти си единственият ѝ близък човек? — учуди се той.

Гаел кимна и Кристоф искрено я съжали.

— Е, ще оставя ти да избереш подходящия момент, но наистина бих искал да се запозная с нея. Готов съм. А ти?

— Не съм сигурна — честно отговори Гаел. — Да видим какво ще стане.

Седмицата във Вал д'Изер се оказа пълен провал. Доминик нарани коляното си още първия ден и се наложи да използва патерици. Седеше си в стаята, докато приятелката ѝ караше ски по цял ден. Доминик се върна в Париж в отвратително настроение. Очевидно това не бе подходящият момент Гаел да я запознае с Кристоф. През следващите няколко седмици, докато коляното ѝ оздравя, тя бе изнервена и ядосана на всички.

Една вечер през май Доминик вече бе свалила патериците и отиваше на кино с приятели. Гаел имаше планове с Кристоф да я вземе от къщи и да отидат на вечеря, след като Доминик излезе с приятелите си, които щяха да се съберат у тях. Гаел щеше да му звънне като тръгнат. Беше му казала, че дъщеря ѝ излиза в седем и в седем и половина той звънна по домофона. Доминик реши, че е един от закъснелите ѝ приятели. Тя отвори вратата и изсумтя:

— Къде, по дяволите, се мотаеш?

Но вместо приятеля ѝ, се озова срещу ярките сини очи на един непознат. Кристоф също се изненада да я види.

— Съжалявам — извини се тя набързо. — С какво мога да ви помогна?

Нямаше представа кой е, Гаел никога не бе говорила за него.

— Здравейте, Доминик — учтиво каза той и ѝ протегна ръка. — Аз съм Кристоф Паски. Тук съм, за да видя майка ви.

Доминик не посмя да зададе въпроси, но очевидно копнееше да затръшне вратата под носа му. За миг дори той си помисли, че щеше да го направи. Беше красиво момиче, с тъмни очи и дълга права тъмна коса. Въобще не приличаше на майка си, освен по слабата висока фигура. Кристоф никога не би предположил, че са майка и дъщеря. Доминик се отдръпна неохотно настрана, за да му направи път. Гаел не го очакваше, бе помислила, че звъни някой от приятелите на дъщеря ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Кристоф с топла усмивка.

Но Доминик не отвърна на милото му отношение. Не можеше да приеме идването му тук и дори безупречният му външен вид бе заплаха за нея. На всичкото отгоре той явно харесваше майка ѝ. Кристоф зачака търпеливо в антрето, а Доминик се втурна в стаята на майка си и я изгледа свирепо.

— Какво, по дяволите, прави тук някакъв готин тип на име Кристоф? Каза, че идва да те види и се държи сякаш те познава.

— Той е приятел на Андре — отговори Гаел, като се опита да представи всичко съвсем невинно.

— И ти излизаш с него? — шокирано извика Доминик.

— Обядвахме заедно няколко пъти, за да говорим за музея.

Гаел се почувства като предателка задето лъжеше така безочливо. Последва дъщеря си към антрето, където Кристоф чакаше търпеливо. Доминик се вторачи в двамата като ястреб, когато той целуна майка ѝ по двете бузи.

— Тъкмо се запознах с Доминик — каза той мило и се усмихна.

Доминик му хвърли убийствен поглед и заприлича на ядосана четиригодишна лигла. Поведението ѝ беше ужасно и майка ѝ се засрами. Проклетото хлапе държеше да покаже ясно, че Кристоф не бе добре дошъл в дома им.

— Можеш да отидеш при приятелите си — спокойно ѝ каза Гаел, а дъщеря ѝ изсумтя, прибра се в стаята си и яростно затръшна вратата.

— Е, това беше забавно — прошепна Гаел и покани Кристоф във всекидневната.

— Не беше неочаквано — тихо каза той, — така че, не се тревожи.

Но положението наистина беше лошо. Доминик вече бе голямо момиче и не можеше да се държи така грубо с когото и да било, независимо какво мислеше за него. Тя дори не го познаваше. Но Кристоф осъзна пред какво беше изправен и защо Гаел бе отлагала срещата им толкова дълго. Но не можеха да я отлагат завинаги и той се радваше, че най-после се бе запознал с Доминик. Гаел обаче не беше на същото мнение. Знаеше каква зверска разправия ѝ предстоеше, когато дъщеря ѝ се прибере у дома.

Доминик най-после излезе с приятелите си, без да се сбогува с майка си и Кристоф, и отново затръшна вратата с всичка сила. Гаел потъна в земята от срам, но очевидно дъщеря ѝ бе изпаднала в един от яростните си бесове и никой не можеше да я контролира. Още като малка я прихващаха лудите, когато се ядосаше на нещо или не изпълнеха желанията ѝ.

Гаел бе нервна и разсеяна по време на вечерята и реши да се прибере у дома рано, за да е там, когато дъщеря ѝ се върне.

— Не можеш да ѝ позволяваш да те контролира — опита се да ѝ обясни Кристоф, като погледна недокоснатата ѝ вечеря.

Гаел не искаше да започва люта война с дъщеря си заради Кристоф. Наслаждаваше се на компанията му вече четири месеца и не желаше да го загуби. Но също бе наясно, че Доминик можеше да вгорчи живота ѝ. Не искаше да се отчужди от дъщеря си, не беше готова да понесе това.

— Ти си нейна майка, възрастен човек. Имаш право да вършиш каквото решиш. Не си започнала да развратничиш. Дори още не си ме целунала. А баща ѝ е мъртъв от цели две години. Тя просто трябва да се вразуми.

— Никой обаче не ѝ е обяснявал това. Най-малко баща ѝ. От малка беше тиранин и винаги ме критикуваше злобно. А Робърт винаги бе позволявал това. За силен човек като него, той бе проявявал учудваща слабост с дъщеря си, което бе страхотна грешка.

— Не ѝ позволявай да те тормози! Наложил се!

Звучеше чудесно на теория, но трудно да го осъществиш с едно седемнайсетгодишно момиче, глезено цял живот и подкрепяно във всеки каприз от всеотдайния си баща. Гаел винаги бе много предпазлива с нея. Искаше ѝ се да се бе държала по-твърдо, когато Доминик беше малка, но Робърт не ѝ позволяваше, а вече бе прекалено

късно. Кристоф нямаше деца и не можеше да разбере компромисите, които се налагаше да правиш, за да запазиш мира. Тя не започна да спори с него, но очакваше със страх неизбежния скандал, който щеше да се разрази у дома. Доминик не можеше да понесе мисълта, че някой би предал баща ѝ или би му изневерил.

Кристоф изпрати Гаел до вкъщи, прегърна я пред кооперацията и обеща да ѝ звънне сутринта. Тя му се извини за провалената вечер, но той я успокои, че не бива да се тревожи.

Кристоф се прибра у дома, потънал в мисли за майката и дъщерята. Чудеше се как Гаел щеше да се справя с нея за в бъдеще. Доминик вече бе млада жена, но се държеше като разглезено малко дете. И никак не се притесняваше от поведението си. Цял живот ѝ бяха позволявали да прави каквото си иска и това бе злощастният резултат. Той отново изпита облекчение, че няма деца. Никога не би могъл да се справи с чудовище като дъщерята на Гаел.

Доминик се прибра след полунощ. Гаел отиде в стаята ѝ.

— Беше ужасно груба с госта ми — каза тя строго. Чувстваше, че дължи на Кристоф поне това. А също и на себе си. Доминик бе проявила неуважение и към двамата, но това въобще не я притесняваше. Не изпитваше разкаяние за грубото си поведение.

— Не ми излизай с тия номера, мамо — грубо отвърна тя, а очите ѝ заблестяха от злоба. — Той не е твой гост, а гадже. Да не мислиш, че съм глупава?

Не си глупава, но си проклета лигла, помисли си Гаел, но не го каза.

— Не ми е гадже, но дори и да беше, не можеш да се държиш по този начин с приятелите ми. Аз не се отнасям с твоите така.

— Откога спиш с него? — направо попита Доминик.

Гаел се ядоса.

— Не спя с него, но дори и да го правех, не е твоя работа. Дори не съм го целунала. И нямаш право да ми говориш по този начин. Докато живееш под моя покрив, очаквам да ме уважаваш. А също и приятелите ми.

— Не се тревожи. Прибираме се у дома след шест седмици, а после заминавам за колежа и можеш да правиш каквото си поискаш с него. Не ми пука какви ги вършиш.

Тонът ѝ бе груб и злобен. Гаел беше го чувала и преди.

— Напротив, пука ти — спокойно отговори тя. — В противен случай нямаше да си толкова разстроена.

Това беше вярно. Навремето ревнуваше баща си, а сега и майка си.

— Очаквам да уважаваш баща ми! — изкрещя Доминик. — Той е твой съпруг и те е направил това, което си. Как смееш да влачиш мъже в дома ни и да опетняваш паметта му!

Думите ѝ разбиха сърцето на Гаел. И двете се разплакаха.

— Никога не съм проявила неуважение към баща ти и никога не бих го направила. Обичах го и това ще е завинаги. Но той е мъртъв, а аз трябва да реша как да продължа живота си. Ти няма да си до мен. И какво имаш предвид с „той те направи това, което си“? Цял живот съм била същата като сега и имам принципи, независимо дали го вярваш или не.

Гаел се почувства така, сякаш отново я наричаха предател, но този път обидата изскочи от устата на дъщеря ѝ. А следващите ѝ думи още повече я шокираха.

— Имам предвид, че щеше да си едно нищо без парите му. Нямаше да притежаваш всичко това — размаха тя ръце и посочи апартамента.

— Не се омъжих за него заради парите му, Доминик. Те не са важни за мен. Чудесен подарък са, но не бяха причината да сме заедно. Робърт не ме „направи“ нищо друго, освен щастлива, защото се обичахме. И никога вече не ми казвай нищо такова.

Гаел затръшна вратата на стаята на дъщеря си. Осъзна, че парите на съпруга ѝ бяха отровили дъщеря ѝ. Доминик мислеше, че светът се върти само и единствено около парите. Гаел изпита съжаление към дъщеря си и яростта, която бушуваше в гърдите ѝ. Беше изпълнена с горчивина и не искаше майка ѝ да е щастлива.

Доминик не дойде да ѝ се извини, никога не го правеше. Говореше каквото ѝ дойде наум, независимо колко силно можеше да нарани някого. Но не се разкайваше. А сега искаше да нарани майка си и го бе постигнала. Дори ѝ личеше, че е доволна.

Кристоф звънна на Гаел на другата сутрин. Звучеше притеснен. Страхуваше се, че Гаел ще откаже да се видят. Не искаше да я изгуби, особено за да задоволи тираничната ѝ дъщеря, която вярваше, че може да ръководи света. Разбира се, проклетото хлапе не можеше да

ръководи и него, но можеше да убеди майка си да спре да се вижда с него. Засега това бе най-голямата му тревога.

— Как мина снощи? — попита той загрижено.

— Толкова лошо, колкото очаквах. Всъщност беше още по-зле. Мисли, че си ми гадже и ме обвини в безброй неща. Намекна, че съм се омъжила за баща ѝ заради парите му и съм щяла да съм нищо без него, а сега съм проявявала неуважение към паметта му. Все още е ядосана заради смъртта му.

Гаел не можеше да се преструва, че яростните пристъпи на дъщеря ѝ бяха нещо ново. Просто сега разполагаше с по-сериозни оръжия. Думите ѝ за користолюбието на майка ѝ бяха обидни и неверни.

— Няма право да ти говори така.

Кристоф не познаваше Гаел от дълго време, но беше наясно, че не се бе омъжила за пари, а по любов. Беше почитена и сваятна жена. Съжаляваше, че не може лично да сгълчи разлигавеното хлапе, което отчаяно се нуждаеше някой да го вкара в правия път. Разбираше, че само ще влоши положението на Гаел, ако се изправи срещу дъщеря ѝ.

— Заповяда ли ти да спреш да се виждаш с мен? — ужасено попита той.

— Разбира се. Но не възнамерявам да изпълня нарежданията ѝ.

Кристоф изпита истинско облекчение и благодарност, когато чу това.

— Но искам да стоим далеч от погледа ѝ за известно време докато заминем през лятото. Няма смисъл да влошаваме нещата.

Той се съгласи, макар да смяташе, че не е редно да се съобразяват с нея. Гаел не се чувстваше готова за сериозно обвързване. И тя бе лоялна към Робърт.

— Трябва да сме дискретни — каза тя.

На Кристоф това му приличаше на връзка с омъжена жена, каквато той никога не беше имал. Вместо да се крие от съпруг, сега му се налагаше да се крие от ревнива и откачена дъщеря, което му се виждаше нередно и несправедливо и към него, и към Гаел. Той сподели тревогите си с Андре, който се съгласи с него. Вярваше, че Гаел е забележителна жена и неприятностите си струват, ако успее да премине през бодливата тел и високите стени около нея, което не бе лесно.

Въпреки трудностите те продължиха да се срещат. Гаел отказа да обсъжда повече Кристоф с дъщеря си и тя престана да я разпитва, убедена, че бе уплашила майка си достатъчно, за да спре да се вижда с него. Доминик чувстваше, че дължи това на баща си. А и не забелязваше нищо подозрително, тъй като Гаел и Кристоф бяха изключително предпазливи, а и по-умни от нея.

След две седмици тайни срещи Кристоф дръпна Гаел в преддверието на входа на излизане от ресторанта и я целуна страстно. Копнееше да го направи още откакто се запознаха. И двамата се почувстваха прекрасно.

— Ако ще изтърпяваме наказание, поне то да си струва — каза той решително и отново я целуна. — Искаш ли да дойдеш у дома? — попита той, а тя си пое дъх възбудена.

Представяше си какво я очаква след страстните целувки.

— Искам, но няма да го направя — отвърна тя тъжно. — Не желая да се промъкваме тайно. Искам истинска връзка с теб — каза тя, а той се усмихна широко. — Трябва да разбере дали можем да имаме такава. Не знам дали мога да обичам друг мъж. А и Доминик...

Кристоф не хареса чутото, но перспективата за връзка с нея стопли сърцето му.

— Не можеш да й позволиш да те лиши от нормален живот — настоя той.

— Може би ще започне да ме разбира по-добре, когато порасне. Но в момента ми се налага да мисля и за нея. Ако и двамата с теб искаме тази връзка, нещата ще се уредят. Да размислим през лятото. Ще отсъствам два месеца и ще се прибера сама.

— А аз ще те чакам — отговори той категорично.

Беше твърдо решен да изпълни обещанието си.

Гаел бе нещо повече от жена, която желаше в леглото си. Беше влюбен в нея и не искаше да я загуби, за да задоволи капризите на Доминик.

— Каж ми го в края на август, когато се върна — сериозно каза тя.

— Да не намекваш, че няма да се видим отново дотогава? — ужасено извика той.

— Разбира се, че не. Не бих могла да го направя. Ще се виждаме преди да замина, просто трябва да сме предпазливи. Само ти

обяснявам какво мисля.

— А аз мисля, че те обичам, Гаел — каза той и отново я целуна.

— Мисля, че и аз те обичам. Но ми е нужно време да се приспособя към всичко това.

Робърт почина преди цели две години и тя го бе обичала силно, но сега наистина чувстваше, че се влюбва в Кристоф. И ако връзката им бе истинска, Доминик не можеше да ги спре. Гаел нямаше да ѝ позволи. Но искаше време през лятото, за да реши дали си струва да се отчужди от дъщеря си завинаги. Надяваше се на чудо и Доминик да им прости за това, което считаше за предателство към баща ѝ.

През следващия месец им бе трудно, но успяха да се справят. Прекарваха доста време заедно, ходеха на разходка, целуваха се, държаха се за ръце, но не спяха заедно. Гаел не искаше да се обърква още повече, а и имаше старомодно възпитание. Сексуалната революция я беше подминала, но Кристоф я обичаше още повече заради това. Обещаха си да се чуват по телефона през лятото и да решат какво да правят в края на август, когато тя се върне в Париж. Кристоф бе ужасен тя да не помисли, че положението е прекалено сложно за нея, но му се налагаше да се довери на убеждението ѝ, че ако връзката им бе правилна, щеше да се върне при него. Лятото щеше да е дълго и тежко и той се радваше, че му предстои сериозна работа по музиката за нов филм.

Видяха се вечерта преди тя да напусне Париж за няколко месеца. Седяха на пейка под дърветата на улица „Фош“ близо до апартамента ѝ и се целуваха като тийнейджъри.

— Грижи се за себе си — каза Кристоф. — Не ѝ позволявай да те тормози.

— Не се тревожи и не работи прекалено много — отвърна тя и го целуна.

Той я загледа как се отдалечава и се замоли да се върне при него през август. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че я обича. Останалото бе в нейните ръце. И тези на дъщеря ѝ.

Лятото не беше лесно за никой от тях. Кристоф и Гаел си липсваха ужасно. Трудно му бе да повярва, че се бяха запознали през януари, а сега чувстваше, че не може да живее без нея. Говореха няколко пъти седмично по телефона.

През юли и август Гаел и Доминик бяха в Саутхамптън. Гаел издирваше интересни вещи за музея в Ню Йорк в антикварните магазини в Кънектикът, където откри великолепни предмети.

Доминик постоянно канеше на гости старите си приятели, които също се готвеха за колежа. В къщата течеше вечен купон. Беше завършила училище в Париж, но истинските ѝ приятели и живот бяха тук. Заяви категорично на майка си, че никога вече няма да живее в Париж, макар там да ѝ харесваше. Доминик щеше да гостува на приятели за Деня на благодарността, но обеща за пролетната ваканция да бъде в Париж. Гаел щеше да отиде в Ню Йорк, за да са заедно на Коледа, а на Нова година щяха да са в Палм Бийч.

Всичко беше планирано и сега зависеше само от Гаел да подреди собствения си живот. Ако Робърт беше жив, пак нямаше да е лесно. Заминаването на Доминик беше сериозна промяна. Но без него сега бе още по-драматично. А и след разправията им за Кристоф отношенията между майка и дъщеря бяха доста напрегнати. Гаел не забрави и не прости грозните думи на Доминик за Кристоф и за парите на баща ѝ. Най-лошото беше, че дъщеря ѝ наистина мислеше така. Очакваше майка ѝ да остане завинаги сама и смяташе, че Робърт ѝ бе оставил достатъчно пари, за да не ѝ се налага да се омъжва отново. Очевидно смяташе майка си за користолюбива златотърсачка. Гаел бе силно наранена и обидена. Доминик не смяташе, че греши, не се разкайваше и се държеше на разстояние. Отчуждеността ѝ направи последните им дни заедно още по-тъжни за Гаел.

В края на август потеглиха към Бостън с ван, претъпкан с кашоните на Доминик, грамофона ѝ, новото ѝ колело и дрехите, които си бе купила за колежа. Гаел ѝ помагаше да се приготви през целия

месец. Големият ден най-после настъпи. Шофьорът им помогна да занесат багажа в общежитието. Доминик щеше да живее в Радклиф, но да посещава и класове в Харвард. Щеше да учи икономика и планираше да работи в инвестиционната фирма на баща си всяко лято, ако я приемеха, за да получи квалификация за бизнес факултета, веднага след като приключи с бакалавърската степен. Имаше амбициозни цели, като начало — магистратура по бизнес от Харвард.

Гаел тъжно закачаше дрехите ѝ в гардероба и подреждаше вещите ѝ, докато Доминик разучаваше университетското градче с друга студентка от общежитието. Дъщеря ѝ беше взела огромно количество миниполи и бе подстригала косата си в закачлива прическа. Изглеждаше красива и невинна. Гаел я притисна в прегръдката си задълго, преди да си тръгне и напусна общежитието с натезало сърце. Плака по целия път обратно към Ню Йорк. Доминик беше единственото, което си имаше сега, а нямаше да се видят цели четири месеца, чак до Коледа.

Лятото мина, изпълнено с трудни решения и сбогувания. Заминаването на Доминик за колежа бе тежко и болезнено за майка ѝ. Гаел се видя с някои от старите им приятели, но без Робърт беше различно. Те бяха много по-възрастни, при това тя живееше в Париж и вече не се чувстваше близка с тях. Двамата с Кристоф говореха често, но не стигнаха до решение. Гаел не желаше да обсъждат връзката им по телефона, предпочиташе да го направят лице в лице. Чувстваше се ужасно самотна, когато заключи апартамента в Ню Йорк и потегли към летището.

Кристоф я чакаше, когато излезе от митническата проверка. Не го беше виждала повече от два месеца и не знаеше какво да очаква. Той я привлече към себе си и я прегърна, без да каже и дума. Беше му липсвала повече, отколкото му се струваше възможно, а и се бе страхувал, че може никога вече да не я види. Дори беше написал няколко композиции за нея, за които я увери, че веднага ще я приспят. После се вгледа в лицето ѝ и я целуна.

— Мислех, че съм те изгубил — призна ѝ той.

Не бе сигурен какво точно предстоеше да се случи. Може би Гаел щеше да се сбогува с него. Опита се да запази спокойствие.

Кристоф пое куфарите ѝ и тръгнаха към колата му. Гаел се настани удобно, погледна го с копнеж и се усмихна широко.

— Как беше в Радклиф? — попита той.

— Трудно. Но не и за Доминик. Тя е въодушевена и готова за нов живот. Нямахме търпение да си тръгна.

— Ами ние? — не успя да се въздържи той.

Трябваше да знае отговора, какъвто и да беше.

Гаел му се струваше различна, по-спокойна и някак си в мир със себе си. Двата месеца в Саутхамптън ѝ се бяха отразили добре и ѝ бяха дали достатъчно време за размисъл.

— Тук съм — простиичко отговори тя.

— Какво означава това? — тревожно попита той.

— Върнах се при теб. Доминик си има собствен живот. Аз също. Свързан с теб, ако още го искаш — обясни тя, а той се вторачи невярващо в нея. — Обичам те, Кристоф.

— Аз също те обичам — пламенно извика той и я целуна.

Решиха първо да отидат в неговия апартамент. Гаел бе ходила там само веднъж, съвсем инцидентно. Тогава се почувства неудобно, но сега бе съвсем различно. Апартаментът му беше малък и чаровен, в стара кооперация на Левия бряг. Освободиха се от дрехите си още в антрето, а само след минута вече бяха в леглото, преливащи от страст.

Гаел беше при него. Започваха нов живот заедно. Не можеха да се наситят един на друг. Той погали копнинената ѝ коса и я целуна нежно. Копнееше за този миг отдавна. Светът вече им принадлежеше. Кристоф не бе изпитвал подобно щастие през целия си живот. След като се любиха, тя се сгуши в прегръдките му и заспа.

Две седмици след завръщането ѝ организираха прием в нейния апартамент. Поканиха и Андре и Женевиер, която приготви прочутия си ябълков щрудел и прясно изпечена шоколадова торта. Дойдоха няколко приятели на Кристоф от музикалния свят, известен композитор, Луиз и хора, с които Гаел се познаваше покрай музея. Гаел и Кристоф сякаш празнуваха новия си живот. Андре също бе щастлив заради тях. Знаеше колко лудо влюбен е приятелят му в Гаел, а и тя изглеждаше по същия начин. Забеляза, че тя вече не носеше венчалната халка, когато се прибра от Ню Йорк. Най-последно беше свободна.

Говориха за откриването на музея през декември, което очакваха с нетърпение, а Кристоф тъкмо бе завършил музиката за последния си филм. Щеше да полудее, ако нямаше върху какво да се съсредоточи.

Наскоро бе подписал договори за два нови филма и албум. Кариерата му се развиваше впечатляващо добре и Гаел се гордееше с него.

Прекарваха повечето време в нейния апартамент. Беше по-голям и удобен от неговия. От време на време той се шегуваше, че е жиголо, но всъщност бе невероятно щедър към нея и си делиа разходите. През октомври двамата вече живееха заедно и ставаха все по-щастливи с всеки изминал ден.

Гаел навърши четиридесет през ноември. Кристоф бе три години по-голям от нея и се пошегува, че му приличала на хлапе. Бяха великолепна елегантна двойка. Филмът, по който работеше, се появи по кината точно преди рождения ѝ ден и музиката бе приета с въодушевление. Светът им се усмихваше. А на нея ѝ оставаше почти месец до откриването на музея. Стаите бяха почти напълно завършени, а семейство Щраус бе много доволно от свършената от нея и Андре работа. Тя бе включила музея в няколко пътеводителя и организира обиколки за репортерите от списанията, за да привлече посетители. В „Ле Фигаро“ щеше да се появи голяма статия за музея. Уредникът на „Нисим де Камондо“ се обади да я поздрави за успеха, а един от телевизионните канали искаше да направи предаване за музея.

Всеки ден бе по-хубав от предишния и двамата очакваха бъдещето си с радост. Устроиха прием за Деня на благодарността, а Кристоф се прояви като изискан домакин. Доминик липсваше на майка си, но се чуваха всеки ден. Тя щеше да прекара празника в дома на една от приятелките си в Радклиф.

— Изглеждаш щастлив, приятелю — усмихна се Андре на Кристоф, докато наливаше виното в кристална гарафа.

— Да, щастлив съм — искрено призна Кристоф.

И наистина вярваше в това. Никога преди не бе преживявал подобно нещо. А от няколко дни нещо го тормозеше. Искеше да сподели с приятеля си, но първо реши да поговори с Гаел.

Лежаха в леглото в събота сутринта и се съвземаха от натоварената седмица. Кристоф се обърна към Гаел и я погледна усмихнат.

— Осени ме откачена идея — прошепна той.

Чудеше се каква щеше да е реакцията ѝ, но животът бе кратък. И двамата бяха преживели войната на млади години, единственото ѝ дете

напусна дома, а загубата на Робърт ѝ бе показала колко бързо отлитаха дните. Той замълча и тя го погледна въпросително.

— Каква е идеята? — попита Гаел, като прокара дългите си тънки пръсти по гърдите му.

— Ще се омъжиш ли за мен? — решително попита той.

Гаел не бе очаквала това.

— Сериозно ли говориш? — вторачи се тя в него. — Ами Доминик?

— Това зависи от теб.

Да, дъщеря ѝ нямаше да се зарадва, но щеше да свикне с мисълта, ако нямаше друг избор. Бездруго вечно критикуваше майка си, независимо от действията ѝ. Кристоф не смяташе, че Гаел трябва да се откаже от щастието си заради нея и да ѝ даде пълен контрол върху живота ѝ.

— Ще направя каквото искаш.

Гаел копнееше той да я обича и да ѝ обещае, че ще бъде до нея завинаги.

— Не мислиш ли, че съм прекалено стара, за да се омъжа? — усмихна му се тя. — Ти ме караш да се чувствам млада.

— Млада си. И защо да не се оженим, ако и двамата го искаме?

— Така ли е? — свенливо попита тя. — Това ли искаш, Кристоф?

— Да — решително заяви той.

Никога не бе желал нещо толкова силно. Мечтаеше да прекара остатъка от живота си с нея и искаше официален брак. Знаеше, че просто бе чакал подходящата жена през всички изминали години. После я изненада отново.

— Искаш ли да имаш още деца?

Гаел се изненада. Знаеше, че той никога не бе искал деца. Беше ѝ го казвал няколко пъти.

— Никога не съм мислила по въпроса.

— Би ли могла?

— Не знам — честно отговори тя. — Жени на моята възраст често раждат, но не ми остава много дълго.

Беше наясно, че след четиридесет години ставаше трудно, а за някои жени бе дори невъзможно.

— Не искам да правим нищо крайно или героично, като взимане на хормони или инвитро. Не възнамерявам да те подложа на това. Но

може да видим какво ще се получи, след като се оженим.

Тя се усмихна на нежността в очите му. Кристоф изглеждаше различен. Или по-скоро като нова и по-добра версия на човека, с когото се запозна на вечерята у Андре преди десет месеца.

— Още не съм приела предложението ти — засмя се тя весело.

— Така ли? Какво чакаш, жено? Искам да се ожения за теб!

След като веднъж бе взел решението, той нямаше търпение да го осъществи.

— Кога? — замисли се тя за минута. — Първо ще трябва да съобщя на Доминик. Не искам да й казвам, след като го направим.

Знаеше, че това ще нарани дъщеря ѝ и ще я накара да се почувства изоставена, а Гаел не желаше подобно нещо.

— Голяма сватба ли искаш? — попита тя.

— Не. Само няколко приятели.

Това ѝ се стори чудесна идея.

— И сестра ми и семейството ѝ, разбира се — добави той.

— Доминик ще пристигне за пролетната ваканция — каза Гаел.
— Можем да се оженим през март.

Оставаха четири месеца дотогава и всички щяха да разполагат с достатъчно време да приемат идеята. Единственият проблем беше Доминик.

— Мога да ѝ съобщя, когато се видим по Коледа. Може да приеме да ми е шаферка — усмихна се Гаел.

Досега не бе мислила за нов брак, но обичаше Кристоф. Перспективата да стане негова съпруга я развълнува. Предстоеше им прекрасен живот.

— Добре, значи имаме дата, имаме и шаферка, знаем колко човека ще поканим... Имаме ли младоженец? — попита Кристоф, а тя се засмя.

— Почти забравих... мисля, че имаме. Бихте ли искал да сте младоженец, господин Паски? — попита тя и протегна ръце към него.

— Мислех, че никога няма да ми предложиш — отговори той и я прегърна здраво.

— Ще се оженим през март — промърмори тя замечтано.

Кристоф започна да я люби и тя забрави колко ѝ хареса идеята да се омъжи за него.

— Иска ми се да можехме да го направим по-скоро — каза той, обзет от страст.

— На мен също — отвърна тя и забрави за сватбата, Доминик и всичко друго.

Кристоф не спомена повече за бебе. Мислеха само един за друг и колко хубав щеше да е бъдещият им живот.

Споделиха плановете си с най-близките приятели. Андре и Амандин, сестрата на Кристоф, щяха да са кумове. Луиз очакваше сватбата с нетърпение и се радваше за тях.

Музеят бе открит и широко рекламиран в седмицата преди Гаел да отлети за Ню Йорк за празниците с дъщеря си. Възнамеряваше да съобщи новината на Доминик няколко дни преди Коледа, за да избегне драмите на самия празник. Очакваше някаква реакция, но беше готова да я приеме.

Гаел ѝ каза, че двамата с Кристоф възнамеряват да се оженят и ще изчакат идването ѝ в Париж през март, за да направят сватбата. Гаел очакваше дъщеря ѝ да вдигне шум, но да приеме решението им.

— Шегуваш се, нали? — извика Доминик и се вторачи в майка си невярващо. — Не говориш сериозно, мамо. Дори не го познавам. Само веднъж го видях в коридора. Не можеш да се омъжиш за човек, когото не познавам.

— Каза ми, че не искаш да го видиш отново — напомни ѝ Гаел спокойно.

— А ти ми каза, че не ти е гадже — обвинително излая тя. — Излъга ме.

— Не, не съм. Тогава не ми беше гадже — отвърна Гаел.

Знаеше, че не трябва да си изпуска нервите, за да оправи нещата с дъщеря си.

— И какво направи? Скочи в леглото с него в мига, когато се върна в Париж? Гнусна работа, мамо. И защо той иска да се ожени за теб? За парите, които татко ти остави? Той не е ли някакъв гладуващ музикант? Обзалагам се, че е адски развълнуван задето ще спонсорираш кариерата му. Но татко не ти остави парите с такава цел.

Гаел се отвори от мисълта, че дъщеря ѝ се вълнува само от пари. А грубостта и жестокостта ѝ нямаха край.

— Иска да се ожени за мен, защото се обичаме. Той е композитор, а не гладуващ музикант. Не иска парите на баща ти, нито

моите. И не се нуждае от субсидии. Светът не се върти само около парите. Съжалявам, че мислиш така. А думите ти са направо гнусни.

— А аз съжалявам, че ти не обичаше баща ми достатъчно, за да му останеш вярна. Виждам, че си свалила халката си. Какво направи? Изхвърли ли я?

— Прибрах я в кутията за бижута след цели две години — зададено отвърна Гаел.

Единственото желание на Доминик беше да я нарани. Искаше отмъщение задето майка ѝ обичаше друг мъж. Не можеше да разбере, че Гаел не изоставя нито нея, нито Робърт. Винаги щеше да го обича.

— Можеш да правиш каквото си искаш, но аз няма да дойда на сватбата. Ще замина за Палм Бийч за пролетната ваканция. Мисля, че си жалка.

— На четиридесет години съм, а не на сто. Имам право на живот след смъртта на баща ти. Обичах го, но вече го няма. Не е нужно да съм сама до края на живота си, за да докажа, че съм го обичала. А в живота ни има място и за теб. Ти си единствената ми дъщеря. Не те зарязвам заради Кристоф — каза тя, за да успокои страховете ѝ, ако Доминик въобще се плашеше от нещо.

— Може би наистина трябва да останеш сама, за да докажеш, че си обичала татко — ледено процеди Доминик. — Сватбата с друг мъж определено не говори за лоялност към баща ми, нито за благодарност за това, което ти остави.

Гаел имаше чувството, че Доминик никога няма да ѝ прости за Кристоф, независимо какво ѝ обясняваше. Дъщеря ѝ бе твърдо решена да прокълне и нея, и Кристоф, задето искаха живот заедно. Ако Гаел бе умряла вместо Робърт, той вероятно също щеше да се ожени отново. Беше здрав, нормален мъж, който обичаше да споделя живота си с партньорка. Но тя реши да не обсъжда това с дъщеря си, а да се съсредоточи върху бъдещето.

— Наистина бих желала да присъстваш на сватбата — каза тя примирително, но очите на дъщеря ѝ бяха ледени, а лицето — изпълнено с омраза.

— По-скоро бих умряла. Дължа на татко уважение и няма да дойда на тъпата ти сватба. Не знам как живееш със себе си. Получи толкова много от парите на татко и сега просто искаш да се забавляваш.

Наричаше майка си развратница, без да казва думата, но посланието ѝ бе ясно.

— Съжалявам, че се чувстваш така — напрегнато отговори Гаел, като положи неимоверни усилия да не изпусне нервите си.

Но пък не възнамеряваше да позволи на дъщеря си да продължи да обижда и нея, и Кристоф.

— Наистина искаме да присъстваш, но си зависи от теб.

Нямаше да се тръшка и да ѝ се моли, ако Доминик откажеше да дойде на сватбата. Беше направила всичко възможно да склучи мир с нея, но дъщеря ѝ не пожела.

Два дни по-късно Доминик ѝ съобщи, че е решила да не заминава за Палм Бийч с нея, както правеха винаги. Отиваше на ски в Ню Хампшър с приятели от университета, а после щеше да се върне направо там. Гаел нямаше място в живота ѝ. Доминик добави още няколко жестоки думи и обиди.

— Не мисли, че някога ще ти простя за предателството към баща ми — злобно заяви тя. — Или за оня смотаняк, за когото се омъжваш. Татко остави почти всичко, което притежаваше, на мен. Аз съм неговата плът и кръв. А ти не си. Сега аз съм главата на семейството. Ще имам цялата власт, когато наследя и останалото. Вече не можеш да ми казваш какво да правя. Аз съм Бартлет, а ти не си. Притежавам всичко. А ти ще си едно нищо, когато се омъжиш за Кристоф.

Думите ѝ прободоха Гаел като с меч.

— Винаги ще съм твоята майка — отвърна тя студено. — Парите не променят това. Баща ти би се засрамил и отвратил от това, което дрънкаш.

— Баща ми би се отвратил от това, което ти вършиш. Също като мен.

Гаел се обърна и излезе от стаята.

В деня на отпътуването ѝ за ски курорта Доминик прегърна майка си студено и ѝ пожела безопасен полет до Франция. Гаел все още бе болезнено наранена от думите ѝ. Парите, които Доминик знаеше, че ще наследи, я бяха съсипали като човек.

— И помни, че няма да дойда на сватбата ти — злобно подхвърли дъщеря ѝ. — Сигурна съм, че татко би искал това от мен.

Гаел отказа да обсъжда повече темата. Но колкото и проклета да бе, Доминик все още бе единственото ѝ дете. Отказът ѝ да присъства

на сватбата бе огромно разочарование за нея.

— Добре, през април ще дойда за рождения ти ден — каза Гаел решително, отказвайки да се почувства така силно наранена, както Доминик искаше.

Дъщеря ѝ се превръщаше в човек, когото въобще не познаваше.

— Не си прави труда. Сигурна съм, че татко ми е оставил достатъчно, за да празнувам.

Доминик знаеше, че ще получи първата вноска от специалния фонд на осемнайсет години.

— Предпочитам да прекарам рождения си ден с приятелите си — добави тя.

— Можем да поговорим за рождения ти ден по-късно — каза Гаел, опитвайки се да прикрие чувствата си.

В очите ѝ имаше сълзи, но Доминик се престори, че не ги забелязва.

— Ще се видим другото лято, когато дойдеш тук, но не води и него — грубо заповяда тя.

— Той ще е мой съпруг — решително заяви Гаел. — И къщата е моя — напомни ѝ тя.

— Засега. Всъщност, можеш само да я ползваш. Ще бъде моя един ден и не го искам тук. Няма да изляза от стаята си, ако той се навлече в дома ми.

— Не е нужно да си груба и жестока — тъжно каза Гаел. — Към нито един от двамата ни. Обичам те. Не се опитвам да те нараня с женитбата си. Но и аз имам право на живот.

Опита се да говори разумно с нея, но видя, че е безсмислено. Единственото желание на Доминик беше да я нагруби и унижи.

— Кажете го на някой друг — изсумтя Доминик и излезе от стаята, без да се сбогува.

След няколко минути Гаел чу затръшването на вратата. А час по-късно, докато се мотаеше нещастно из жилището, все още шокирана от злобните думи на дъщеря си, откри, че Доминик бе върнала всички нейни коледни подаръци обратно в стаята ѝ, придружени от бележка, че не ги иска. Гаел ги сложи на леглото на дъщеря си и изчака няколко дни да види дали ще се върне, но Доминик не ѝ се обади. Гаел не знаеше къде да я намери, затова реши да остави съобщение в общежитието ѝ, като ѝ пожела щастлива Нова година.

Струваше ѝ се, че бе изгубила дъщеря си, но пък не можеше да ѝ предостави пълен контрол върху живота си. Ако го направеше, никога вече нямаше да има собствен живот, а обичаше Кристоф. Сега той бе нейното бъдеще. Обади му се и му съобщи, че се прибира у дома на трийсети декември. Не му беше звъняла два дни с надеждата да му съобщи нещо по-добро. Не искаше да коментира с него поведението на дъщеря си.

— Как мина? — попита той и веднага усети по гласа ѝ колко разочароваща е била срещата с дъщеря ѝ.

— Зле — уморено отговори тя.

Пътуването ѝ се оказа адски потискащо и празниците бяха съсипани. Кристоф не се изненада. Той не вярваше в Доминик така, както майка ѝ. Проклетото хлапе беше зло и усърдно се опитваше да си изкара цялото недоволство върху майка си. Обичаше да наранява хората. Единственият човек, когото някога беше обичала, бе баща ѝ. Нямаше място за никой друг и бе разгневена заради смъртта му. Реакцията ѝ не беше нормална и Кристоф се съмняваше, че някога щеше да се съвземе, въпреки надеждата на Гаел.

— Прибери се у дома — нежно каза той. — Липсваш ми.

Копнееше да я прегърне и успокои.

— И ти на мен.

Тя най-после се усмихна. Каза му, че го обича, и затвори. Смени резервацията си и вечерта отлетя за Париж. На другия ден, когато влезе в апартамента, Кристоф полудя от радост. Тя се мушна в леглото до него, а той я прегърна с надеждата, че всичко ще е наред. Опита се да не мисли за дъщеря си и за всички обиди, с които я бе обсипала. Съсредоточи се върху Кристоф, любовта им и късмета си да се запознае с такъв добър човек. Беше преживяла две силни любви в живота си с двама прекрасни мъже. Може би беше прекалено много да очаква и дъщеря, която също я обича. Надяваше се някой ден Доминик да се вразуми и приеме Кристоф, но можеше и никога да не стане. Гаел вече започваше да разбира това. Засега ѝ се струваше, че двамата с Кристоф са сами в света. Ако се наложи, за нея може би това щеше да бъде достатъчно. Не можеше да позволи на Доминик да съсипе живота ѝ или да продължи да я наранява.

Беше преживяла тежки загуби, кошмарна война. Нямаше да позволи да я унищожи единственото ѝ дете. Не беше редно.

След като Доминик категорично отказа да дойде на сватбата им през март, те решиха да се оженят през февруари. Не виждаха смисъл да чакат. Луиз щеше да заеме мястото на Доминик като шаферка. Дъщеря ѝ все още можеше да промени решението си. Гаел ѝ изпрати писмо за новата дата на сватбата, но тя не ѝ отговори.

Двамата с Кристоф прекараха Нова година кротко у дома. Сватбата бе само след шест седмици. Щеше да е скромна и семпла. Женевиев, съпругата на Андре, се съгласи да приготви сватбен обяд за двайсет души в апартамента на Гаел. Щяха да празнуват там след кратката церемония в кметството на Шестнайсети район, където Гаел живееше. Властите я смятаха за францужойка, макар че имаше двойно поданство. Робърт ѝ беше извадил американски паспорт след раждането на Доминик. Държеше всички да са с еднакво поданство, в случай на нова война, което се струваше разумно и на Гаел. Но сега нямаше проблем да се омъжи във Франция.

Ходеше в музея всеки ден и бе много заета. Наеха стажантка, която да се занимава с документацията и да придружава посетителите. Реакцията на гостите беше вълнуваща. Повечето хора плачеха, особено в стаите на децата. В края на обиколката получаваха снимка на семейството.

Гаел все още се срещаше с журналисти и редактори на пътеводители и списания. Центърът за изучаване на Холокоста в Йерусалим засне музея за архивите си и благодари на Гаел за работата ѝ. Канал РТФ направи предаване за музея, което излъчиха по новините.

През седмицата преди сватбата тя отиде до Фобурж Сен Оноре и си купи великолепен костюм от бяла коприна и шапка. Тоалетът изглеждаше достоен за Джаки Кенеди и ѝ стоеше зашеметяващо. В деня на сватбата носеше бели орхидеи и бели копринени обувки. Предишната вечер звънна на Доминик, но не успя да се свърже с нея, както обикновено. Изпрати ѝ емоционална телеграма, в която ѝ

съобщаваше, че ще ѝ липсва на този ден. Гаел си фантазираше как Доминик се появява в последната минута, но знаеше, че това няма да стане. Дъщеря ѝ не желаше да се освободи от гнева и омразата си, бяха я погълнали изцяло.

Андре и Женевиев откараха Гаел и Луиз до кметството, а Амандин и семейството ѝ доведоха Кристоф. От суеверие Гаел не искаше той да я види преди венчавката. Младоженецът беше елегантен и нервен, а Гаел бе закрепил малка бяла воалетка към шапчицата си и изглеждаше умопомрачително.

Церемонията бе кратка. Кметът на Шестнайсети район ги обяви за съпруг и съпруга, а час по-късно влязоха в апартамента на Гаел, където Кристоф я нарече „мадам Паски“ и я целуна. Приятелите им ги очакваха. Жилището ѝ изглеждаше великолепно, огряно от слънцето и препълнено с цветя. Музиката на Кристоф създаваше великолепно настроение. Беше перфектният ден.

— Е, госпожо Паски — каза Кристоф усмихнат, когато си легнаха, — хубав ден, нали?

Той изглеждаше невероятно щастлив, тя също. Единствената ѝ тъга бе мълчанието на дъщеря ѝ. Не беше очаквала да дойде, но все пак се беше надявала поне да ѝ се обади.

— Беше прекрасно — каза тя и го целуна.

Всичко се разви толкова бързо. Познаваха се само от година, но и двамата бяха убедени, че постъпват правилно. Беше съвсем различно от живота ѝ с Робърт. Двамата с Кристоф бяха по-равностойни, по-близки по възраст, имаха същите цели и стил на живот. Светът на Робърт бе величествен и тя бе сгъсена в него като в топло одеяло. Къщите му, апартаментът, където живееше, парите, всичко беше негово. Тя бе влязла в готовия му свят. Той прояви щедрост към нея, когато почина, а също и през годините им заедно, но тя не искаше екстравагантно съществуване с Кристоф. Щяха да си изградят свой собствен живот. Много по-семпъл от предишния. Гаел дори бе готова да роди, макар да не разчиташе много, че ще успее да забременее. Консултира се с лекаря си, който ѝ каза, че на нейната възраст ще е трудно. С Кристоф се разбраха да гледат философски на проблема и да видят какво ще се случи. Започнаха още през първата брачна нощ. И двамата бяха спокойни и щастливи след прекрасния ден. Щяха да заминат за няколко дни в Южна Франция през май, след фестивала в

Кан. Това щеше да е закъснелият им меден месец. На фестивала щяха да излъчат един от филмите на Кристоф, а той наскоро бе започнал работа върху друг, в който участваха известни артисти. Той бе погълнат от проекта и дори заведе Гаел в студиото няколко пъти, за да прослушат заедно записаната досега музика и да чуе мнението ѝ. Ценеше идеите ѝ за всичко в живота и в работата си. А тя бе възхитена от способностите и таланта му.

Гаел отиде да го посети отново в студиото през следващата седмица. Обичаше да го гледа как работи със синтезаторите и свири на пианото.

Тя най-после успя да говори с дъщеря си седмица след сватбата. Доминик не я попита как се чувства, нито я поздрави. Единственият ѝ въпрос беше:

— Омъжена ли си вече?

Не каза нищо повече и смени темата, все едно за пореден път ѝ затръшваше вратата в лицето. Чувството вече бе добре познато, сякаш Гаел чу ехото от последната им разправия.

През март поднови поканата си за Доминик да им гостува през пролетната ваканция, но тя отказа категорично и обясни, че планира да отиде в Палм Бийч с приятелка.

Музеят вече бе известен и се радваше на доста посетители. През април Гаел звънна на Доминик за осемнайсетия ѝ рожден ден и долови нещо различно в гласа ѝ. Искаше ѝ се да я посети в университета, за да празнуват заедно, но дъщеря ѝ се оправда, че ѝ предстоят изпити и няма време за нея.

— Нещо не е наред ли? — разтревожено попита Гаел.

Мразеше отчуждеността между тях, наложена от Доминик.

— Не точно — отговори Доминик, после замълча за миг и добави. — Днес ме уведомиха за първата сума от фонда.

Звучеше изненадана, което се стори съвсем логично на Гаел, която бе наясно с размера на сумата. Беше пет милиона долара, много повече от това, което Доминик очакваше. Огромната сума правеше наследството ѝ по-реално за нея и придаваше тежест и истина на грозните думи, които бе казала на майка си преди сватбата. Доминик се бе превърнала в богата жена и можеше да прави каквото си поиска. Беше невероятна късметлийка. Управителите на фонда ѝ обясниха, че ще получи десет милиона, когато навърши двайсет и една, същата сума

на двайсет и пет, трийсет милиона на трийсет години и по сто милиона на трийсет и пет и четиресет. Последните двеста и петдесет милиона щеше да получи на петдесет години. По това време състоянието ѝ щеше да възлиза на половин милиард, дори без нови инвестиции, които да го увеличат. Наследството, което Робърт бе оставил на Гаел, бе изключително щедро, и тя му бе благодарна, но Доминик получаваше огромно състояние, много повече отколкото някога си беше представяла. Гаел винаги се тревожеше, че дъщеря ѝ ще разполага с толкова много пари, но нямаше начин да промени това. За осемнадесетгодишно хлапе не бе лесно да осмисли подобно нещо, макар Доминик да бе финансово грамотна за възрастта си и винаги да бе знаела, че ще наследи страхотно богатство. През целия си живот щеше да носи бремето и отговорността, които вървяха с гигантското състояние.

— Никога не съм мислила, че парите са толкова много — каза тя.

— Трябва да се научиш как да ги управляваш. Съветниците на татко ще ти помогнат. Използвай ги разумно.

Най-голямата надежда на Гаел за дъщеря ѝ бе, че някой ден у нея щеше да се появи съчувствие към хората. Доминик нямаше да е лишена от нищо през целия си живот, но Гаел се притесняваше, че това ще я накара да вярва, че има право да се отнася зле с хората, както бездруго правеше. Дъщеря ѝ вече бе поела по този път и ако продължаваше така, животът ѝ щеше да е ужасно самотен. Доминик звучеше объркана и замаяна и след няколко минути затвори, бързаше за среща с приятели. За първи път Гаел не беше на рождения ѝ ден с нея и се чувстваше ужасно. Доминик очевидно не страдаше от това, а Гаел не можеше да я принуди да са заедно, ако тя не искаше. Щяха да се видят през юли, когато двамата с Кристоф плануваха да отидат до Саутхамптън. Надяваха се Доминик да ги посети. Гаел беше сигурна, че дъщеря ѝ ще дойде, но Кристоф не бе убеден. Доминик се бе заела сериозно с отмъстителната си мисия да тормози и наранява майка си. Знаеше точно как да го постигне, защото Гаел я обичаше. Кристоф се натъжаваше от уязвимостта на съпругата си и поведението на дъщеря ѝ.

Гаел се разболя от грип през май и остана в леглото цяла седмица. Когато се върна на работа, все още се чувстваше замаяна, затова реши да посети лекаря си на другия ден. Кристоф бе по-зает от

обикновено в студиото и тя не искаше да го безпокои с оплакванията си, но той се тревожеше за нея. След дълъг разговор докторът я посъветва да взима витамини и да качи няколко килограма. Тя се усмихваше загадъчно, когато излезе от кабинета му. Кристоф се прибра късно вечерта и тя вече беше си легнала. Той се пъкна в леглото след няколко минути, прегърна я и я целуна по врата. Усети, че е будна.

— Липсвах ли ти днес? — прошепна той.

— Силно — целуна го тя. — Днес промених коледните ни планове.

— Доминик няма да е там?

Възнамеряваха да отидат в Ню Йорк, за да прекарат празниците с дъщеря ѝ.

— Не, ще ѝ се наложи да дойде тук, независимо дали ѝ харесва или не.

— Няма да ѝ хареса — предупреди я той, но Гаел бездруго го знаеше.

— Може и да не ѝ хареса, но ние няма да можем да пътуваме тогава — каза тя.

— В музея ли става нещо?

Филмът на Кристоф щеше да е готов през ноември и в началото на декември той щеше да е свободен. Старателно бяха планирали пътуването си до Ню Йорк.

— Не, имаме ангажимент, който не можем да променим — отговори Гаел.

— Какъв?

— Ще имаме бебе на първи декември — усмихна се тя.

Кристоф се вторачи в нея невярващо и се надигна.

— Какво? Повтори го.

Той я прегърна и я изгледа така, сякаш бе станало чудо.

— Бременна съм — каза тя отново. — На два месеца и половина.

И се бе случило точно както искаха, без медицинска намеса и излишни тревоги.

— Добре ли си?

— Съвсем.

Нямаше проблеми и се чувстваше отлично. Дори не бе подозирала, че може да е бременна.

— Само дето ще съм стара, когато бебето се роди. Ще бъда на четиресет и една.

— Кога ще съобщиш на Доминик?

Кристоф се тревожеше, защото можеше да си представи реакцията на дъщеря ѝ, а той не искаше съпругата му да се разстройва. Последния път Доминик направо я беше съсипала. Гаел никога не му разказа подробностите и настояваше, че вече всичко е наред, но със сигурност не беше.

— Можем да ѝ съобщим през лятото. Тогава ще съм почти в петия месец и ще ми личи, така че няма да имаме избор. И тя просто ще трябва да дойде за Коледа.

Доминик не беше се връщала в Париж откакто започна колежа, но и тук имаше приятели. А майка ѝ нямаше да може да пътува едва три седмици след раждането.

Настаниха се удобно в леглото и заговориха за бебето. Гаел искаше момче, заради него, а Кристоф нямаше претенции, искаше само тя и детето да са добре.

— Какво мисли лекарят? По-опасно ли ще е на твоята възраст?
— притеснено попита той.

— Благодаря за напомнянето, че съм стара. Но не, всичко ще е наред.

Тя заспа усмихната в прегръдките му, унесена в мисли за бебето. Нямаше търпение да се появи на бял свят. Не бе очаквала да ѝ се случи нищо от тези прекрасни неща. Животът бе непредвидим.

На следващия ден съобщиха новината на Андре и Женевиер. Гаел се обади и на Луиз, която много се зарадва за тях. Кристоф звънна на сестра си и Амандин също бе въодушевена.

— Сега можеш да спреш да се оплакваш от моите момчета. Ще си имаш собствено чудовище — каза тя и Кристоф се засмя.

Той летеше от радост, макар декември да му се струваше ужасно далеч. Гаел също бе щастлива и се надяваше Доминик да не се разстрои прекалено много от новината. Молеше се второто ѝ дете да е по-обичливо и мило от първото.

В началото на юли пристигнаха в Ню Йорк. В апартамента всичко изглеждаше безукорно чисто и спретнато, бяха наели нова икономка. Гаел отиваше там за първи път от шест месеца. Доминик бе свършила учебните занятия преди две седмици, но още беше в Бостън

и възнамеряваше да се види с тях в Саутхамптън на Четвърти юли. Това остави няколко дни на Кристоф и Гаел да се насладят на Ню Йорк.

На Гаел вече ѝ личеше, че е бременна. Тя се чувстваше отлично, а бебето вече бе започнало да рит. Тя сложи ръката на Кристоф на корема си и той усети движенията. Никога в живота си не бе изпитвал подобно вълнение. Гаел се надяваше дъщеря ѝ също да се зарадва за тях и най-последно да приеме брака им.

Пристигнаха в Саутхамптън и се настаниха в стаята на Гаел. Кристоф бе впечатлен от великолепието ѝ. Той пусна една от плочите си и се загледа в плажа. Стояха на терасата и се държаха за ръка, когато Доминик влезе. Гаел се обърна и тръгна към нея, но Доминик отстъпи назад и се вторачи в корема ѝ. Не бяха се виждали от Коледа и зверската разправия заради женитбата ѝ с Кристоф. Гаел беше с широка риза, розов памучен панталон и златни сандали.

— Мили боже, бременна си! Защо не ми каза? — ужасено извика Доминик.

— Исках да ти съобщя лично — спокойно отговори Гаел и я прегърна, но дъщеря ѝ се отдръпна.

Доминик беше с диамантени обици, които майка ѝ не беше виждала преди. Бяха много красиви и изглеждаха ужасно скъпи. Дъщеря ѝ не си губеше времето и щедро харчеше парите си. Не приемаше бременността на майка си, но не каза нищо.

— Планирахте ли го или стана грешка? — мрачно попита тя, сякаш това имаше някакво значение.

— По малко и от двете — призна майка ѝ. — Решихме да видим какво ще се получи.

Тя постави ръка на корема си и отново усети ритането на бебето. Гаел сияеше от щастие, а Кристоф смяташе, че никога не е изглеждала толкова красива. Доминик не отбеляза това и не заговори повече по темата през следващите четири седмици в Саутхамптън. Излизаше много и избягваше майка си, но поне бе тук. От време на време, макар и много рядко, забравяше за гнева си и се смееше с Гаел. Когато не можеше да го избегне, дори споменаваше няколко думи и на Кристоф. Беше станала още по-високомерна и надута през годината в Радклиф. Гаел се замисли дали парите бяха виновни. Доминик беше различна и пораснала, но не по-обичлива. Държеше се студено с майка си, когато

някой забелязваше бременността ѝ и започваше разговор за това. Темата ѝ бе ужасно неприятна и Кристоф сподели с Гаел, че навярно Доминик ревнува. Не се разбираше с майка си, но и не искаше тя да има друго дете. Беше единственото дете на родителите си в продължение на осемнайсет години, а сега в живота ѝ щеше да се появи натрапник, с когото да дели любовта и вниманието на майка си. Гаел сподели надеждата си да има син, което още повече влоши нещата. Сега врагът беше не само Кристоф, но и бебето му.

Но въпреки шока ѝ от новината, месецът мина сравнително спокойно. Нямаше бурни експлозии, само познатото напрежение и студенина. От време на време Доминик подхвърляше някоя презрителна забележка, но Гаел и Кристоф не ѝ обръщаха внимание, за да запазят мира.

Двамата си тръгнаха в края на месеца. Доминик планираше да остане там и през август, да кани приятели през уикендите и да работи в кабинета на баща си в града през седмицата. Звучеше като план на възрастна жена, а не на осемнайсетгодишно момиче. Гаел и Кристоф щяха да прекарат август в Южна Франция. Той смяташе, че заслужава спокойна ваканция след месеца в компанията на Доминик.

Изглеждаха отпочинали и щастливи, когато се качиха на самолета за Париж. Доминик все пак обеща да им гостува за Коледа. Беше демонстрирала протеста си срещу брака им и не дойде на сватбата, но не искаше да пропусне Коледните празници с майка си, въпреки омразата си към Кристоф и раздражението ѝ заради бебето. А бе наясно, че те не можеха да пътуват до Ню Йорк с новороденото.

— Трябва да родя в началото на декември. Искам да видиш бебето колкото се може по-скоро — топло ѝ каза Гаел.

Прекараха една седмица в апартамента в Париж, заети с кореспонденция и работа, после гостуваха на приятели в Сен Тропе за три седмици. Ваканцията тук бе много по-приятна и спокойна от онази в Саутхамптън в компанията на Доминик.

В края на лятото Гаел беше вече в шестия месец и се оплакваше, че се чувства ужасно дебела, а ѝ оставаха цели три месеца. Според тях, детето щеше да е момче, но лекарят им каза, че и някои момичета се раждат едри бебета. Доминик беше четири килограма и половина, което потвърждаваше думите му.

Кристоф не преставаше да глези съпругата си. Беше чакал дълго да има деца и сега бе ужасен, че нещо може да се обърка. Гаел обаче беше спокойна. Всяка вечер прекарваха часове заедно и се радваха на движенията на бебето. Кристоф се вълнуваше всеки път, когато усетеше ритането му, и нямаше търпение да се появи. Гаел също бе в очакване и по-влюбена в мъжа си от когато и да било преди. След лятото се чуваше рядко с Доминик. Звънеше ѝ в училище и оставяше съобщения в общежитието. Доминик често се бавеше с дни, преди да отговори и се държеше студено, когато майка ѝ най-после успяваше да се свърже с нея. И никога не питаше за бебето, което считаше за предателство от страна на Гаел.

Превърнаха една от стаите за гости в стая за бебето, а Гаел реши да не разчита на гувернантка. Планираше да си остане у дома през декември и януари, за да кърми бебето, и искаше да се грижи за него сама, поне в началото. Кристоф обеща да ѝ помага. Бяха обмислили всичко, макар детето още да не беше се появило.

През ноември бе премиерата на последния филм, по който Кристоф бе работил, а Гаел имаше чувството, че не може да помръдне. Вълнуваше се за съпруга си, а отзивите за музиката му бяха прекрасни. По радиото непрестанно въртяха песента от филма. През уикенда Гаел щеше да навърши четиресет и една.

— Аз съм грозна, дебела и стара — каза тя тъжно докато лежеше в леглото, разстроена заради качените килограми.

В музея дори я попитаха дали не очаква близнаци и тя се разплака. За рождения си ден не пожела да отидат на вечеря и предпочете да останат у дома. Кристоф бе разочарован. Беше ѝ обещал да я заведе в хубав ресторант, но тя каза, че последното, което иска, е да яде, затова отидоха на кино и си легнаха рано. От време на време получаваше неприятни контракции. Тялото ѝ реагираше различно от предишната бременност, когато беше на двайсет и две години. Уморяваше се лесно, беше по-скована, което бе нормално, според доктора.

Раждането също щеше да е различно. Осемнайсет години след появата на Доминик на бял свят, при това във Франция, където през 1965-та препоръчваха естественото раждане. Гаел и Кристоф посещаваха курсове по „Ламаз“, предназначени да помогнат за

справяне с болката. Прожектираха им филм с раждане и Кристоф се ужаси. Гаел настояваше съпругът ѝ да е до нея и той ѝ обеща.

— Когато Доминик се роди, искаха да изгонят Робърт от стаята. Той остана при мен почти през цялото време, а сестрата не разбра, че раждането е започнало. Така Доминик се появи в стаята ми вместо в родилната зала. Според персонала бе откачена идея съпругът да присъства, но аз го исках. А сега всички го правят.

Тя се усмихна на Кристоф, който призна, че се страхува, но искаше да ѝ помогне. Гаел се колебаеше дали да вземе лекарства против болката, но лекарите твърдяха, че за бебето е по-добре да не упояват майката. Във Франция държаха на това повече, отколкото в Съединените щати.

Гаел щеше да роди в частна клиника, където щеше да остане една седмица. Не беше така луксозна както онази в Ню Йорк с огромния разкошен апартамент, но медицинското оборудване беше модерно, помещенията — приятни, а и Кристоф щеше да е с нея и да се научи как да ѝ помага да се грижи за бебето. Тя искаше да го кърми докогато може и възнамеряваше да го води на работа със себе си през първите два-три месеца. На кърменето не се гледаше с добро око преди години, но сега отново говореха за ползите от него. Гаел бе твърдо решена да кърми, а сестрата на Кристоф го увери, че това е най-доброто за бебето, и той подкрепи решението на съпругата си.

Багажът за болницата беше готов. Мина седмица след определената дата и според лекарите трябваше да предизвикат раждането, ако бебето не се появи следващата седмица. В клиниката я предупредиха, че раждането може да е по-тежко за нея, ако се наложи да го предизвикат. Кристоф се изнервяше все повече и настояваше да си остане с нея у дома, но тя го изпращаше на работа в студиото и се опитваше да го успокои.

Една вечер той остана до късно в студиото. Гаел гледаше телевизия, когато контракциите започнаха. Тя се втурна в банята и видя, че има и леко кървене. Болките я връхлитаха с всичка сила. След минути Гаел едва можеше да си поеме дъх. Звънна в студиото, но Кристоф не отговори. Обади се в клиниката и ѝ казаха да тръгне веднага. Опита отново да се свърже с Кристоф, но пак не успя. Реши, че е на път за вкъщи. Облече си палтото и седна на стол в антрето, с хавлия под себе си, за да е готова в мига, когато той влезе.

Двайсет минути по-късно него все още го нямаше, не вдигаше и телефона в студиото. Гаел предположи, че е със слушалки и затова не чува звъненето. Болките бяха толкова силни, че едва успя да се надигне. При всяка поредна контракция усещаше страховито напрежение и знаеше, че бебето скоро ще се появи. Повика такси, но не желаше да тръгне без Кристоф. И двамата искаха да преживеят чудото заедно. Едва слезе по стълбите с багажа и помоли шофьора да я закара до студиото, което се намиреше точно в обратната посока на клиниката.

— Болница ли е това? — нервно попита таксиджията, когато видя адреса.

— Не, студиото на съпруга ми — едва промълви тя през зъби.

— Няма да родите бебето тук, нали? — ужаси се той.

— Не и ако шофирате достатъчно бързо.

Гаел му обеща щедър бакшиш, ако стигнат бързо до студиото, но там не можа да помръдне. Даде му ключовете и му каза да доведе Кристоф. След пет минути съпругът ѝ изскочи от кооперацията и седна до нея паникьосан. Таксиджията му беше казал, че може да роди в колата и наистина така изглеждаше. Гаел дишаше равномерно, както я бяха учили, а Кристоф държеше ръката ѝ.

— Защо не ми се обади?

— Звънях — изохка тя. — Ти не отговори.

— Бях със слушалки — виновно призна той.

— И аз така предположих. Ще родя всеки момент — предупреди го тя в мига, когато таксито спря пред клиниката.

Гаел си припомни кошмарното напрежение, преди да се роди Доминик. Кристоф даде огромен бакшиш на шофьора и се втурна вътре за лекар или сестра.

— Почакай докато се върна! — извика ѝ той през рамо, сякаш думите му можеха да забавят раждането.

След минути се появиха двама санитарии с носилка и медицинска сестра. Гаел стискаше ръката на съпруга си докато я караха към родилната зала. Лекарят влезе забързан и сестрата му съобщи, че главата на бебето е почти навън. Гаел изпищя и помоли да ѝ дадат нещо против болката.

— Не искате подобно нещо за бебето си — каза сестрата.

— Да, искам! Имам нужда от лекарство! Дишането не върши работа!

Контракциите бяха кошмарни. Поставиха монитор върху огромния ѝ корем и го закрепиха с широк еластичен колан, но Гаел веднага го свали.

— Не мога да дишам с това нещо!

Кристоф я погледна уплашено и преди лекарят да каже и дума, Гаел отново получи силни контракции. Мъките ѝ изглеждаха агонизиращи и той си пожела никога да не бяха правили бебе. Сега, докато Гаел пищеше от болка, идеята му се виждаше откачена.

Чу се пронизителен плач. Гаел продължи да се напъва. Извадиха раменете и телцето на бебето и сестрата извика:

— Момиченце!

Лекарят срязва пъпната връв, а акушерката постави бебето върху гърдите на Гаел. Кристоф не можа да сдържи сълзите си. Внезапно осъзна, че в стаята имаше нов човек, тяхното дете. Дарът на живота никога не му се беше виждал толкова загадъчен и прекрасен.

— Прилича на теб — каза той възхитено.

— Прилича и на теб.

Дъщеричката им имаше руса коса и сини очи като тях двамата. Отнесоха бебето, за да го прегледат и претеглят. Кристоф отиде с акушерката и се върна след няколко минути. Щастлив съобщи на Гаел, че дъщеря им тежи пет килограма.

— По-голяма е дори от Доминик — каза уморено Гаел. — Трябва да ѝ се обадим.

И тя го направи веднага след като я отведоха в стаята. Кристоф закара количката с бебето и я настави до нея. Вече бяха истинско семейство. Благословено чудо.

— Имаш сестра — съобщи Гаел на Доминик, когато я откри в общежитието, където учеше за изпити. — Много е красива. Също като теб, когато се роди — добави тя. — Нямам търпение да я видиш.

Гаел звучеше щастлива и изтощена. Раждането беше тежко, но мина дори по-бързо от първото.

Доминик прикри емоциите си и каза студено:

— Добре ли си, мамо?

Въпреки всичко се тревожеше за майка си. Гаел долови в гласа ѝ нещо от миналото, което я изпълни с надежда.

— Добре съм. Малко съм сънлива в момента, но ще се видим скоро. Обичам те.

Кристоф затвори телефона, а след няколко минути Гаел заспа. После отвори очи и му се усмихна.

— Благодаря ти за прекрасното бебе и за семейството ни — прошепна му тя, а той се наведе и я целуна.

— Аз ти благодаря — отвърна той щастливо. — Как ще се казва дъщеря ни?

Бяха се спрели на Дафни, което им се стори особено подходящо сега, след като дъщеря им се беше родила. Второто ѝ име щеше да бъде Ребека, в чест на любимата приятелка на майка ѝ.

Сложиха легло за Кристоф в стаята и отнесоха бебето да го прегледат. Той се вторачи в жена си с любов, каквато никога преди не беше изпитвал, и очите му се насълзиха.

В деня, когато Доминик пристигна от Ню Йорк, Гаел облече бебето в бяла нощничка и розов пуловер и го сложи в кошчето. Двуседмичната Дафни приличаше на ангелче. Бяха се прибрали от клиниката преди седмица. Гаел все още не бе напълно възстановена, но се чувстваше добре, както и бебето. Кристоф правеше всичко възможно, за да ѝ помогне. За първи път в живота си нямаше желание да ходи в студиото. Искаше да си е у дома при тях. Беше лудо влюбен в съпругата си и в дъщеря си.

Гаел нямаше търпение Доминик да види сестра си, а тя да прегърне по-голямата си дъщеря. Очакваше с радост да прекарат Коледа заедно, макар че заради бебето в къщата цареше суматоха. С Кристоф украсиха елхата. Чувстваше се добре и развълнувана от появата на Дафни.

Доминик дълго стоя до кошчето и гледа сестра си, после предпазливо я докосна по бузката. Бебето имаше големи сини очи, кожа като кадифе и малка розова устица. Беше красиво дете.

— Много е хубава — небрежно отбеляза Доминик.

Все още не чувстваше връзка с малката си сестричка. Доминик беше елегантна, красива и много пораснала през втората година в Радклиф. Изглеждаше по-голяма от осемнайсетгодишна. Гаел си помисли колко вълнуващо бе да започне всичко отново, с ново бебе. Доминик вече беше жена със собствен живот и бъдеще. А Дафни щеше да е при тях още дълго време, въпреки че годините отлитаха бързо.

— Искаш ли да я подържиш? — предложи ѝ Гаел, но Доминик поклати глава отрицателно.

— Уморена съм. Мисля да си лягам.

След миг тя се скри в стаята си, а Гаел се захвана да кърми бебето в компанията на Кристоф. Той ги беше оставил сами, за да могат да поговорят.

— Как мина?

Кристоф знаеше колко отчаяно Гаел копнееше да се сдобри с дъщеря си и да я почувства отново близка.

— Стори ми се обезсърчаващо, но кой знае? — отвърна Гаел с надежда.

Според нея, никой не можеше да устои на новородено бебе, особено толкова чаровно и прекрасно като дъщеричката им. Тя бе лудо влюбена в нея, а също и Кристоф. Седяха и я наблюдаваха с часове. И беше сигурна, че Доминик също ще се влюби в нея, преди да си замине.

— Поддържа ли я? — попита Кристоф.

— Не. Но я погали по бузата — усмихна се Гаел.

За нея това бе добър знак. Кристоф обаче не беше убеден.

На следващата сутрин Доминик излезе да се види със старите си приятели и се върна следобед. Гаел кърмеше бебето, когато тя влезе. Доминик излезе от стаята и се върна след час. Не обърна внимание на спящото бебе и заговори с майка си за училище. Харесваше Кеймбридж и все още се вълнуваше, че учи там. Спомена, че през пролетната ваканция ще гостува на приятелка в Аржентина. Париж вече не беше на картата ѝ като туристическа дестинация. Гаел знаеше, че това поведение е типично за колежаните, а и Доминик имаше невероятни възможности да пътува с приятелите си. Вече бе излетяла от гнездото и поела по широкия свят. Гаел се радваше, че все пак дъщеря ѝ пристигна в Париж за Коледа. От думите ѝ разбра, че няма да я види чак до юли в Саутхамптън. С Кристоф планираха да вземат и бебето със себе си. Доминик очевидно не се интересуваше от това, но на Гаел ѝ стана тъжно — щеше да вижда дъщеря си само по Коледа и през юли.

Този път Доминик беше учтива с Кристоф, но се отнасяше с него с безразличие. Държеше се така, сякаш той бе гост, а когато улучеше и тримата заедно, напускаше стаята. Вероятно видът на щастливото семейство беше прекалено болезнен за нея, въпреки опитите на майка ѝ да я приобщи и да я накара да се почувства обичана. Доминик пренебрегваше усилията ѝ и повече не се доближи до бебето.

— Знаеш, че те обичам не по-малко от преди, нали? — нежно попита Гаел, когато Доминик понечи да излезе от стаята, за да я остави да кърми на спокойствие. — Имам място в сърцето си и за двете ви, и за Кристоф — добави тя.

Дъщеря ѝ кимна и напусна стаята, без да проговори. Нищо не се промени. Доминик бе дори по-отчуждена и от преди и негодуваше срещу майка си. А бебето не беше добре дошло допълнение. Сега поне нямаше избухвания и крясъци. И независимо какво правеше или казваше Гаел, дъщеря ѝ държеше да ѝ покаже, че не се чувства част от семейството.

След седмица Доминик замина на ски във Вал д'Изер със старите си приятели. И дори не ѝ дойде на ум да поиска разрешение от майка си. Вече взимаше решения самостоятелно и разполагаше с парите да го прави, но Гаел отново беше разочарована. Посещението ѝ не беше така топло, както се беше надявала. Доминик се държеше студено през цялото време, а накрая заяви, че заминава за Ню Йорк от Женева. Седмицата отлетя прекалено бързо. Доминик целуна майка си, но не проговори на Кристоф и не погледна бебето, преди да замине. Той не каза и дума за това, но веднага забеляза тъгата на Гаел. Беше съсипана. Бебето не само не ги бе сближило, но дори ги бе отчуждило още повече.

— Тя не иска да си оправим отношенията, нито да е част от семейството ни — сподели Гаел с Кристоф.

Доминик признаваше Гаел за своя майка, но не искаше да има нищо общо със съпруга или детето ѝ. Гаел ѝ подари много красива гривна за Коледа, а дъщеря ѝ ѝ беше купила копринен шал от „Ерме“. Доминик нито веднъж не попита майка си за работата ѝ в музея. Струваше ѝ се тъпо и безсмислено да ремонтираш дома на хора, загинали преди повече от двацет години. Не се интересуваше от идеята, нито от семейство Щраус или другите като тях, които означаваха толкова много за майка ѝ. Войната беше без значение за Доминик, също като новото семейство на Гаел. Не бе привързана към никого и нищо, освен към парите. Държеше само на себе си. И Гаел го разбра. Ставаше ѝ все по-трудно да оправдава дъщеря си. Доминик просто нямаше желание да възобновят връзката си.

Гаел се върна на работа през февруари. Вече почти бе възстановила фигурата си, макар все още да имаше няколко килограма отгоре, които според Кристоф ѝ отиваха. Водеше бебето със себе си и го кърмеше в службата. Стажантката се занимаваше с Дафни, когато майка ѝ имаше интервю или важен разговор. Бебето спеше в кошче в ъгъла на кабинета ѝ. Докато един ден наблюдаваше дъщеря си, Гаел си

припомни бебетата, които беше транспортирала през войната. Все още не можеше да разбере как майките им бяха успели да се разделят с тях. Беше върховна саможертва да се лишиш от детето си, за да го изпратиш на безопасно място при напълно непознати.

През март заминаха с приятели на Кристоф за уикенда. Мъжът беше известен филмов продуцент, с когото той работеше, и двамата заговориха за нов проект с американско киностудио. Кристоф вече се радваше на голяма популярност във Франция и Гаел страшно се гордееше с него.

Все още живееха в същия апартамент и не виждаха причина да се местят. Разполагаха с предостатъчно място, а играчките на Дафни бяха навсякъде. Във всяка стая имаше бебешко легло. Наслаждаваха се на щастлив дом. Гаел най-после нае гувернантка, за да може да работи по цял ден и оставяше бебето вкъщи.

През април разбра, че отново е бременна. Бебето щеше да се роди през ноември, точно след четиресет и втория ѝ рожден ден.

— Аз ще съм най-старата майка в училището на децата — оплака се тя на Кристоф.

Гаел копнееше този път да роди момче, искаше да бъдат идеалното семейство. Няколко дни по-късно кръстиха Дафни. Кръстница беше Амандин, а двамата ѝ малки главорези бяха влюбени в братовчедка си и настояваха да я подържат всеки път, когато я видеха. Гаел вече се чувстваше част от семейството на Кристоф, искрено харесваше сестра му и се бе сближила с нея. Понякога дори ѝ споделяше за Доминик и колко трудна беше връзката ѝ с нея.

— Тя е много затворена, сякаш е лишена от емоции — опита се да обясни Гаел, — а нещата се влошиха още повече, когато порасна.

Амандин обаче виждаше нещата по-простичко.

— Сигурна съм, че ревнува от бебето и новото ти семейство. Чувства се изолирана.

— Тя сама се изолира — каза Гаел тъжно. — Смята, че предадох баща ѝ, защото се омъжих повторно. Мисля, че той щеше да ме разбере много по-добре от нея.

Доминик вече бе на деветнайсет и се справяше отлично в университета.

— Съобщи ли ѝ за новото бебе? — попита сестрата на Кристоф.

Гаел поклати глава отрицателно, обзета от чувство за вина.

— Реших да изчакам докато се видим през лятото.

Подозираше, че новото бебе щеше съвсем да съсипе отношенията им.

— Доминик отново ще трябва да дойде тук за Коледа. Пак няма да мога да пътувам.

Гаел беше наясно, че дъщеря ѝ никак нямаше да се зарадва. През цялото време докато бе с тях след раждането на Дафни тя нямаше търпение да си тръгне. Бебетата очевидно я караха да се чувства неудобно, а и винаги бе твърдяла, че самата тя няма да има деца. Единственото, което искаше, бе шеметна кариера. Учеше усърдно, имаше отлични оценки и рядко излизаше по срещи. Единствената ѝ страст беше бизнесът. Майка и дъщеря вече се чуваха съвсем рядко. Разговорите им бяха кратки и повърхностни. Доминик беше заета с училището и приятелите си, а Гаел — разкъсвана между Кристоф, бебето и работата си. А скоро щеше да е още по-заета с новото бебе. Никога преди не бе изпитвала такова щастие, двамата с Кристоф бяха лудо влюбени, но Гаел тъгуваше за Доминик, за стената между тях двете.

През юли, когато пристигнаха в Саутхамптън, Гаел бе в напреднала бременност. Когато Доминик видя бременната си майка със седеммесечната Дафни в ръцете, не можа да повярва на очите си.

— Не мислиш ли, че е прекалено да раждаш всяка година на твоята възраст? — направо изтърси тя преди дори да я поздрави. — Какво се опитваш да докажеш? Вече си на четиресет и една. Колко бебета още планираш?

Тя не направи опит да прегърне майка си, но Гаел все пак я привлече към себе си.

— На моята възраст не мога да чакам. Сигурна съм, че това ще е последното ми дете.

— Станала си фабрика за бебета — отвратено каза Доминик.

Спомняше си времето, когато майка ѝ беше бляскава и елегантна. Двамата с баща ѝ излизаха много, а тя носеше шикозни тоалети. Сега бе облечена в джинси и тениски, ботуши и маратонки, и вечно с бебе в корема или в ръцете си. Стилът на Кристоф беше бохемски. Косата му бе дълга и рошава и като повечето мъже на неговата възраст, особено в музикалния бизнес, рядко се бръснеше, за разлика от Робърт, който

винаги беше безукорен. За Доминик това само доказваше колко ниско бе паднала майка ѝ.

Гаел пък намираше Доминик за още по-студена, високомерна и надута. Беше си купила скъп стар модел ягуар, който според майка ѝ бе прекалено парвенюшки. Доминик смяташе, че всичко се промени, когато майка ѝ се върна във Франция. Вече не беше онази елегантна нюйоркчанка, а в семейството ѝ нямаше място за голямата ѝ дъщеря. Доминик обвиняваше Кристоф за това. Гледаше пренебрежително и на стремежите на майка си. Интересуваше я само собствената ѝ кариера. Нямаше търпение да отиде в Харвард след две години. Чувстваше се страхотно във фирмата на баща си, където работеше през лятото. Там се отнасяха с нея като с принцеса, а и научаваше безброй неща. За нея Уол Стрийт бе центърът на света.

Кристоф никога не се оплакваше. Знаеше, че за съпругата му е важно да се види с голямата си дъщеря, макар да не му бе никак приятно да е нагрубяван от разглезена млада госпожица. Още повече да гледа как Гаел се мъчи безуспешно да спаси отношенията си с Доминик, която просто не се интересуваше от нея. Беше прекалено болезнено за него да наблюдава всичко това и изпитваше неимоверно облекчение, когато си тръгваха от Саутхамптън.

През месеца, прекаран в Саутхамптън, Кристоф често ходеше до Ню Йорк, за да се види с познатите си от музикалния бизнес. Връщаше се с нови, свежи идеи, които обсъждаше със съпругата си.

След Саутхамптън заминаха за Южна Франция. Бяха наели вила в Сен Жан Кап Фера, където посрещаха приятели, прекарваха време заедно с Дафни и се забавляваха. Гаел, разбира се, покани и Доминик, но тя отказа. Предпочиташе да остане в Щатите с приятели.

В края на лятото Гаел отново беше доста наедрияла и много заета в службата. Бяха завършили друга стая в музея и се радваха на успеха. За Гаел това, което правеше в почит на паметта на загиналите в Холокоста, беше много важно и получи признание и похвали от всички музеи в Европа.

Тя навърши четиресет и две седмица преди датата за раждане. Заради претоварения си график и грижите по Дафни се чувстваше изтощена.

Една вечер, когато бяха на ресторант с Андре и Женевиев, контракциите ѝ започнаха. Кристоф искаше да потеглят направо към

клиниката, но според нея бе излишно, защото още нямаше силни болки. Предпочиташе да се прибере у дома, да се изкъпе и да изчака.

— Едва не роди Дафни в таксито — напомни ѝ Кристоф.

— Да, защото ти беше със слушалки на ушите в студиото и не можех да се свържа с теб — засмя се тя.

Час по-късно, когато се прибраха у дома, болките се усилиха. Раждането беше започнало и Кристоф едва я занесе до колата. Отново бе подценила времето. Съпругът ѝ шофираше бързо, а тя стискаше ръката му с ужасен поглед.

— Този път е много по-лошо — прошепна тя с дрезгав глас.

Беше много по-болезнено отколкото си спомняше. Най-после се добраха до клиниката и сестрите бързо я откараха до стаята ѝ.

— Не мога да се справя — каза тя на една от сестрите, когато я съблякоха. — Имам нужда от лекарства — изохка тя. — Ужасно е.

Стисна Кристоф здраво за ръката и се напъна с всички сили.

— Кристоф, не мога! — изкрещя тя и бебето се появи на бял свят.

Бяха в клиниката едва от десетина минути, а тя се усмихваше през сълзи. Бебето приличаше много на Дафни, с ореол от светлоруса коса, същинско ангелче. В мига, когато акушерката го сложи в ръцете на майка му, поиска да суче. Беше едро и силно бебе, с мощен глас. След като го накърми, то заспа и Гаел го подаде на баща му.

— Няма да имаме повече деца — решително заяви Кристоф, когато прегърна сина си и го целуна нежно. — Следващия път няма да успееш дори да излезеш от ресторанта, а аз ще трябва да те израждам.

Всички в стаята се засмяха. Гаел също се съгласи, че две деца им бяха достатъчни. Кръстиха бебето Пиер, на покойния баща на Кристоф, а второто му име решиха да е Рафаел, на нейния баща.

Гаел се обади на Доминик, за да ѝ съобщи новината, но не успя да се свърже, затова ѝ изпрати телеграма. Дъщеря ѝ отговори лаконично след няколко часа. „Поздравления. С обич, Д.“ Това беше всичко.

Седмица по-късно, когато отведеха бебето у дома, откриха, че има невероятен апетит и постоянно беше гладно. Дафни тъкмо бе проходила и Гаел бе много заета с двете деца. По Коледа, когато Доминик пристигна, майка ѝ се стори изтощена и изнервена. Гувернантката беше напуснала. Кристоф завършваше музиката за нов

филм, работеше по телевизионен сериал и не му оставаше много време да ѝ помага. Доминик се ужаси от хаоса в живота на майка си. Новородено, малко дете, почти никаква помощ и куп работа.

Гаел се опита да отдели повече време на голямата си дъщеря, но имаше много грижи по децата, а Доминик изглеждаше отегчена и нямаше търпение да си тръгне.

— Мамо, някога правиш ли нещо друго, освен да сменяш пелени и да кърмиш? — попита тя.

Чувстваше се още по-отчуждена от майка си и от преди, а Кристоф смяташе за голям досадник.

— Ще пораснат, обещавам ти — извини се Гаел, но знаеше, че Доминик не желае да прояви търпение.

Според дъщеря ѝ Кристоф вероятно трудно понасял всичко това и заради това оставал в студиото до два сутринта.

— Работи по телевизионен сериал и завършва филм — обясни Гаел, но не добави, че освен това съпругът ѝ избягваше Доминик.

Въпреки мнението на дъщеря ѝ, Кристоф и Гаел бяха щастливи и влюбени един в друг и в децата си. Посещението на Доминик по Коледа бе кратко, а само след пет дни замина за Лондон с приятели. Гаел ѝ се извини заради суматохата в къщата. Децата обръщаха всичко наопаки. Доминик обаче смяташе, че апартаментът прилича на кошмарна детска градина и беше истински щастлива, че си тръгва.

— Надявам се това да е последното ти бебе — каза тя многозначително, когато майка ѝ я целуна за довиждане.

Очите на Гаел се насълзиха и Кристоф се опита да я успокои.

— Изгубих дъщеря си — тъжно изплака тя.

Да, имаше две малки деца, но бе загубила голямата си дъщеря.

— Може би никога не си я имала. Вие двете сте много различни — нежно каза той, но Гаел не искаше да повярва.

Беше се надявала, че някой ден щяха да се сближат, но дори срещите им ставаха все по-редки. Кристоф я прегърна нежно. Надяваше се, че децата им няма да приличат на Доминик и един ден ще ѝ дадат любовта и уважението, които заслужава. Доминик не беше го направила досега и той подозираше, че и никога няма да го направи.

Две малки деца с година разлика се оказаха по-трудна работа, отколкото Гаел и Кристоф очакваха. Неговата кариера излетя стремглаво нагоре след раждането на Пиер, а Гаел бе заета в музея и се мъчеше да прекарва повече време с децата. Животът ѝ напомняше на изтощителна щафета, в която вечно изоставаше. Но в същото време това бяха най-щастливите ѝ години.

През юли на следващата година отново отидоха в Саутхамптън, а Доминик пропусна Коледата с тях след раждането на Пиер. Прекара празниците на яхта в Сейнт Барт с приятелите си, а Гаел и Кристоф изкараха уютна Коледа с децата и семейството на Луиз в дома им в Париж.

Времето отлетя и предстоеше дипломирането на Доминик. Гаел и Кристоф решиха да вземат и Дафни и Пиер със себе си. Дафни беше на три и половина, а Пиер на две и половина. Настаниха ги в огромна количка за близнаци. Луиз смяташе, че не бива да водят малките на дипломирането, но Гаел искаше всички да са заедно, което не се случваше често. Доминик почти не бе виждала брат си и сестра си и Гаел увери Луиз, че двамата с Кристоф ще се справят.

Гаел се надяваше хлапетата да са тихи и кротки по време на церемонията. Мъкнеше гигантска чанта с всичко, от което се нуждаеха, включително пелени и дрехи. Кристоф се грижеше за тях и не спираше да прави снимки на Гаел и Доминик. Пиер свали едната си обувки и я изгуби. Половин час я търсиха, преди да отидат на обяд в „Елзи“. Вечеряха в „Хенри IV“. На следващия ден Доминик заминаваше на летен стаж в Сан Франциско във фирма за рискови капитали, а през септември започваше магистратурата си в Харвард.

Един от състудентите ѝ беше чул Гаел и Кристоф да говорят на френски с нея.

— Не знаех, че си французойка.

— Не съм. Майка ми е французойка. Аз съм американка — поправи го тя.

Не се чувстваше свързана с Франция, а през последните години и с майка си, но му спести обяснението. Беше ужасно изнервена, че майка ѝ бе пристигнала с двете си малки деца на дипломирането ѝ.

— Осиновена ли си? — объркано попита момчето.

— Не. Майка ми се върна във Франция и беше отвлечена от извънземни — каза тя, като имаше предвид Кристоф и начина им на живот, който намираше за кошмарен.

Момчето се засмя.

— Звучи интересно. Поздравления за дипломирането.

— На теб също — отговори тя и изчезна в тълпата.

Доминик изпита огромно облекчение, когато потегли към Сан Франциско на другата сутрин. Не видя семейството си след вечерята. Е, поне им беше благодарна, че бяха оставили Пиер и Дафни в хотела с детегледачка и тримата прекараха една нормална вечер.

Гаел и Кристоф решиха да пропуснат Саутхамптън тази година, тъй като Доминик нямаше да е там. Вместо това решиха да отидат за два месеца в Сен Жан Кап Фера. Нямаше да се видят с нея до Коледа. Но тя бе доволна, че поне бяха спрели да раждат деца. Според нея, бездруго едва се справяха с двете, които вече имаха. Брат ѝ и сестра ѝ вечно пищяха, плачеха, тичаха, искаха да бъдат нахранени и преобути. Не разбираше как майка ѝ понасяше това. Бяха идеален пример, че раждането на деца е пълен кошмар. И всеки път, когато ги видеше, решението ѝ никога да не се омъжва се затвърждаваше.

Докато пътуваха към летището, Гаел сподели с Кристоф това, че Доминик най-вероятно никога няма да има деца. Търпението не беше една от силните ѝ страни, почти не поглеждаше брат си и сестра си, когато беше с тях.

— Мисля, че просто ще се отдаде на кариерата си — тъжно отбеляза майка ѝ, като се наведе и целуна Дафни, която се засмя щастливо и забъбри на френски.

Гаел се радваше безкрайно на малките си деца. Обичаше Доминик, но най-после осъзна, че колкото и да се мъчеше, никога нямаше да се сближи с нея и завинаги щяха да си останат чужди. Можеше само да се надява, че някой ден, когато Доминик поостарее, щяха да станат приятелки. Трудно ѝ бе да приеме, че невинаги разбираше собствената си дъщеря и не можеше да се сближи с нея, Доминик просто не ѝ позволяваше. А и двете почти нямаха нищо

общо. Дори понякога не се харесваха една друга. Трябваше да спре да се залъгва, че имаха истинска връзка. Доминик беше прекалено груба и различна от нея.

Гаел всеки ден благодареше на Господ за живота си с Кристоф и децата. На четиресет и четири години, това бе единственото, което искаше. Животът ѝ в Ню Йорк вече ѝ се струваше далечен сън, а Робърт — мил призрак от миналото.

Почивката им в Сен Жан Кап Фера след дипломирането на Доминик беше великолепна и за тях, и за децата. И много по-приятна и забавна от летата в Саутхамптън. Харесваха вилата, която бяха наели, приятелите им от Париж ги посещаваха, а Кристоф бе доволен задето не му се налагаше да търпи хапливите забележки на Доминик. Гаел пък се чувстваше вече съвсем у дома си във Франция. Върна се преди шест години и времето в Щатите ѝ се струваше част от друг живот.

През двата месеца в Южна Франция ходеха на плаж, вечеряха в ресторанти на открито, където обикновено Дафни и Пиер спяха в количката, бърбеха с приятелите си до късно през нощта. Типично френско лято. Благодарение на Робърт Гаел имаше възможност да осигури удобства и лукс, които не всички имаха, а и Кристоф печелеше добре. Вилата бе голяма, с всички удобства, имаха дори басейн.

Купиха и апартамента на авеню „Фош“ и му направиха основен ремонт, а през лятото си наеха и моторница. Всеки можеше да завиди на живота им.

Гаел звънна няколко пъти на Доминик в Сан Франциско. Дъщеря ѝ харесваше работата си и смяташе града за забавен. Беше се сприятелила с няколко човека, които започваха магистратура в Станфорд, но нямаше търпение да се върне в Харвард.

Прибраха се в Париж в края на август и Дафни тръгна на детска градина. През декември щеше да навърши четири годинки. А Пиер все още си беше у дома. Новата бавачка се грижеше за него през деня, а Кристоф и Гаел прекарваха вечерите и уикендите с децата си и с други семейства с деца на същата възраст. Планираха да си купят вила в Нормандия и скоро щяха да започнат да търсят подходяща къща.

В края на септември, месец след като се върнаха, една нощ Пиер вдигна висока температура. Гаел подозираше, че го боли ухото. Плачът му я събуди посред нощ и тя му премери температурата, беше над четиресет градуса. В пет сутринта тя звънна на семейната лекарка,

която ѝ каза на сутринта да го заведе в спешното отделение. Гаел му даде аспириин и той заспа в прегръдките ѝ. На сутринта температурата се беше повишила с още един градус. Тя го уви в одеяло и го закара в спешното отделение, а Кристоф остана у дома с Дафни да изчака бавачката и икономката. Докато стигнат до болницата, очите на Пиер добиха стъклен вид, а половин час по-късно изпадна в кома. Незабавно го откараха да му направят пункция, а когато се върнаха, ѝ съобщиха, че има менингит. След час, докато стоеше сама в коридора на детската болница, всичко свърши. Пиер въобще не дойде в съзнание и почина. Лекарите обясниха, че при децата болестта протича много бързо. Замайна зачака на паркинга пристигането на Кристоф. Дватамата се прегърнаха отчаяно и заплакаха неутешимо.

Погребението беше след два дни. Случилото се беше непонятно и Дафни бе прекалено малка, за да ѝ го обяснят. Тя непрестанно питаше за брат си, а децата в детската градина ѝ нарисуваха картинки, на които Пиер отлиташе в рая. Гаел дори не можеше да ги погледне. Седеше вкаменена от мъка, неспособна да помръдне или да се погрижи за дъщеря си. Кристоф не се справяше по-добре.

Обади се на Доминик, като хлипаше неудържимо, и я помоли да дойде в Париж за погребението. От другата страна на линията последва кратко мълчание. Гласът на дъщеря ѝ прозвуча съчувствено, но решението ѝ беше категорично.

— Не мога, мамо. Тъкмо започнах магистратурата. Не мога да отлети за Париж за няколко дни.

— Дори за погребението на брат ти? — ядосано извика майка ѝ.

За Доминик не бе истински брат, а просто глупава грешка на майка ѝ. И двете деца смяташе за такива. Изпитваше съжаление към майка си и дори към Кристоф, но отдавна бе решила, че той и децата не са нейно семейство. Бяха роднини на майка ѝ, нейното семейство сега, но тя не желаше да отсъства от университета в началото на семестъра. Не дойде на погребението. А Гаел знаеше, че макар да я обичаше, никога нямаше да ѝ прости за това.

В продължение на месеци след погребението Гаел ходеше като замаяна. Дватамата с Кристоф често плачеха, убедени, че животът им никога вече няма да е същият. Бяха изгубили единствения си син. През пролетта Гаел най-последно успяваше да говори за него, без да се

разхлипа, но знаеше, че загубата му ще ѝ тежи завинаги. А разговорите ѝ с Доминик бяха редки и студени.

Един ден с Кристоф се разхождаха из парка и седнаха до езеро с лебеди и патици. Гаел неочаквано заговори за Ребека. Не беше я споменавала от дълго време, но често мислеше за нея. Кристоф си припомни историята и как загубата на най-добрата ѝ приятелка бе свързана с решението ѝ да стане уредник на музея на семейство Щраус. И тогава, за първи път, тя му разказа за Джейкъб, който бе изскочил от прозореца и се бе скрил зад тръбите, а после тя го бе напъхала в кошницата на колелото си и отвела в безопасност. Кристоф изслуша разказа ѝ втрещен.

— Научи ли някога какво е станало с него? — попита той, завладян от историята на малкото момченце, което бе спасила преди двайсет и седем години.

— Не, не знам — меко отговори тя. — Но след него имаше и други.

Разказа му за Изабел, деветгодишното момиченце, което бе откарала с трактора, и за другите деца.

— Не ги броих, но бяха много. Не можех да разбера как хората изпращаха децата си някъде далеч с напълно непознати, но това бе единственият начин да им осигурят безопасност.

Гаел му разказа и за смелите хора в Шамбон, за хугенотските пастори и героите от ОСД.

— Помагах на ОСД до края на Окупацията. Предполагам, че съм превозила над сто деца, може би и повече. Направих го заради Ребека. Не можах да спася нея, нито Лоти и братята им.

Кристоф научи нещо за съпругата си след толкова години. Гаел не спираше да го изненадва. Някои от преживяванията ѝ през войната бяха прекалено жестоки и болезнени, включително и това, че по-късно бе набедена за предателка.

— Всички работехме тайно и след войната групите се разпаднаха. Хората изчезнаха и се върнаха по родните си места. Направихме каквото можахме. Никога вече не видях никой от тях. Всички бяхме обикновени хора, които искаха да помогнат на децата. Имахме си собствени причини. Моята беше Ребека.

— Защо никога не си ми разказвала за това? — попита той, впечатлен от думите ѝ.

Кристоф знаеше само за укритите и върнати картини, но не и останалото.

— Не знам. Не мога да говоря за войната. Прекалено е... — гласът ѝ замря за момент.

Той я прегърна нежно, а тя отново заплака.

— Спасих всички онези деца преди години, а сега не успях да спася своето.

— Нищо не можеше да направиш. Чу какво казаха лекарите. За децата на неговата възраст менингитът е фатален.

— През войната също умираха, но и спасихме много от тях.

Кристоф кимна, гордееше се с нея, беше забележителна жена. После си припомни годините след войната и мнението на съселяните си, че е предателка. Единственото, което имаше значение за нея, бяха спасените деца, а не в какво я обвиняват.

Останаха в парка дълго време и той чу много от историите ѝ. После се прибраха у дома при Дафни. Кристоф беше благодарен, че я имат, макар да знаеше, че Пиер ще им липсва завинаги. А сега, след като чу за героичните подвизи на съпругата си през войната, я заобича още повече.

Гаел реши да отиде на дипломирането на Доминик в Харвард. Обичаше я, тя бе нейна дъщеря, въпреки обтегнатите им отношения. Не взе Дафни, а Кристоф отказа да дойде. Той още не можеше да ѝ прости задето не бе дошла на погребението на Пиер. Вече не ходеха и в Саутхамптън. Гаел отиваше до Бостън няколко пъти годишно, за да я види, когато Доминик можеше да ѝ отдели време. Дъщеря ѝ вече прекарваше всеки Ден на благодарността с приятели и си намираще оправдания да не дойде в Париж за Коледа. Мразеше хаоса в дома им, предизвикан от Дафни. Вместо това ходеше на ски в Аспен с приятелите си от университета. А сега завършваше и Гаел се гордееше с нея. Разплака се, когато на официалната церемония ѝ връчиха дипломата. Гледката я накара да си припомни Пиер на предишното ѝ дипломиране и сърцето я заболя от мъка.

Доминик се зарадва, че майка ѝ дойде на церемонията, особено на това, че е сама. В понеделник започваше работа във фирмата на баща си. Гаел вечеря с нея, преди да отлети обратно за Париж. Доминик имаше амбициозни планове и възнамеряваше да изпълни обещанията към баща си. Искаше да е като него, но Гаел бе наясно с

огромната разлика между тях. Робърт беше мил човек, изпълнен с доброта и съчувствие. Дъщеря им не беше. Притежаваше остър ум, но още по-остър и хаплив език. Но пък майчинските чувства не зависеха от доброто поведение на децата.

По времето, когато се дипломира, подкрепяна от състоянието на баща си, Доминик се чувстваше важна личност. Майка ѝ напротив, никога не беше се смятала за важна. Беше просто брънка от машината непознати, обединени в най-мрачните за страната си дни. Никой от тях не би успял тогава да се справи сам, нуждаеха се един от друг. Гаел знаеше, че Доминик още не разбираше тези неща за живота. Беше убедена, че може да се справи съвсем сама, но това бе невъзможно. Доминик напускаше Харвард с вярата, че ѝ предстои звездна кариера на Уол Стрийт. Майка ѝ се надяваше, че един ден тя ще намери хора, които да ѝ помогнат да осъществи мечтите си. Но да пожертваш близките си и да се отдалечиш от тях бе самотен път и погрешен начин да започнеш пътешествието си. Гаел съжаляваше дъщеря си. Доминик имаше още много да учи, за да стане щастлив човек. Щеше да ѝ се наложи да дава от себе си, а не само да удостоява света с присъствието си. Но това зависеше само от нея. Никой не можеше да я научи, нито да я превърне в това, което не искаше да бъде или не усещаше със сърцето си.

В деня след дипломирането Гаел ѝ каза колко щеше да се гордее баща ѝ с нея, после я целуна и обеща да я посети през есента в Ню Йорк. Не я покани в Париж, защото знаеше, че няма да приеме. Мисли за нея през целия полет до Франция, като се чудеше дали все пак някога щяха да се сблизят. Вече не вярваше в това. И по-малко се притесняваше за отношенията им през последните години. Отиде на церемонията просто защото беше нейна дъщеря. А когато се върна в Париж, знаеше, че сега всичко зависеше само от Доминик.

На трийсет, шест години след дипломирането в Харвард, Доминик се справяше страхотно на Уол Стрийт и мечтите ѝ се осъществяваха. Поне в професионално отношение. Майка ѝ се радваше за нея, макар да подозираше, че Доминик все още няма представа кои са истински важните неща в живота.

Десет години по-късно, на четиридесет, Доминик бе постигнала почти всичко, което искаше. Не се омъжи, нямаше деца, нито партньор, макар да бе признала пред майка си преди две години, по

време на едно от посещенията ѝ в Ню Йорк, че имала любовник от дванайсет години. Той обещал да напусне жена си, но никога не го направил. Доминик все още се надяваше, че чудото ще стане, когато най-малкият му син постъпи в колеж, което предстоеше след цели шест години.

— Наистина ли искаш да чакаш толкова дълго? След цели осемнайсет години заедно — разумно ѝ напомни Гаел, трогната, че Доминик ѝ се довери след две чаши вино. — Какво те кара да мислиш, че тогава ще напусне жена си? Ти си на трийсет и осем. Даде му най-хубавите си години.

Дъщеря ѝ бе прекарала дванайсет години в чакалнята на живота с надеждата, че жененият ѝ любовник щеше да зарече съпругата си, но Гаел подозираше, че той никога нямаше да изпълни обещанието си. Доминик не го осъзнаваше и личният ѝ живот бе абсолютен провал. Беше стабилизирала фирмата на баща си, благодарение на хитри инвестиции и безпогрешен бизнес инстинкт. Но когато се срещаха, Гаел виждаше в очите ѝ, че е самотна. Доминик мислеше само за работа и сделки. Не притежаваше нищо от доброто сърце на баща си и топлината на майка си. А на четиридесет години, когато любовникът ѝ още не бе напуснал жена си, вече не можеше да прикрие тъгата си. Тази тъга и озлобеност се долавяше още след смъртта на баща ѝ. Доминик се чувстваше измамена, че го бе загубила толкова малка. А сърцето на Гаел се свиваше задето дъщеря ѝ бе нещастна. Въпреки проблемите, Доминик не се промени, все още мислеше само за себе си.

Когато голямата ѝ дъщеря беше на четиридесет, Дафни навърши двайсет и две и постъпи в медицинската академия. Двете сестри не се бяха виждали от деветнайсет години. Дафни бе радостта в живота на родителите си. Омъжи се за колега от академията година по-късно, а първото им бебе, Делфин, Дафни роди на двайсет и четири. Гаел стана баба на шейсет и пет и в мига, когато видя внучката си, знаеше, че Делфин ще е забележителна личност. Кристоф също я обожаваше, обичаше да прекарва време с нея, да я води в зоологическата градина. И вечно повтаряше, че е велико хлапе.

Две години по-късно, когато се родиха братята ѝ близнаци, Кристоф се влюби и в тях. Внуците му бяха източник на непрестанна радост, също като Дафни.

Делфин бе на четири, когато дядо ѝ се разболя. Посещаваше го често, но болестта го пребори. Гаел и Дафни бяха неотлъчно до него до последния му час. Гаел му беше благодарна за всеки миг от прекрасния им живот заедно.

Дафни се обади на Доминик и ѝ съобщи за смъртта на баща си, а голямата ѝ сестра я изненада безкрайно, когато пристигна за погребението. Доминик се настани в хотел „Риц“ и двете сестри се видяха за първи път от двайсет и пет години. Дафни беше на двайсет и девет, а Доминик — на четиресет и седем. Гаел наскоро бе навършила седемдесет. От уважение към майка си Доминик остана в Париж два дни, но изглеждаше притеснена, заобиколена от семейството, което винаги бе избягвала. Излъчваше успех и власт, но имаше вид на самотна, нещастна жена. Никога не се бе радвала на любовта на мъж като Робърт или Кристоф, нито бе изпитвала радостта от дете като Делфин.

Делфин държа баба си за ръка през цялото време на опелото и ѝ подаде розова роза. Беше мъдро момиче, въпреки възрастта си. Гаел бе виждала очи като нейните по време на войната. Очите на деца, родени да променят света към по-добро, оцелели в тежки условия. Тя щеше да ги помни завинаги.

След погребението Делфин се качи в лимузината с баба си, майка си и леля си Доминик, която виждаше за първи път.

— Тя има тъжни очи — спомена хлапето пред баба си по-късно, после отиде при баща си и братята си, а майка ѝ и леля ѝ се разприказваха.

Двете имаха да си наваксат за дългите години раздяла за много кратко време. Доминик отлетя за Ню Йорк на другия ден, но обеща скоро да им гостува. Беше впечатлена от интелигентната и интересна жена, в която се бе превърнала Дафни.

Доминик прегърна майка си на раздяла, а Гаел се зарадва, че беше дошла, макар и само за два дни.

Животът ѝ без Кристоф бе напълно различен. Наложил се отново да се научи да живее сама. Не искаше да тежи на Дафни и беше благодарна за работата си в музея, приятелката си Луиз и спомените си за трийсетте щастливи години с Кристоф.

Времето отминаваше. Дафни стана известен лекар, Делфин и братята ѝ пораснаха, а Гаел се трудеше в музея и често се виждаше с

тях. Двете с Дафни бяха много близки, особено след смъртта на Кристоф. Въпреки подновената им връзка, Доминик не се върна в Париж. Не можеше. Беше прекалено заета с работата си. Гаел все още пътуваше до Ню Йорк, за да я види, но вече не така често.

Три години след смъртта на Кристоф жененият любовник на Доминик я заряза заради по-млада, разведе се и се ожени за нея. Беше го чакала търпеливо двайсет и четири години. В някои отношения, както майка ѝ по-късно сподели с Дафни, голямата ѝ дъщеря получаваше толкова малко, колкото даваше. Единственият ѝ мил жест към собствената ѝ майка през всичките изминали години бе да присъства на погребението на Кристоф.

Едно от най-големите удоволствия на Гаел сега, без Кристоф, бе да пътува с Делфин. Двете с внучката ѝ се забавляваха чудесно. Отидоха в Довил през лятото, когато Делфин навърши седемнайсет, и тогава тя ѝ разказа за Ребека.

— Заради нея ли работиш в музея на семейство Щраус? — попита Делфин.

Тя винаги се бе възхищавала на духа, енергията и мъдростта на баба си.

— Да. И заради другите като нея.

Гаел ѝ разказа за парченцето синя сатенена панделка, което все още пазеше в чекмедже у дома си. А после и за всичките други деца, които беше спасила, както и за безбройните хора, рискували живота си, за да помогнат.

— Винаги трябва да се стремиш да правиш добро, Делфин. Не заради себе си, а за хората, които не могат да се справят без теб.

— Някой ден искам да напиша книга за теб — сериозно каза Делфин. — Хората трябва да знаят какво си направила.

— Аз бях една от многото. Никой от нас не можеше да помогне сам, но заедно се справихме.

— Някога получи ли награда за това? — попита Делфин.

— Не.

После Гаел ѝ разказа и за картините, които немците искаха да откраднат, и за обидата от съселяните ѝ, които я смятаха за предателка. Тя бе част от живата история на страната си и, докато я слушаше, Делфин се зарече, че един ден ще почете баба си и ще разкаже

историята ѝ. Гаел беше забележителна жена. Вече бе на осемдесет и две, но все още се вълнуваше от живота и работеше в музея.

Когато се прибра у дома, Делфин разказа на майка си за споделеното от баба ѝ. Дафни си спомняше за някои от преживяванията на майка си по време на войната, но не знаеше всичко.

— Баба ти не обича да говори за тези неща, но татко ми разказа някои от тях, когато бях малка.

Тогава Дафни не бе обърнала голямо внимание на историите, но сега ѝ се искаше да го беше направила. Майка ѝ рядко говореше за това време, при това в специални случаи, както сега с Делфин.

Делфин написа писмо до Големия съвет на Почетния легион и им разказа подробно историята на баба си. Отговориха ѝ, че Гаел де Барбет е била обвинена в колаборационизъм и името ѝ не било изчистено след войната. Свърза се с тях, когато баба ѝ се пенсионира на осемдесет и седем, и ги помоли отново да проучат случая. Отговориха ѝ по същия начин. Делфин тъкмо завършваше образованието си в Сорбоната, където учеше литература и история. Тя упорито продължи да се интересува от историята на баба си. Попита я за името на коменданта, който ѝ бе дал картините, за да ги върне в Лувъра. Гаел смяташе, че всичко това няма значение за нея. Не се нуждаеше от ордени. Децата, чийто живот бе спасила, бяха достатъчна награда.

Делфин потърси информация за немския офицер в интернет и откри семейството му. Той бе починал преди години, но близките му знаеха историята. Попита ги дали той някога им бе споменавал за любовна връзка с баба ѝ, но те отрекоха. Оженил се повторно след войната и създал ново семейство след първото, изгубено в бомбардировките. Делфин помоли роднините му да пишат на Големия съвет и да им разкажат това, което споделиха с нея, и те обещаха да го направят.

Тя написа и публикува историята на баба си в интернет. Гаел бе изненадана, дори се засрами и сподели с Луиз, че Делфин се е вманиачила да изчисти името ѝ след всичките тези години.

— Bravo на нея — доволно каза Луиз. — Може би ще успее да направи за теб това, което ти никога не пожела да свършиш.

Започнаха да пристигат имейли от децата, които бе отвела в безопасност. Някои от тях бяха още живи и помнеха Гаел, макар да не

знаеха истинското ѝ име, защото я познаваха като Мари-Анж. Двайсет и четири от тях писаха на Делфин, а тя препрати имейлите им на Големия съвет.

Вече тринайсет години пишеше на Големия съвет, но досега още нямаше резултат. Независимо дали щяха да наградят баба ѝ или не, Делфин знаеше, че ще напише книга за нея. Трябваше. Историята бе прекалено важна, за да бъде забравена. А и баба ѝ заслужаваше, макар да твърдеше, че това вече няма значение за нея. Спасяването на толкова детски животи ѝ бе съвсем достатъчно. Не се нуждаеше от нищо повече, но се трогна до сълзи от тези, които ѝ писаха в интернет, благодарение на внучката ѝ.

И ето че най-последно името ѝ бе в списъка на наградените на първи януари.

Вечерта Делфин най-последно успя да се свърже с баба си.

— Е, видя ли? — попита я тя развълнувано.

— Какво да видя? — попита Гаел престорено, но Делфин я познаваше достатъчно добре.

— Името ти в списъка — настоя тя, а баба ѝ се засмя.

— Ти си упорито момиче — гордо каза Гаел.

Делфин не бе отстъпила през всичките изминали години.

— Винаги съм казвала на майка ти, че си специална.

— Не толкова специална като теб, бабо. Не съм спасила стотици деца.

— Просто направих това, което трябваше.

— Аз също — щастливо каза Делфин. — Кога ще се проведе церемонията?

— Предполагам, че все някога ще ми кажат. Чаках докато навърша деветдесет и пет и още малко търпение няма да ме убие.

Бяха побързали да я набедят за предателка и колаборационистка, но никой не се разбърза да я обяви за герой. С изключение на внучката ѝ.

— Всички ще сме до теб, когато се случи — обеща Делфин.

След месец съобщиха датата, на която Гаел щеше да получи ордена от президента на Франция. Този път Дафни видя съобщението първа и звънна на Доминик в Ню Йорк, макар че не поддържаха връзка.

— Майка ни ще получи ордена на Почетния легион — каза Дафни, когато Доминик вдигна телефона.

— Много впечатляващо — отвърна Доминик и се зачуди защо ѝ се обаждаше.

Доминик вече бе на седемдесет и три, а Дафни — на петдесет и пет.

— Трябва да присъстваш — настойчиво каза Дафни. — Не можеш да я разочароваш.

От вестниците и интернет Дафни знаеше, че сестра ѝ все още бе могъща сила на Уол Стрийт и решително отказваше да се пенсионира. Сделките и бизнесът бяха единственото, което имаше.

— Тъкмо смених става на коляното и не трябва да пътувам.

Доминик звучеше притеснена и очевидно не ѝ се искаше да дойде.

— Не ме интересува — прямо заяви Дафни. — Тя е на деветдесет и пет. Колко важни събития в живота ѝ възнамеряваш да пропуснеш? Няма да има много такива.

Дафни бе наясно, че отказите бяха любимото оръжие на сестра ѝ през целия ѝ живот. Никога не бе заставала до майка си, когато тя се нуждаеше от подкрепата ѝ. Гаел не говореше за това, но Дафни знаеше, че поведението на сестра ѝ я бе наранило и разочаровало.

— Дъщеря ми се бори упорито за тази награда. Най-малкото, което можеш да направиш, е да дойдеш тук. Не те моля за нищо повече — сериозно каза Дафни.

Доминик замълча за известно време, после попита:

— Добре. Кога?

Дафни ѝ съобщи датата и Доминик обеща да се опита да дойде, но сестра ѝ беше наясно, че това не означаваше нищо. Отношенията с майка ѝ не бяха важни за нея. Само Гаел полагаше усилия, но надеждата отдавна я беше напуснала. Беше посещавала Ню Йорк в продължение на много години, но вече не го правеше. А Доминик вечно бе заета и не намираше време за Париж.

— Просто бъди там. Не е нужно да говориш с никой от нас. Направи го заради мама.

Гласът на Дафни прозвуча свирепо, от което самата тя се изненада, но някой трябваше да прояви твърдост с проклетата ѝ сестра.

— Тя ли те помоли да ми се обадиш? — поинтересува се Доминик.

— Не. Дори не знае за обаждането ми.

Доминик разбра, че наистина трябваше да замине, независимо колко неприятно ѝ беше. Също като с погребението на Кристоф, и сега нямаше избор. Гаел бе майката, към която тя никога не изпита топлота, макар да не знаеше защо. По-късно в живота си осъзна, че бе обичала баща си прекалено много и за майка ѝ не бе останала никаква любов. А и Дафни беше права. Това беше последният ѝ шанс. Последен жест да протегне ръка към майка си и да излекува болката, която ѝ беше причинила.

Дългоочакваната сутрин беше ясна и слънчева, а орденът — прекрасен, от тъмносин и бял емайл със зелени листа, с голяма бяла звезда със златно в средата. Висеше на алена панделка, която щяха да закачат на роклята ѝ. А след награждаването Гаел можеше да носи дискретно червена панделка на ревера си, както и миниатюрен орден за специални случаи.

Делфин взе баба си в малката си кола, а Жорж щеше да дойде от службата. Дафни и съпругът ѝ щяха да отидат с тяхната кола, а братята на Делфин с гаджетата си щяха да се появят с моторите си. Момчетата се гордееха с баба си, макар да прекарваха с нея по-малко време от сестра си. Луиз също щеше да присъства. Новият директор на музея обеща да се появи, както и старият, а също и представител на семейство Щраус. Андре, най-близкият приятел на Кристоф, и съпругата му Женевиер бяха починали преди десетина години.

Делфин се свърза и с Лувъра, разказа историята на един от уредниците, който я потвърди. Сега музеят също изпращаше представител, който да почете баба ѝ.

Когато влязоха във фойето на Елисейския дворец, където свиреше оркестър, Делфин видя групата от хора, които ѝ бяха изпратили имейлите. Преди петдесет години те бяха създали асоциация, наречена „Оцелелите“. Децата, които Гаел и членовете на ОСД бяха спасили. Сега всички те бяха възрастни хора, дошли да поднесат почитанията си на Гаел и да ѝ благодарят за смелостта, която навремето бяха прекалено малки, за да разберат.

Делфин обясни на баба си кои са те и Гаел отиде да им благодари, че са дошли. Много от тях се разплакаха и ѝ благодариха за

смелостта. Изабел, момиченцето, което тогава откара с трактора, бе там с още двайсетина човека. Една от жените се усмихна широко на Гаел.

— Все още те помня — весело каза осемдесет и шест годишната Изабел. — Вози ме във взет назаем трактор. Минахме точно покрай войниците, а ти ми каза да не се плаша. Беше невероятно спокойна. Никога не забравих това.

Изабел беше довела внуците и правнуците си, които също благодариха на Гаел.

После, докато Гаел се ръкуваше с тях, Дафни и Делфин видяха Доминик. Беше висока и слаба, почти не беше се променила от погребението на Кристоф. Само изглеждаше по-стара. Беше издокарана в черен костюм от „Шанел“, а сивата ѝ коса бе подстригана късо. Ходеше с бастун, но го окачи на ръката си, когато влезе. Не приличаше на майка си, но притежаваше същата изискана елегантност. Доминик веднага позна сестра си и тръгна към нея. Внезапно майка ѝ я видя.

— Какво правиш тук? — изненадана попита Гаел.

Не беше споделила новината за награждаването с голямата си дъщеря, защото беше убедена, че няма да дойде.

— Чух, че ще те награждават днес — сериозно отговори Доминик, вгледа се в очите на майка си и видя нещо, което беше забравила.

Това бяха съчувствието и склонността ѝ да прощава, които ѝ бяха позволили да оцелее през войната и да води пълноценен живот след нея. Майка ѝ просто бе прогонила от мислите си предателствата, извършени към нея. Доминик се почувства виновна. Беше обвинявала майка си за толкова много неща. За смъртта на баща си, за раждането на Дафни и Пиер, за женитбата с Кристоф, дори за парите, наследени от Робърт. През по-голямата част от живота си тя вярваше, че всичките ѝ проблеми се дължат на Гаел. А тази вяра бе тежко бреме, което не оставяше място в сърцето ѝ за нищо друго. И сега това бе изписано на лицето ѝ. Доминик изглеждаше изпълнена с горчивина, изморена и дори по-стара от майка си, която все още бе пълна с живот.

— Чудесно е да те видя — тихо каза Гаел. — Благодаря ти, че дойде.

Тя я притисна към себе си и познатата топла прегръдка на майка ѝ я накара да се разплаче. Сякаш едва сега Доминик осъзна колко злобно бе тормозила майка си в продължение на дълги години. Но Гаел ѝ бе простила за всичко.

— Не бих го пропуснала за нищо на света — тихо каза Доминик.

Радваше се, че беше дошла. Усмихна се благодарно на Дафни, задето я беше поканила, и се представи на Делфин, която не беше виждала от петгодишна. После я поздрави за упоритостта, с която бе направила това събитие възможно.

Множеството от хора се премести в залата, където церемонията предстоеше. Делфин хвана баба си подръка.

— За да ми помогнеш, или да подкрепиш себе си? — каза Гаел и двете с Луиз си намигнаха. — Вероятно съм най-старата в залата — подметна тя небрежно, а Делфин се засмя.

— Но и най-смелата. И поради тази причина сме тук.

Сега орденът се даваше и по други причини, но първоначално по време на Наполеон с него почитали смелите воители по бойните полета.

Президентът закачи ордена на сакото ѝ. Гаел носеше черен костюм и красивата награда се отличаваше идеално. Президентът закачи ордените и на останалите наградени, а всички ръкопляскаха. След речта на държавния глава всички кавалери на ордена казаха по няколко думи. Гаел благодари на семейството и приятелите си за подкрепата, особено на Делфин, която се беше борила упорито да възстанови доброто име на баба си.

Докато слушаше речта на президента, Гаел се върна в онези ужасяващи военни дни, когато всички се страхуваха от смъртта. А и мнозина загинаха. Но бяха измъкнали децата от лапите на врага и ги бяха спасили, без да се страхуват, че се излагат на риск. Правеха го, за да осигурят добър живот на децата, и бяха успели. Струваше си опасностите. А и собственият ѝ живот си заслужаваше мъките, които бе изтърпяла. Беше обичана от двама прекрасни мъже и се бе радвала на децата си. Тя се усмихна на Доминик и отново ѝ благодари, че е дошла. Знаеше, че не ѝ е било лесно да се изправи пред тях отново.

Гаел отдавна бе простила на всички, които я бяха наранили. На съеляните ѝ, които я бяха нарекли предателка, на немците, убили баща ѝ. Ако тя бе спасила и само един живот, значи всичко си струваше. Останалото нямаше значение. А онези, които не бяха се

спасили, като Ребека, Лоти, братята и родителите им и още много, много други, никога нямаше да бъдат забравени.

Гаел излезе гордо от залата, хванала подръка внучката си.

— Кога започваме книгата, бабо? — прошепна Делфин, а баба й се засмя и я потупа по ръката.

— Утре.

Делфин беше заслужила това и Гаел очакваше с нетърпение да започнат. Имаше много, което да разкаже. И най-после бе готова да го направи.

Издание:

Автор: Даниел Стийл

Заглавие: Наградата

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 10.04.2017

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-747-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8351>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.